

Agenda

1920

c. 5

AGENDUM

voor de

Synode der Christelijke
Geref. Kerk

Te vergaderen te Grand Rapids, Mich.,
16 Juni en volgende dagen
1920

AFGEVAARDIGDEN TER SYNODE

Primi

Secundi

Classis Grand Rapids Oost

W. P. Van Wijk.....	Leeraar	M. Schans	Leeraar
L. Veltkamp	L	H. Hoeksema	L
R. B. Kuiper.....	L	H. Meeter	L
J. B. Hulst.....	Ouderling	M. Monsma	Ouderling
B. Sevensma	O	D. Bouma.....	O
Ds. J. Noordewier.....	O	L. Van der Lucht.....	O

Classis Grand Rapids West

H. Beets.....	Leeraar	J. Keizer	Leeraar
H. Danhof	L	H. J. Kuiper.....	L
G. Hoeksema	L	J. Wyngaarden	L
H. Daane	Ouderling	R. Kooy	Ouderling
H. Denkema	O	W. Mulder	O
H. J. Grit.....	O	P. Westveer	O

Classis Hackensack

D. De Beer.....	Leeraar		Leeraar
K. Poppen	L		L
J. A. Westervelt.....	L		L
J. V. Bogert.....	Ouderling	J. H. Drukker.....	Ouderling
L. M. Breen.....	O	H. Kamerling	O
M. J. De Groot.....	O	L. W. Prall.....	O

Classis Holland

A. Keizer	Leeraar	J. H. Geerlings.....	Leeraar
H. Keegstra	L	J. M. Ghysels.....	L
R. Veldman	L	H. Heyns	L
A. Rosbach	Ouderling	O. Den Bleyker.....	Ouderling
M. J. Ten Hoor.....	O	Mr. Verlee	O
D. W. Jellema.....	O	J. Brandsen	O

Classis Hudson

Leonard Trap	Leeraar	J. Walkotten	Leeraar
W. P. Heeres	L	F. Welandt	L
J. Holwerda	L	K. W. Fortuin	L
P. Pontier, Sr.	Ouderling	F. Leeuw	Ouderling
H. Soodsma	O	J. Sikkema	O
J. J. Vermeulen	O	D. Leeuwen	O

Classis Illinois

J. Van Lonkhuyzen	Leeraar	H. Guikema	Leeraar
J. Manni	L	D. Zwier	L
F. Doezema	L	J. Smitter	L
M. Stob	Ouderling	C. Leenhouts	Ouderling
H. J. Boss	O	G. Slager	O
G. Dykstra	O	J. Spoelstra	O

Classis Muskegon

H. M. Van der Ploeg	Leeraar	J. Dolfin	Leeraar
J. L. Heeres	L	L. J. Lamberts	L
W. Borgman	L	J. L. Van Tielen	L
M. Trap	Ouderling	J. Kleinhesselink	Ouderling
A. J. Wibalda	O	J. J. Bolt	O
T. Kuiper	O	O. Rop	O

Classis Orange City

R. L. Haan	Leeraar	J. De Jonge	Leeraar
J. Cupido	L	L. Ypma	L
A. Wassink	L	W. Terpsma	L
J. Termaat	Ouderling	E. Brunsting	Ouderling
Y. R. Mulder	O	J. B. Eerdmans	O
F. Vogel	O	C. Geels	O

Classis Ostfriesland

H. Ahuis	Leeraar	G. L. Hoefker	Leeraar
H. C. Bode	L	J. Gulker	L
F. Schuurmann	L	J. Masselink	L
A. Clevering	Ouderling	B. Primus	Ouderling
J. Weber	O	J. Allspach	O
W. Jansen	O	H. P. Eekhoff	O

Classis Pacific

F. J. Drost	Leeraar	C. Vriesman	Leeraar
E. Breen	L	J. De Jong	L
N. Gelderloos	L	T. Van der Ark	L
D. J. Zylstra	Ouderling	G. Kok	Ouderling
G. J. Withage	O	H. Matter	O
J. Van Dyken	O	J. Dwarshuis	O

Classis Pella

G. D. De Jong.....	Leeraar	J. Haveman	Leeraar
J. M. Van de Kieft.....	L	A. H. Brat.....	L
I. Van Dellen.....	L	C. Maring	L
J. Van Wyk.....	Ouderling	C. Vanderkooi	Ouderling
Ds. L. P. Brink.....	O	W. Monsma	O
A. Blik	O	J. Kneubel	O

Classis Sioux Center

H. J. Heynen.....	Leeraar	B. De Jonge.....	Leeraar
J. M. Byleveld.....	L	J. G. Van de Lune.....	L
J. J. Weersing.....	L	C. De Leeuw.....	L
T. Van der Lugt.....	Ouderling	Mr. Nieveen	Ouderling
M. Kooistra	O	Mr. Jongejeugd	O
D. Moorlag	O	Mr. Van der Veen.....	O

Classis Zeeland

M. Van Vessem.....	Leeraar	H. Walkotten	Leeraar
D. R. Drukker.....	L	W. Kuipers	L
E. J. Krohne	L	J. Bouwsma	L
A. H. Bosch.....	Ouderling	J. Zoet	Ouderling
H. Smit	O	B. Mulder	O
J. Van Rhee.....	O	H. Buter	O

VOORARBEID

Op Dinsdagavond, 15 Juni, 1920, te acht ure, zoo de Heere wil, *Ure des Gebeds* voor de Synode, in het kerkgebouw der Eastern Ave. Chr. Geref. kerk te Grand Rapids, Mich. Voor-
ganger, de President der vorige Synodale Vergadering, Ds. I. Van Dellen. Deze opent ook de Eerw. Synode op Woensdag, 16 Juni, des voormiddags te 10 ure, in Calvin College, aan den hoek van Benjamin Ave. en Franklin St., S. E. Na gebed en toespraak roept hij de deputaten op en leidt de verkiezing van den president, vice-president, en scribæ der Synode. De verkozen president aanvaardt zijn taak. Hij leest de OPENLIJKE VERKLARING voor, door de Synode met "ja" te beamen. Bepaling van wijze van arbeiden en uren van zitting. De president benoemt eene commissie tot verdeeling der voorstellen en rubrieken van het Agendum onder verschillende commissies, desgewenscht met voordracht van de leden er van, en commissies tot ontvangst van deputaten van Correspondentie-Kerken.

I. THEOLOGISCHE SCHOOL EN COLLEGE

Verslag van het Curatorium en der Commissies in zake School- en Classicale-Examina. (Zie de rapporten in het tweede deel van dit Agendum.)

De Synode verandere de bepalingen inzake *Curatorium Contractum* en de Februari vergadering alzoo,—(Acta 1918, Hoofd art 33, neven-art. 12, p. 36).

- (1) dat dit lichaam in de toekomst zal samengesteld worden uit de helft van de curators, van iedere Classis één.
- (2) dat het agendum van de te verhandelen zaken minstens drie weken vóór de te houden Februari vergadering aan al de Curatoren gezonden worde.
- (3) Dat aan de Curatoren in absentie een volledig gemotiveerd rapport van de verhandelingen van Cur. Contractum gezonden worden, om met drie weken aan den Secretaris kennis te geven van goedkeuring of afkeuring.

Motieven:—

- a) Omdat het recht en billijk is dat alle Classes op de vergadering van Cur. Contractum vertegenwoordigd zijn.
- b) Omdat de Classes die nu niet vertegenwoordigd zijn groot belang hebben bij de besluiten die op de Cur. Contractum genomen worden, en dus ook een stem behooren te hebben in de overwegingen die tot die besluiten leiden.
- c) Het bezwaar dat dit veel zal kosten weegt niet op tegen de belangrijkheid van de zaken die aldaar besloten worden.
- d) De verlenging van twee tot drie weken is noodig opdat de Curatoren in absentie de noodige tijd hebben om genoemde besluiten te overwegen.

—(Classis Sioux Center.)

Zoolang Theologische School en College nog bestaan als inrichtingen van de Kerk, worde de Theologische School beheerd en verzorgd door een Curatorium bestaande uit één leeraar uit ieder Classis. Het bestuur van het College besta uit 15 leden gekozen door de Synode, leeraars en wel-ontwikkelde laymen, "good

VII

businessmen, College and University graduates," die beter in staat zijn te oordeelen over College-zaken en curricula dan leeraars die nimmer zulk een opleiding mochten genieten.

(Classis Muskegon.)

De Synode make regeling om de Theologische School van Calvin College te scheiden opdat ze afzonderlijk ge-incorporeerd en beheerd kunnen worden, en zooals wij vastelijk gelooven en hopen, beiden tot meerdere ontwikkeling kunnen komen.

Gronden:—

- a) Het is in overeenstemming met het door de Synode erkend beginsel dat ook het hooger onderwijs niet van de Kerk maar van de ouders behoort uit te gaan.
- b) Indien er in de toekomst eene vereeniging georganiseerd wordt om het College over te nemen, zal het minder moeilijk voor de Kerk zijn om het over te dragen, indien het als een afzonderlijke inrichting bestaat.
- c) Waar de College President reeds aanstalten maakt om een groote "endowment" voor het College te verzamelen, weten de bijdragers vooraf dat wanneer het College aan een vereeniging overgedaan wordt, ook de endowment bij het College blijft.
- d) Dit geeft aan de liefhebbers van de Theologische School de gelegenheid om iets bijzonders voor de School der kerken te doen, en geeft hun meteen de waarborg dat dit later niet in handen van een vereeniging zal overgaan.

Indien de Synode het bovengenoemde aanvaardt, drage zij aan den President van Calvin College op om, al eer hij met het verzamelen van een endowment begint, zoo spoedig mogelijk eene vereeniging te organiseeren om het College over te nemen.

(Classis Muskegon.)

(De Classis besluit het volgende op te zenden naar de Synode en de Curatoren zullen het ter Curatoren-vergadering brengen.)

De Classis spreekt uit dat zij hare sympathie niet betuigen kan met de "Million Dollar Endowment Campaign" voor onze School.

VIII

Gronden:—

- a) Langs dezen weg wordt onze College, die een voorname schakel is, in de opleiding tot den dienst des Woords licht te onafhankelijk van ons volk.
- b) Wordt de School betrekkelijk onafhankelijk, dan zal ons Chr. Geref. volk den band aan onze College niet levendig gevoelen.
- c) Ons volk heeft zich steeds gewillig betoond om de belangen van het College te verzorgen.

(Classis Sioux Center.)

De Classis verzoekt de Synode om de "Academy" onzer Theol. School op te heffen tegen September, 1922.

Grond:—

Omdat het niet billijk is tegenover ons volk, hetwelk in onderscheidene deelen onzes lands Academies of Chr. High Schools gesticht heeft of sticht, en die zelf bekostigt, terwijl de Academy te Grand Rapids door alle kerken gesteund wordt bij wijze van aanslag.

(Classis Hudson.)

De Classis dringt er bij de Synode op aan, stappen te nemen tot uitvoering van het besluit der Synode van 1914, in zake de overdracht onzer Academy te Grand Rapids aan een Vereeniging, en dat wel in dezen zin:

- a) Dat de Synode na twee jaren het Academy gedeelte, zijnde de eerste vier klassen van Calvin College, als kerkelijke inrichting opheffe;
- b) Dat de Kerk gaarne bereid is aan een Christelijke Vereeniging tegen billijke vergoeding het gebruik van gebouwen en het onderwijs van professoren toe te staan.

Gronden hiervoor zijn:—

Synodale besluiten o.a. van 1912 en 1914 spreken het duidelijk uit, dat volgens Gereformeerd beginsel het middelbaar en hooger onderwijs van vereenigingen dient uit te gaan. Ook de Synode van 1918 sprak zich in gelijken zin uit met betrekking tot de School te Grundy Center, en drong er op aan, overal Academies op te richten.

IX

De Synode van 1914 achtte den tijd niet rijp, om ons Calvin College aan een Vereeniging over te dragen, op deze gronden: Er was nog niet genoegzame belangstelling in zake hooger onderwijs; een College eischt veel kapitaal; en een College dient geheel ons volk. Maar met betrekking tot de Academy werd besloten, deze zoo spoedig mogelijk aan een Vereeniging over te dragen. Stipulatiën werden gemaakt aangaande gebouwen, professoren, band met de Kerk, enz. Een voorloopig bestuur werd aangewezen, om actie te beginnen, een Reglement te ontwerpen, enz.

Deze geheele zaak schijnt op de Synode van 1916 in den doofpot te zijn geraakt. Er werd besloten voorloopig een wachtende houding aan te nemen. De hoop werd uitgesproken, dat zich eerlang meer belangstelling zou openbaren. Een commissie nam inzage van het concept-reglement door het voorloopig bestuur ontworpen, en de Synode borg dit zorgvuldig weg in het archief....

Sinds dien tijd treedt het particulier initiatief meer en meer in werking. Op onderscheidene plaatsen worden Christelijke High Schools gesticht of begint men 9de en 10de graad onderwijs te geven. Het wordt dus hoe langer hoe onbillijker, dat aan al onze kerken in Oost en West de verplichting wordt opgelegd om ook de Academy in het centrum mede te onderhouden.

(Classis Illinois.)

De Synode besluite om aan de Preparatory School te Grand Rapids in September, 1920, voor het eerste jaar slechts een Seminary Preparatory leercursus te openen en zoo vervolgens in 1921 voor het tweede jaar, tot men in de eerste vier jaren niets anders heeft dan de Seminary Preparatory leercursus.

Gronden:—

- a) Billijkheid met het oog op andere scholen eischt het;
- b) De meeste studenten in deze jaren komen van Grand Rapids en omgeving;
- c) Het is niet de roeping der Kerk als instituut om het onderwijs in die vakken te verstrekken aan anderen dan toekomstige Dienaren des Woords.

(Classis Orange City.)

De Classis Pella dringt er bij de Synode op aan dat de Synode terug kome op het besluit der Synode van 1916, inzake de overdracht van de Academy aan eene vereeniging, en trachte tot uitvoering te komen van vroeger genomen besluiten. De Classis geeft in overweging of het stellen van een billijke termijn niet behoort gedaan te worden.

Deze instructie grondt zich op de volgende *motieven*.—

I. Besluiten van vroegere Synoden:—

1. Acta Synodi 1912, pag. 29 en 30. Van alle Classes instructies rakende de verhouding van Kerk, School en College. De Synode was zeer beslist, en wilde beide academy en college proper overdragen aan eene vereeniging.
2. Acta Synodi 1914, pag. 28-34. Deze Synode ging halverwege op hare schreden terug door te besluiten: "het college proper" *vooralsnog niet* aan eene vereeniging over te dragen, en bereid te zijn de academy *zoo spoedig mogelijk* aan eene vereeniging te willen overdragen. Op deze Synode werd goed gevoeld, dat vooral de academy ons moeite baart. De Synode wil ligde dan ook niet in het verzoek van het Curatorium om een nieuw schoolgebouw op te richten, maar gaf vrijheid tot het bouwen van een dormitory.
3. Acta Synodi 1916, pag. 34. Deze Synode ging geheel op hare schreden terug. De commissie van praeadvies rapporteerde: "Uwe Commissie nam inzage van het rapport van het voorloopig bestuur ter regeling van de overdracht onzer academy, en adviseert dat de Synode in deze aangelegenheid eene wachtende houding aanneme, in de hope, dat zich eerlang meer belangstelling openbare voor het tot stand komen eener vereeniging die de academy zou kunnen en willen overnemen." Alzoo besloten door de Synode.
4. Acta Synodi 1918. Deze Synode heeft van de voorgaande besluiten blijkbaar geheel geen notitie genomen, zwijgt er ten minste van, en handelt slechts over uitbreiding van het College, dat echter blijkens de praktijk de academy insloot.

Twee zaken zijn dus duidelijk door de Synode geconstateerd:

- a) Dat de academy van de Kerk behoort losgemaakt te worden;
- b) Dat men wacht op genoegzame belangstelling voor deze zaak.

II. Losmaking is in harmonie met het gereformeerd beginsel.

Het Gereformeerd kerkrecht eischt, dat we hiertoe komen. De Kerk sticht geen colleges, veel minder academies. Dit ligt niet op den weg der Kerk. Zij treedt daarmede op het terrein dat het hare niet is. En ze komt daardoor onvermijdelijk in een onhoudbare positie.

III. Losmaking wordt geëischt door de billijkheid jegens al onze Kerken.

Het is onbillijk om heel de Kerk te laten betalen voor de opleiding van een belangrijk groot deel der jeugd, terwijl de Kerk niet betaalt voor de opleiding van andere jongelieden, die wegens verren afstand van Grand Rapids op andere scholen hunne opleiding zoeken. Volgens het Jaarboek der School voor 1918-1919 komen van de 283 leerlingen van de academy alleen uit Grand Rapids 208.

IV. Losmaking van de academy zal zeker het best leiden tot oplossing van finantieele en andere moeilijkheden.

De moeilijkheden vermeerderen door den tegenwoordigen stand van zaken. De schuld op het tegenwoordig schoolgebouw bedraagt nog duizenden. De loopende onkosten kunnen uit de gewone fondsen niet bestreden worden tenzij iedere Synode den aanslag aanmerkelijk verhoogt.

De ontevredenheid over het op zijde zetten van aangenomen beginselen, het niet uitvoeren van gemaakte besluiten, ja, zelfs het handelen tegen genomen besluiten, vermeerdert gaandeweg. De liefde voor onze School vermeerdert niet, juist omdat men ontevreden is over

getaxeerd te worden voor een School, wier bestaansrecht niet te verdedigen is.

Ook wordt de oprichting van academies op andere plaatsen door het bestendigen van den toestand der School te Grand Rapids grootelijks belemmerd.

(Classis Pella.)

De Synode besluite om het Preparatory Department aan onze School radicaal op te heffen tegen September, 1922.

Gronden:—

- a) Zulks is eisch der billijkheid waar ons volk in onderscheidene deelen des lands Academies of Chr. High Schools opricht.
- b) Grand Rapids heeft niet de minste aanspraak op eenige bevoorrechtting.
- c) Langs dezen weg zal ons volk meer gereedelijk gewonnen worden voor de hoogstnoodige concentratie van al onze krachten op het gebied van het College onderwijs. Eén College moet toch vooreerst ons ideaal blijven.
- d) Degenen die opleiding tot de heilige bediening begeeren kunnen de cursus van de eerste vier jaren volgen aan een onzer nabijgelegen scholen van middelbaar onderwijs, als aan een school te Grand Rapids.

(Classis Sioux Center.)

Indien de Synode besluit tot de radicale opheffing van het Preparatory Department, er regeling gemaakt worde in het College voor een volledige cursus in de Nederlandsche taal, zooals dit noodig is voor onze a.s. predikanten.

(Classis Sioux Center.)

De Classis, overwegende dat nog slechts enkele jaren geleden de Synode stappen nam tot verbetering van het onderwijs in de Nederlandsche taal aan onze School te Grand Rapids, voor de aanstaande Candidaten in de Theologie, wat met het oog op de behoeften onzer Kerk ook zeer noodig was, verneemt met zorg dat het Curatorium nu reeds met zoo veel haast die taal uit de School dringt, dat binnen den tijd van enkele jaren van de Candidaten

XIII

niet meer kan noch mag verwacht worden in de Nederlandsche taal voor de gemeenten te kunnen optreden, terwijl daar toch nog voor een langen tijd behoefte aan zal blijven bestaan. Daarom dringt ze er bij de Synode ernstig op aan daar weer zoo spoedig mogelijk verandering in aan te brengen. Voor de aanstaande Dienaren des Woords stelle ze vast: (1) de hoeveelheid van onderwijs, dat ze in de voorbereidings-departementen in de Nederlandsche taal als studievak moeten ontvangen; (2) de vakken der Theologie, waarbij de Nederlandsche taal als voertuig moet worden gebruikt.

Deze regeling kan onze Kerk waarborg geven, dat een groot aantal onzer Hollandsche gemeenten straks niet voor een onoverkomelijke moeilijkheid komen te staan.

(Classis Orange City.)

Dewijl wij thans in een overgangperiode verkeerren met College en Preparatory Department, adviseert de Classis de Synode om te besluiten dat vooreerst het getal professoren niet vermeerderd zal worden.

Gronden:—

- a) Omdat bij het wegvallen van de Academy, het getal studenten met ongeveer drie-vierde verminderen zal.
- b) Omdat de uitbreiding van het College zoover ze thans uitgewerkt is, de kosten enorm zal verhoogen, met het oog op de salarissen.
- c) Omdat thans de grootste behoefte bestaat aan nieuwe gebouwen.

(Classis Sioux Center.)

Synod instruct the Curators to keep Calvin College and Theological Seminary funds separate, and lay assessments on the congregations only for the Seminary, but recommend collections for the College.

Reasons:—

- a) Because the present method is becoming too burdensome for some congregations.
- b) Because this will open a way for those who wish to make a bequest for one and not for the other.

(Classis Hackensack.)

XIV

De Synode wijze een weg aan langs welke giften en legaten apart kunnen gegeven of vermaakt worden, aan de Theologische School bijzonder, en aan het College bijzonder.

(Classis Zeeland.)

De Synode besluite dat de aanslag der gemeenten alleen bestemd en gebruikt worde voor de Theologische School en het College.

(Classis Holland.)

De Synode berame een plan zoodat in de toekomst de gemeenten alleen aanslag krijgen voor het onderhouden van het Theologische departement, voor de opleiding van toekomstige Bedienaren des Woords.

(Classis Zeeland.)

De Classis Ostfriesland vraagt de Synode om herziening van Art. 75, Acta 1918, aangaande het Theol. Dept. van onze School te Grundy Center, Iowa.

Gronden:—

1. De Synode van 1916 gaf hare toestemming tot het oprichten van onze School zonder het werk nader te omschrijven, ofschoon de mogelijkheid van een Theol. Dept. bediscussieerd werd en onze afgevaardigden openlijk verklaarden dat we eene opleidingsschool voor predikanten bedoelden. Ook de Commissie, die benoemd werd om toezicht te houden op de Grundy Center School, op wiens aanbeveling wij de gevraagde financiële steun ontvingen, had nooit iets op het Theol. Dept. aan te merken. Wij meenen derhalve dat het Theol. Dept. recht van bestaan heeft en dat het besluit van 1918 dienaangaande eene inbreuk is op onze rechten.
2. Het opheffen van het Theol. Dept. zou een te zware slag zijn voor de School als ook voor onze gemeenten. Het zal groote ontevredenheid en oneenigheid veroorzaken en het werk, dat in de laatste vier jaren door middel van de School met zoo goed gevolg gedaan is, zal groote schade lijden.
3. Onze situatie is wezenlijk niet veranderd sinds 1916. Grand Rapids heeft nooit en kan ook nu niet in onze behoeften ten volle voorzien.

4. Wij zijn zedelijk verplicht te respecteeren die zoo rijkelijk voor de School gegeven hebben, en dat wel met een oog ook op het Theol. Dept.
5. Andere kerkgenootschappen hebben meer dan eene Theol. School, en dat tot zegen der respectieve kerken, en wij verwachten dat dit ook bij ons zoo zijn zal.
6. Het is onze overtuiging dat, indien wij het Theol. Dept. opheffen, andere genootschappen voor een groot deel ons veld en onze mannen nemen.

(Classis Ostfriesland.)

De Classis dankt de Synode voor ontvangene ondersteuning en ze verzoekt de Synode om verder vrijstelling van den aanslag voor de Theol. School te Grand Rapids.

(Classis Ostfriesland.)

Bijaldien het Seminarie te Grundy Center mocht ophouden te bestaan, vraagt de Classis overeenkomstig Art. 12, D. K. O. de approbatie der Synode voor het aanblijven der tegenwoordige theologische professoren aan de School met behoud van hun radikaal.

(Classis Ostfriesland.)

II. INWENDIGE ZENDING, KERKHULP, JODEN EN INDIANEN ZENDING

Verslagen Comm. Alg. Kas, en Kerkhulp en Joden Zending, Board of Heathen Mission, Bureau voor Immigratie. Zuid Amerikaansche Kerken. Rapport Comm. Reglement Joden Zending. (Vgl. Agendum Rapporten.)

Classis Pacific vraagt der Synode, haar als een Zendings-Classis te beschouwen en te behandelen. In verband daarmede verzoekt ze der Synode, dat, als hare Classicale onkosten de 50c per gezin te boven gaan, de Synode haar steune inzake het overige tot betaling der reiskosten. Op deze wijze komt het dan uit, dat de arbeid der Classis Pacific meer de geheele Kerk geldt en alle kerken belang hebben bij deze Classis.

(Classis Pacific.)

De Synode wijze een weg aan, dat de onbillijkheid worde weggenomen, dat gemeenten, die uit Kerkhulp steun ontvangen, die gelden moeten terugbetalen en die door Collecten, buiten Kerkhulp om, steun voor den bouw van Kerk of pastorie ontvangen, niet terug behoeven te betalen.

Gronden:—

- a) dat de Collecten voor Kerkhulp toch ook zijn voor den den bouw van kerken of pastorieën.
- b) Kerkhulp controle behoort te houden over alle collecten voor den bouw van kerken of pastorieën.

(Kerkeraad, Conrad, Mont.)

Aanvraag van Classis Hackensack en Hudson voor de Oostersche Zending, \$2,500 per jaar uit de Algemeene Inwendige Zendings-kas.

Eveneens van beide Classes aanvraag om \$1,000 per jaar voor behartiging van immigratiewerk.

(Classis Hudson.)

Classis Illinois verzoekt de Synode om mandaat voor een uitgave van hoogstens \$20,000 tot aankoop van een geschikt gebouw voor de Zending onder de Joden in Chicago.

Gronden:—

- a) Het tegenwoordige gebouw blijkt niet doelmatig voor leeszaal, vergaderzaal, en het voorgestelde Dispensary.
- b) Ook blijkt het steeds duidelijker, dat de tegenwoordige localiteit niet in elk opzicht geschikt is tot verdere uitbreiding van deze Zending.
- c) Een voor dit doel geschikt gebouw in de Jodenbuurt te huren grenst schier aan het onmogelijke, dewijl de Joden uiteraard deze zaak hardnekkig tegenstaan.

(Classis Illinois.)

INDIANEN ZENDINGS ZAKEN :—

1. Classis Pella requests Synod that the rule in "Zendings-Orde" which says that converts, baptized at a certain station shall belong to the "zendende Kerk," be annulled, and in the place of

it be ruled that all converts, baptized on the field, shall be members of the Rehoboth congregation until such time as another church or churches shall be instituted to which they should respectively belong, because living nearer to them.

(Classis Pella.)

2. Classis Pella overtures Synod to make the study of language compulsory upon the Missionaries of our Church in foreign and Indian fields, since:

- a) It will materially increase the influence of the Missionary;
- b) It will advance the work of evangelizing the nation;
- c) It will be a strong argument for continued service on the field;
- d) Other Churches of long experience in the mission enterprise have such rules.

(Classis Pella.)

3. Classis Pella vestigt de aandacht der Synode op de zaak van het plaatsen van een "layworker" te Gallup, N. Mex. Desbetreffende luidde het rapport van de Synodale Deputaten der Heiden Zending (Acta Synodi 1918, bl. 109, par. 7) als volgt: "Het besluit werd genomen om Gallup te beschouwen als behorende tot het Zendingsterrein van Rehoboth, en om daar ter bekwamer tijd een "layworker" te plaatsen volgens aanbeveling van het veld."

In verband met de bepaling, "ter bekwamer tijd," waaraan de uitvoering van dit besluit afhangt, is de Classis van oordeel, dat niet de praktische overweging van geldgebrek, maar de principiele vraag, "wat eischen de belangen van ons zendingswerk" hier den doorslag behoeven te geven.

(Classis Pella.)

4. Classis Pella vraagt dat de Synode besluite tot de geregelde afvaardiging van minstens één van het Zendingspersoneel op elke jaarvergadering der Deputaten Indianen Zending, en op iedere Synodale vergadering om "expert" advies te geven in de bespreking en behandeling van zaken. Afvaardiging te geschieden door de General Conference en de onkosten te vergoeden door den Algemeenen Synodalen Penningmeester.

XVIII

Gronden:—

- a) Behoeftē hieraan wordt gevoeld en is uitgesproken door het Zendings-personeel.
- b) Behoeftē daaraan wordt gevoeld door de Deputaten Indianen Zending en ligt in den aard der zaak.

(Classis Pella.)

De Synode geve den Deputaat Heidenzending van Classis Illinois wederom als vroeger zitting in de Uitvoerende Commissie van den Board.

Gronden:—

- a) Het is van belang, dat een zoo groot mogelijk aantal van de Deputaten werkelijk kunnen inleven in het werk van den Board.
- b) De Uitvoerende Commissie telt slechts vijf leden. Soms ontbreken een of twee leden, en dan komt een zeer klein aantal Deputaten voor soms gewichtige zaken te staan.
- c) De onkosten hieraan verbonden zijn geen overwegend bezwaar.

(Classis Illinois.)

III. BUITENLANDSCHE ZENDING

Rapport der Commissie voor onderzoek—zie Agendum.

Classis Hackensack urges Synod to take up a Foreign Mission Field at once, and the field chosen to be worked in co-operation with already existing Missions.

Reasons:—

- a) Because of the universal interest and response, morally and financially, to the appeal made by the last Synod.
- b) Because missionaries are waiting to be sent.
- c) Because of the great opportunity of the present hour.

(Classis Hackensack.)

XIX

Classis proposes to Synod to begin our missionary extension work by seeking co-operation for a number of years with existing missionary posts in the field(s) that may be selected by Synod. This co-operation to consist in paying the salaries and other expenses of a number of missionaries to be designated by Synod for this purpose, and who shall labor at such posts and at the same time make further study of the fields as a whole.

Reasons:—

- a) In this way the money invested in the cause of mission extension will go at once into actual and effective work.
- b) Our work in the new region(s) can be begun under competent leadership and advice, which will be of great value when we begin independent work.
- c) Definite and firsthand information may be gathered by our missionaries as to the best location for our work, and in this way there will be less danger of making expensive mistakes.

(Classis Illinois.)

Classis expresses its agreement with the instruction of Classis Illinois in regard to the matter of Foreign Missions.

(Classis Grand Rapids East.)

De Classis in overweging nemende:

- a) dat het besluit van de Synode 1918, Art. 65, p. 80, (d), niet uitgevoerd is, namelijk, "de velden in Midden Afrika en China te bezoeken en onderzoeken om de a.s. Synode te dienen met rapport dat tot keuze kan leiden";
- b) dat blijkbaar de meening heeft post gevat in een aanzienlijk gedeelte der Kerk, dat de rapporten tot dusver eenzijdig en niet naar opdracht zijn geweest;
- c) dat voor het kiezen van een zendingsterrein de zeer noodige eenheid in de geheele Kerk nog niet aanwezig is;
- d) dat er gevaar bestaat dat een yeld zal gekozen worden voor en aler de noodige kennis aanwezig is, om een voor de toekomst voordeelige keuze te doen;

- e) dat de onervarenheid der baanbrekers tot kostbare misstappen zou kunnen leiden;

verzoekt de Synode in overweging te nemen de wenschelijkheid en mogelijkheid van samenwerking in ieder van die velden door twee zendelingen met de U. P. Church in Afrika, en met de Ref. Church in China, onder zulke voorwaarden als voor ons niet onaannemelijk zijn, om dan op de volgende Synode, nadat rapporten van de velden ontvangen zijn, over te gaan tot het kiezen van een zendingsterrein. Mocht de Synode alzo besluiten, dan worde de Synodale Zendings-Deputaten opgedragen om met de betrokken Kerken de noodige regelingen te maken.

(Classis Sioux Center.)

IV. PUBLICATIE ZAKEN.

Verslagen der Publication Comm., en der Zendingslessen en Tractaat Commissies. Zie Agendum.

De Synode besluite, dat de rapporten van Commissies van praeadvies minstens één dag vóór zij in behandeling komen, gedrukt in de handen der Deputaten moeten zijn, opdat dezen tijd hebben, ze bedaard in te denken en er meer welbewust over kunnen oordeelen en stemmen.

(De Classis besloot, den Synodalen S. C. te verzoeken, dit eerst in 't Agendum op te nemen.)

(Classis Pacific.)

Doordat aan het besluit der Synode 1918 (zie Acta, Art. 22, Sec. 5, bl. 18) niet door al de Commissies is voldaan, verandere de Synode in het genoemd besluit, de zinsneden: "dat de rapporten ook gedrukt worden vóór 1 Maart" in: "dat de rapporten ook gedrukt worden vóór 1 Januari."

Grond:—

Zelfs al wordt aan den nu vastgestelden eisch (1 Maart) voldaan, is het nog voor de Westersche kerken onmogelijk, om vóór de Classicale Vergadering de rapporten op den Kerkeraad te behandelen.

(Classis Pacific.)

De Synode zorgde voor een officieele uitgave van de Acta in de taal van ons land.

Gronden:—

- a) Het is onnatuurlijk dat een Kerkengroep, dat al meer dan een halve eeuw in Amerika bestaat, nog steeds in hare officieele handelingen uitsluitend een taal gebruikt die ons land vreemd is.
- b) Onze Kerkengroep kan niet meer als uitsluitend Hollandsch gekenmerkt worden, daar de Engelsche taal snel onder ons is toegenomen. In het opstellen van de officieele stukken diende men hiermede te rekenen.

(Classis Muskegon.)

Classis Hackensack asks Synod to have the Acts and Proceedings of Synod printed in English.

Reasons:—

- a) Because this is the language of the land in which we live.
- b) Because many of our consistory members cannot read the Holland.
- c) Because this would help to make our young people more interested in the doings of the Church.
- d) Because this would be in harmony with the present custom of the Curators and Mission Boards.

(Classis Hackensack.)

Synod appoint a Committee to devise ways and means for obtaining annually a series of Sunday school lessons, that is adapted to those peculiar needs of the children in our Church, which result from our distinctive doctrinal tenets, and from the fact that these children receive religious instruction also in schools for Christian Instruction and in catechism.

Reasons:—

- a) The International lessons are not and can not be chosen with a view to our special needs. Their choice results from entirely different conditions.

- b) From year to year the International series contains a number of lessons that are beyond the comprehension of our younger pupils.
- c) The use of the International Lesson Series, through some of its Lesson Helps, proves instrumental in bringing a kind of literature into our homes that is less desirable for our young people.

(Classis Grand Rapids East.)

We request Synod to make the necessary provision to furnish our Sabbath schools with a *graded lesson course*, suitable to our peculiar church life.

(Classis Grand Rapids West.)

Waar de Kerk nu haar eigen drukkerij heeft, zoo zoek zij *The Instructor* over te nemen en uit te geven, indien zulks onder billijke voorwaarden kan.

(Classis Muskegon.)

De Synode wijze een weg aan, dat er kome Engelsche predikaties onzer eigene mannen met het oog op de dringende behoefte hieraan voor de Engelsch-sprekende gemeenten.

(Classis Hudson.)

Een *Jaarboekje* worde uitgegeven door de Kerk.

Gronden:—

- a) Met het oog op de statistiek, die op de Classis moet ingediend worden;
- b) 't Jaarboekje krijgt autoriteit;
- c) De voordeelen komen de School ten goede, en
- d) De W. en B. Commissie heeft reeds pers en drukkers.

(Classis Hudson.)

De Synode geve aan de Publication Committee instructie om, vóór en na, *De Wachter* met vier bladzijden te vergrooten, als de ingezonden stukken anders wegens gebrek aan plaatsruimte moeten blijven liggen.

Gronden:—

- a) *De Wachter* kan ook dan nog wel een batig saldo afwerpen ten voordeele van onze School.
- b) De hoofdzak bij onze kerkelijke bladen mag niet zijn een zoo groot mogelijk bedrag te storten in de kas der School.
- c) Hoofdzak moet niet zijn finantieel voordeel, maar bevordering van de geestelijke belangen onzer kerken.

(Classis Sioux Center.)

De Synode besluite om voortaan in *De Wachter* en *The Banner* geen advertenties op te nemen van patent medicines, chiropractors, enz.

Gronden:—

- a) Deze advertenties zijn vaak misleidend
- b) Ze ontsieren onze kerkelijke bladen.

(Classis Illinois.)

De Synode drage de Publication Committee op om voortaan te zorgen dat de kolommen van *De Wachter* minder advertenties bevatten, opdat de stukken ter plaatsing niet behoeven te wachten tot er ruimte komt.

(Classis Holland.)

De Synode bepale dat voortaan alle advertenties van Patent Medicines, Sigaren en dergelijke niet meer in *De Wachter* en *The Banner* geplaatst worden.

(Classis Holland.)

De Synode besluite in zake onze kerkelijke bladen, niet allerlei advertenties op te nemen, maar meer hare kolommen te versieren met degelijke leesstof, opdat deze bladen meer aan het doel van School en Kerk mogen beantwoorden.

(Classis Orange City.)

De Synode besluite om voortaan geen advertenties in *De Wachter* en *The Banner* op te nemen van patent medicines, omdat:—

- a) deze advertenties in den regel niet de volle waarheid bevatten en daarom onze kerkelijke bladen ontsieren;

- b) ons volk vaak zijn afkeuring over deze advertenties laat hooren, en
- c) goede degelijke lectuur vaak wachten moet op plaats-ruimte.

(Classis Zeeland.)

Classis urges Synod to require all *correspondents* in Church papers to sign their full name to the articles.

Motives:—

- a) The public frequently looks with suspicion upon statements made in unsigned articles;
- b) It will have a tendency to cause the correspondents to be more careful in making assertions.

(Classis Grand Rapids East.)

V. KERKENORDE ZAKEN

Verslagen der Commissies voor Vertalingen der Kerkenorde in het Duitsch en in het Engelsch, en der Comm. voor de Eenheid in Eeredienst.

Door de benoeming van Ds. J. J. Hiemenga tot President van Calvin College, en de aanvaarding daarvan zonder nader overleg met de Classis, brengt Classis Hudson voor u de vraag: "Hoe Artikel 12 van de K. O. moet worden verstaan, en wanneer moet een Dienaar des Woords geacht worden te zijn overgegaan tot een anderen staat des levens?"

Aangezien deze vraag geacht wordt het algemeen belang der Kerken te raken, brengt de Classis deze zaak ter Synode.

(Classis Hudson.)

De Synode geve niet meer zitting met adviseerende stem in haar midden aan de Literarische Professoren van Calvin College, maar noodige alleen uit den President van het College en geve hem zitting met adviseerende stem in alle zaken het College betreffende.

Gronden:—

- a) De Literarische Professoren staan niet gelijk met de Theologische Professoren, aangezien zij niet geacht kunnen worden een theologisch advies uit te brengen, waarvoor de Theologische Professoren in haar midden zijn.
- b) Men schept zodoende een kwaad precedent, als we andere colleges en high schools krijgen.

(Classis Illinois.)

De Synode noodige alle rapporteurs van commissies door vorige Synoden benoemd uit tot bijwoning der vergaderingen op onkosten der Synode, en geven hun zitting met adviseerende stem gedurende de behandeling hunner zaak.

Gronden:—

- a) De Commissies door vorige Synoden benoemd hebben de dingen doorgedacht, en het gaat niet aan om hen hun advies *alleen* maar schriftelijk bij een commissie der Synode te laten inleveren, een commissie, die gewoonlijk heel nieuw en heel vreemd voor de zaak staat en niet zelden daardoor meer bederft dan goedmaakt.
- b) De rapporteurs behooren uitgenoodigd te worden en als adviseerende leden zitting gegeven te worden, opdat wanneer de zaak opkomt zij er bij zijn. Door afstand zijn zij er nu niet altijd bij, en al wonen zij in dezelfde stad en al hebben ze het recht van verdediging van hun rapport, zoo zijn zij er meestal toch niet bij, want zij weten niet wanneer de zaak opkomt, en dus wordt deze daarmee buiten hen om behandeld, wat niet zelden tot schade der zaak strekt.
- c) Doordat men de rapporteurs als adviseerende leden ter Synode heeft, welke in den regel leidende mannen in onze kerken zijn, is er eenige meerdere waarborg voor continuïteit in de behandeling der zaken en voor meerdere wijsheid in onze synodale beslissingen.

(Classis Illinois.)

De Synode overwege of het niet billijker zou zijn de onkosten verbonden aan het logies der Deputaten te verdeelen over al de kerken, m.a.w. de onkosten te bestrijden uit de Synodale kas.

(Classis Grand Rapids Oost.)

XXVI

—De Synode benoeme eene Commissie ter herziening der Kerk Visitatie Regeling en bezorge eene vertaling er van in het Engelsch.

(Classis Grand Rapids West.)

De Synode neme onderstaande bepaling in het Visitatie-reglement op: De kerk-visitatie worde op den voorafgaanden Zondag van den kansel aan de gemeenten bekend gemaakt.

(Classis Hudson.)

De Classis verzoekt de Synode dat nu Art. 6 op pagina 51 der Acta 1918 uitgevoerd worde.

(Classis Hudson.)

De Synode geve, waar de oorlog nu voorbij is, andere gronden aan voor hare aansluiting bij "The Federal Council of Churches."

(Classis Orange City.)

De Synode verklare het lidmaatschap der Chr. Geref. Kerk van de "Federal Council of the Churches of Christ" voor vervallen, aangezien de aangegeven gronden op Bl. 43, Acta 1918 niet langer gelden.

(Classis Pacific.)

De Classis Pella verzoekt de Synode dringend zich uit te spreken over het karakter der "Interchurch World Movement," en aan te geven welk standpunt onze kerken in dezen hebben in te nemen.

(Classis Pella.)

Aangezien de strooming tegenwoordig zoo sterk is tot vereeniging van allerlei Kerkgenootschappen, spreke de Synode ter geruststelling uit, dat de Chr. Geref. Kerk in geene relatie tot andere Kerken behoort te treden, tenzij een verzoek daartoe van een kerkeraad of kerkeraden uitgaat en daarna eerst het oordeel van alle kerkeraden gehoord is. Een zoodanig besluit is ook al noodig met het oog op de jongste bewegingen van de "Federation of Churches" en "The Interchurch World Movement."

(Classis Pacific.)

De Kerkeraad te Hull, N. D., dringt er bij de Synode op aan dat zij zich beslist uitspreke inzake de "individueele communiebeker" en die beslist verwerpe.

Gronden:—

- a) Nergens in Gods Woord is er iets voor te vinden.
- b) Het is lijnrecht in strijd met de instelling van Christus.
- c) Al wat er voor gezegd wordt en voor gezegd kan worden ademt den geest des tijds, welke het oude verwerpt en iets nieuws uitdenkt naar de smaak onzer eeuw.

(Kerkeraad, Hull, N. D.)

VI. VARIA EN BEZWAARSCHRIFTEN

Rapporten der Synodale Commissie en des Synodalen Penningmeesters, en Deputaten ad Examina. Rapport Emeritus Board en Comm. ter Herziening van 't Emeritus Kas Reglement, zie hieronder. "Maranatha" Comm. Rapport, zie hieronder. Rapport Vertegenwoordiger bij de National Chr. Association. Rapporten der Deputaten naar Zusterkerken in N. A. Vertegenwoordiger naar Gen. Synode, Nederland. Commissie in zake *Assurantie* voorstel.

De Classis verzoekt de Synode om het *boekjaar* voor de Theol. School en andere kassen voortaan te doen beginnen met Januari.

Gronden:—

- a) Het is de meest natuurlijke wijze van boekhouden;
- b) Alle classicale rekeningen kunnen dan in overeenstemming gebracht met de kerkeraadsboeken, die met 31 December sluiten;
- c) De Penningmeesters hebben dan minder moeite om hun "accounts" conform te houden met de banken, die ook met 31 December hunne boeken sluiten.

(Classis Grand Rapids West.)

XXVIII

De Synode neme stappen om voor de goede orde in het kerkelijk leven overeenstemming te brengen tusschen het Synodale *boekjaar* en het boekjaar der plaatselijke kerken.

(Classis Grand Rapids Oost.)

De Synode verlegge het sluiten van het *boekjaar* van Mei 31 naar December 31, om het in harmonie te brengen met het boekjaar van de onderscheidene gemeenten.

(Classis Muskegon.)

EMERITI ZAKEN :—

De classis dringe er bij de Synode op aan een ruimere verzorging van de Emeritus Predikanten, Weduwen en Weezen, en dat die verzorging geschiedde met medewerking en goedkeuring van den kerkeraad, waartoe ze behooren.

(Classis Orange City.)

De Classis verleende eervol emeritaat aan Ds. T. Van het Loo, November, 1918, en oordeelde het noodig den broeder voor \$1,000 per jaar aan te bevelen bij de Emeritus Board. Classis vraagt de approbatie der Synode.

(Classis Muskegon.)

De Classis Pella vraagt de approbatie der Synode, dat zij op hare vergadering gehouden 16 Maart, 1920, op zijn verzoek, gesteund door zijn kerkeraad, eervol emeritaat heeft verleend aan Ds. J. Vissia. Dit werd den broeder verleend op grond van voortdurende krankheid tengevolge van de "Flue," waardoor zijn stem zoodanig is verzwakt, dat hem het preeken niet alleen onmogelijk is geworden, maar ook door de geneesheeren is verboden.

(Classis Pella.)

BEZWAARSCHRIFTEN :—

Van Ds. H. Kamps, vs. Classis Ostfriesland, en van T. Nauta en F. Postma inzake Ds. Bultema en diens boek "*Maranatha*."

VRAAG van Rock Valley's Kerkeraad :—

"Is het rondgaan door de gemeente om onderteekenaars te verkrijgen voor een protest tegen een handeling des kerkeraads, censurabel?"

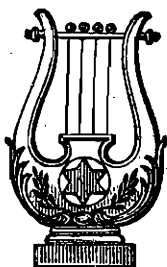
XXIX

De Classis Pella, behoefte hebbende aan meer licht, vraagt het oordeel der Synode inzake de tucht op een man die met zijn stiefdochter huwde. (Toelichting door begeleidend stuk en de afgevaardigden.)

(Classis Pella.)

Protest, bovenbetreffend, van J. Kamp.

Getrouw Afschrift,
HENRY BEETS, S. C.

RAPPORTEN

RAPPORT I

RAPPORT VAN DE COMMISSIE VOOR DE EXAMEN-ZAAK.

WelEerw. Vaders en Broeders:—

Uwe Comm. werd opgedragen "de zaak der Examens, die èn op de School èn voor de Classis worden afgenomen, wel in te denken en de volgende Synode te dienen met een wel uitgewerkt plan." De wenk om met de per instructie ingekomen begeerte van Cl. Orange City betrekkelijk de peremptoire examens te rekenen, werd ten overvloede aan de bovengenoemde opdracht toegevoegd.

De aanleiding tot de benoeming dezer Comm. lag in de omstandigheid, dat een onzer Classes en een Kerkeraad, t.w. Cl. Orange City en de Kerkeraad van Englewood, Ill., II, de zaak der peremptoire examens voor de Synode van 1916 hadden gebracht. Cl. Orange City richtte tot de Synode de vraag: "Over welke vakken het peremptoire examen heeft te loopen, en waarin het onderscheiden is van het praeparatoir examen." De Classis voegt aan haar vraag twee gronden toe, die wel geen ander doel kunnen hebben dan het goed recht harer vraag te bewijzen. De eerste dier gronden ligt in het feit, dat nog nooit een officieel antwoord op de bewuste dubbele vraag gegeven is; de eene zoowel als de andere vraag is nog altijd een opene vraag. De tweede grond wijst er op, dat "het peremptoir examen in de praktijk dikwerf een vluchtige herhaling is van het praeparatoir examen." De Classis gaat bij dezen laatsten grond van de stilzwijgende onderstelling uit, dat het parallelisme der praeparatoire en peremptoire exa-

mens, als minder gewenscht, dient opgeheven te worden, om vervangen te worden door een deugdelijke en merkbare onderscheiding, niet alleen gelijk thans in naam, maar eveneens naar inhoud en karakter. Trouwens de Classis had in de vraag zelve: waarin is het peremptoire examen onderscheiden van het praeparatoir examen, het onderscheiden karakter van beide examens *ingewikkeld* aanvaard. Anders had zij stellig gevraagd: Is het peremptoire examen onderscheiden van het praeparatoir examen? Ook geeft de Classis ons indirect een aanduiding van den aard van het onderscheid dezer beide examens zooals ze zich dit denkt, als het in de eerste vraag heet: over welke vakken heeft het peremptoir examen te loopen?

Het onderscheid der beide examens zal naar buiten treden in de *onderscheidene reeksen* vakken der peremptoire en praeparatoir examens respectievelijk. Dieper gedacht, moet het verschil in examenvakken het *onderscheiden karakter* der twee examens aan het licht doen treden, gelijk hun onderscheiden karakter op zijn beurt weer beheerscht wordt door het *onderscheiden doel* dat zij respectievelijk dienen. De Classis Orange City heeft dus bescheidenheidshalve hare overtuiging, zooals die als logische onderstelling aan hare tweeledige vraag ten grondslag ligt, in den vorm van een tweetal innerlijk samenhangende vragen uitgesproken; een overtuiging die er op neer komt, dat, waar beide de historie en het gezond verstand verbieden eenzelfde examen twee keer af te nemen, het praeparatoir een eigen en bijzonder doel moet hebben, onderscheiden van het eigen en bijzonder doel van het peremptoir examen; dat het uiteenlopende doel dezer respectieve examens aan ieder examen zijn eigen en bijzonder karakter verleent, en dat bij verschil van karakter de beide examens niet verlopen mogen in matte herhaling. Als nu de opdracht uwer Comm. van haar vraagt, rekening te houden met de begeerte van Classis Orange City inzake het peremptoire examen, dan is dit in den grond hetzelfde als rekening houden met hare overtuiging betrekkelijk het onderscheiden doel en karakter der beide examens, waarin haar uitgesproken begeerte wortelt.

Behalve Cl. Orange City bracht ook de Kerkeraad van Englewood, Ill., II. de zaak der peremptoire examens voor de aandacht der Synode van 1916, en wel in den vorm van een voorstel "om n.l. de Classicale examens voor Candidaten tot den Dienst des Woords en der Sacramenten, die aan onze Theol. School gradueeren, op te

heffen." Vier gronden die de Synode, naar het oordeel des Kerkeraads, zouden rechtvaardigen in het handelen naar dit voorstel, worden opgegeven. De eerste daarvan herinnert aan wat Cl. Orange City ook releveerde, n.l. dat de peremptoire examens eenvoudig herhalingen zijn van de praeparatoire examens. De tweede wijst er op dat het Curatorium namens de geheele kerk-gemeenschap toezicht op de examens aan de Theol. School houdt, en dat bij zoodanige vertegenwoordiging onzer Kerken bij de praeparatoire examens, classicale examens overbodig mogen heeten. Waarbij nog komt, zoo meent de Kerkeraad, dat niet *decentralisatie* van verantwoordelijkheid, maar omgekeerd *centralisatie* van verantwoordelijkheid meerdere waarborg voor gerustheid biedt. Vervolgens spreekt de Kerkeraad in zijn derden grond uit, dat deze peremptoire examens op geenerlei wijze onze Kerken eenig voordeel aanbrengen, en bijgevolgd op tijdverspilling en onnoodige moeite voor candidaten uitloopen. Ten vierde meent de Kerkeraad dat in het geval een candidaat een slecht examen doet en desondanks wordt toegelaten tot de Bediening des Woords en der Sacramenten, de indruk die zijn examen achterliet allicht afbreuk doet aan zijn reputatie en aan zijn arbeid in de Kerk.

Gelijk bleek, komt de Kerkeraad van Englewood, Ill., II niet met een vraag gelijk Cl. Orange City, maar met een *voorstel*. Het verschil van beider instructie bepaalt zich echter allerm minst tot den vorm. Cl. Orange City wil blijkbaar *beide* examens behouden, en vraagt mitsdien op welke wijze ze onderscheiden moeten worden, opdat wegens onnoodige herhaling een der beide niet behoefte opgeheven te worden, terwijl de Kerkeraad Englewood, Ill., II precies omgekeerd in overweging geeft het peremptoir examen op te heffen en af te schaffen.

Bij nadere beschouwing blijkt dat beide de Cl. Orange City en de Kerkeraad Englewood, Ill., II hun uitgangspunt nemen in de onloochenbare omstandigheid, dat het peremptoir examen onder ons *de facto* "een vluchtige herhaling van het praeparatoire examen is," om met eerst aangeduide te spreken; of, in de woorden van den laatstgenoemde "eenvoudig een herhaling van het examen aan de Theol. School is." Maar nu leidt eenzelfde feit de auteurs der twee instructies in twee tegenovergestelde richtingen. De herhaling brengt er Cl. Orange City toe om te vragen, dat alleen de herhaling wegvale, maar het examen blijve, terwijl de Kerkeraad

van Englewood, Ill., II voorstelt, dat het examen zelf vervalle. Wat de Kerkeraad Englewood, Ill., II beweegt tot zijn voorstel is niet moeilijk in te zien. *Negatief genomen*, is hij niet overtuigd, dat behalve het praeparatoir examen nog een peremptoir examen noodig is; anders toch had hij in plaats van tot afschaffen van het examen te adviseeren, den raad gegeven om de wijze van het examen te regelen naar zijn onderscheiden doel. De Kerkeraad vindt het eigenlijk nog niet zoo vreemd, dat men bij het peremptoir examen in herhaling van het praeparatoir examen valt, maar verwondert er zich over, dat waar één examen voldoende mag geacht worden, men er een overtollig tweede examen naast gesteld heeft. *Positief genomen*, meent de meergenoemde Kerkeraad, dat aan het recht der Kerken om de toelating tot de heilige Bediening te controleren, of beter nog den toegang tot het predikambt te verleen, reeds ten volle voldaan wordt door het examen dat a.s. Dienaren des Woords aan het einde hunner theologische studiën aan onze Theol. School afleggen onder het toezicht van het Curatorium; welk examen geen praeparatoir examen is, daar de studenten die slagen voor het examen eerste jaar theologie naar den onder ons gangbaren regel *eo ipso* preekconsent verkrijgen. Bij het eindexamen in de theologie beslist het Curatorium over den uitslag en niet de Faculteit, ook al nemen de professoren de examens af. Dit Curatorium nu is een lichaam bestaande uit Deputaten ter verzorging van de Theol. School en Calvin College door de Classes onder nadere approbatie van de Synode benoemd. Zij ontvangen last en opdracht van de Synode om de belangen der Theol. School en Calvin College te behartigen, en doen derhalve bij dezen arbeid wat der Kerken is, in der Kerken naam, op der Kerken last, in der Kerken belang. Wat zij doen, doen de Kerken zelve door hen. Gaan nu de Classes er toe over degenen, die reeds eenmaal, zoo niet door een kerkelijke vergadering, wat het Curatorium in kerkrechtelijken zin weliswaar niet is, maar dan toch *van wege* de Kerken en in zooverre kerkelijk ge-examineerd zijn, aan een nieuw examen te onderwerpen, zoo is dit niet alleen een *tweede kerkelijk* examen, maar een examen dat door een minder representatief examinatorium wordt afgenomen. Bij een peremptoir examen werken thans vier Classes, waarvan drie door Deputaten, saam. Het Curatorium vertegenwoordigt al de Classes. De Kerkeraad Englewood, Ill., II meent overigens nog dat het administra-

tieve beginsel van centralisatie (één Curatorium) verre de voorkeur verdient boven decentralisatie (vele Classes).

Bij zijn derden grond veroorlooft zich de Kerkeraad van Englewood, Ill., II op te merken, dat de tegenwoordige peremptoire examens de Kerken geenerlei nut doen niet alleen, maar tot overmaat den Deputaten ad Examina en den afgevaardigden ter examineerende Classis op onnoodig verlies van kostbaren tijd, en den kandidaten op het offer van overbodige moeite komen te staan, en, volgens den vierden grond, in sommige gevallen bovendien nog op verlies van naam en faam. Hoewel de Kerkeraad van Englewood, Ill., II zijn vier gronden geco-ordineerd heeft, is het bij het eerste inzien duidelijk dat gronden drie en vier geen zelfstandige waarde hebben. Het offer van tijd en moeite en mogelijke onaangename afloop bewijzen zonder meer niets tegen een instelling die het eerste steeds en het laatste soms meebrengt.

De boven aangeduide en kortelijk besproken instructies werden blijkens de Acta 1916, Art. 30, 2 in handen gesteld der Comm. voor zaken der Kerkenorde, die in haar praeadvies verklaarde, dat er "veel voor de instructie van Kerkeraad Englewood, Ill., II te zeggen viel" uit hoofde van het niet te loochenen herhalingskarakter van het tegenwoordige peremptoir examen; doch onmiddellijk daarna der Synode den raad gaf den weg die door Englewood (Ill.) II werd voorgesteld, niet in te slaan, en wel, omdat "het recht van toelating tot het ambt bij de Kerken berust." Blijkbaar heeft de tweede grond van Englewood (Ill.) II de Comm. van Praeadvies niet overtuigd van het kerkelijk karakter van het schoolexamen. De Comm. zegt ons niet of zij den arbeid van het Curatorium, wat het kerkelijk karakter aangaat, niet op één lijn stelt met dien van eene Classis, wijl de Classis wel, de zittingen van het Curatorium strikt technisch niet, eene kerkelijke vergadering is; dan of zij het onderscheid van kerk en school, bij al het verband, bij ons tusschen beide gelegd, in die mate laat gelden, dat, haars bedunkens, een schoolexamen geen aanspraak kan maken op een kerkelijk karakter in eigenlijken zin, ook al staat het recht van bevordering aan kerkelijke Deputaten.

Vervolgens stelt zich de Comm. van Praeadvies op het standpunt, ingewikkeld door Classis Orange City ingenomen, "dat er onderscheid moet zijn tusschen het examen dat op de Theol. School en dat door de Classis wordt afgenomen." Zij deelt ons

echter niet mede, waarom zij tweeërlei examen noodig acht, wat zij niet zegt, doch niettemin onderstelt. Immers, zij wil geen afschaffing van het eene, n.l. het peremptoir examen, zooals de Kerkeraad van Englewood (III.) II. Beide examens moeten blijven, doch dienen zoo onderscheidenlijk ingericht, dat over herhaling niet meer te klagen valt. Intusschen geeft de Comm. van Praeadvies de gedachte aan de hand, dat het schoolexamen overwegend wetenschappelijk zij, het classicaal examen bepaaldelijk kerkelijk. Dit advies ziet klaarblijkelijk voorbij, dat de bijvoegelijke naamwoorden wetenschappelijk en kerkelijk, op examen toegepast, niet beide het examen in denzelfden zin betreffen. *Wetenschappelijk* geldt den inhoud en de methode van den examen arbeid; *kerkelijk* betreft het terrein waarop de ge-examineerde arbeidt en hoopt te arbeiden. Wetenschappelijk dient alle examen, dien naam waard, te zijn, hetzij in meerdere, hetzij in mindere mate, maar naar gelang van het arbeidsterrein is een examen kerkelijk of staatkundig-burgerlijk of een handelsexamen, enz. Zoo is onze Theol. School eene kerkelijke inrichting, niet in den zin dat zij in haar wezen kerkelijk is, maar alleen wijl zij van de Kerken uitgaat, onder haar beheer staat, en haar dient in de opleiding harer a.s. Dienaren des Woords. Een Vrije Hoogeschool en een Staats-Universiteit verschillen van een kerkelijke school als de onze daarin, dat zij uitgaan van, en dienen of een daartoe opgerichte vereeniging of de regeering des lands. Maar alle drie zijn gelijkelijk wetenschappelijk, afgedacht van het terrein waarop de school staat en arbeidt. Wil de Comm. van Praeadvies beide het School- en het Peremptoir examen behouden, zoo moet ook het Schoolexamen noodzakelijk kerkelijk blijven, en dit *geheel en al*, zoolang n.l. het verband van onze Theol. School en onze Kerken blijft wat het is. Misschien heeft de Comm. de onderscheiding: meer wetenschappelijk en meer praktisch of populair voor den geest gehad, en bedoeld dat het classis-examen minder streng rekening zou houden met de eischen der wetenschap op het gebied der Theologie. Strikt genomen zou dit z.g. praktisch examen een *onderzoek* moeten heeten: examen is nu eenmaal een schoolterm, dien men in het belang van de ondubbelzinnigheid en duidelijkheid aan de school moest overlaten, en niet overbrengen op vreemd gebied. Hoe dit ook zij, beide examens zijn kerkelijk, het schoolexamen is uiteraard wetenschappelijk en behoort dit te zijn; het classicaal is even-

eens kerkelijk en kan of meer wetenschappelijk, of meer praktisch zijn.

De Comm. voor Praeadvies verklaarde ten slotte, dat haar de tijd ontbrak om de regeling en onderscheiding der examenzaak behoorlijk uit te werken; en stelde daarom voor dat de Synode eene Commissie zou benoemen "die de zaak der examens die en op de School en voor de Classis worden afgenomen, wel indenke en de volgende Synode diene met een wel uitgewerkt plan, waarbij rekening is gehouden met de begeerte van Cl. Orange City inzake het peremptoire examen."

Nadat alzoo de aanleiding tot de benoeming onzer Commissie en der opdracht haar verstrekt, is aangetoond, bespreken wij *den omvang* onzer opdracht. De noodzakelijkheid hiervan ligt in de omstandigheid, dat het desbetreffend artikel der Acta (30, 2) meer dan één opvatting omtrent de taak Uwer Comm. toelaat. De Acta toch zeggen (Art. 30, 2), na beëindiging van het Rapport der Comm. voor Praeadvies alleen: *alzoo besloten*. De vraag rijst, of de Synode het positief advies der Commissie voor Praeadvies, om n.l. "den weg door Englewood (Ill.) II voorgesteld niet in te slaan" heeft aanvaard, tegelijk met het opvolgen van den raad om een Comm. te benoemen voor verder onderzoek. Zoo ja, dan heeft zij dit gedaan op de gronden door de Comm. voor Praeadvies aangegeven (cf. pag. 28, Acta 1916), daar zij zelve geen gronden heeft geformuleerd. In dit geval is onze Commissie gebonden aan bepalingen en beginselen, die een alomvattend onderzoek naar de examenzaak in haar vollen omvang (op School en door de Classis) uitsluiten.

Uwe Comm. is van oordeel, dat de boven aangeduide interpretatie van het Synodaal: *alzoo besloten* niet juist is, althans niet de eenige mogelijke is. Vooreerst heeft de Comm. voor Praeadvies alleen van haar oordeel betrekkelijk Englewood's voorstel gesproken en verwerping van dit voorstel niet zelve voorgesteld. "Alzoo besloten" kan niet wel op een naakt oordeel terugslaan. Vervolgens bekent de Comm. voor Praeadvies, dat zij wegens tijdgebrek de examenzaak als omvattende school en kerk niet voldoende kan indenken en in een bevredigend plan kan uitwerken. Deze uitspraak staat gelijk met de mogelijkheid toe te laten, dat eene Comm. als die zij aanbeval, tot een overtuiging geraakt, die met haar eigen voorloopige resultaten niet overeen stemt. Deze

voorloopige conclusies, die zij bereikte als beheerschende bepalingen aan eene Comm. als zij begeerde, voor te schrijven, zou in strijd zijn, eenerzijds met haar eigen gulle bekentenis, dat het haar wegens tijdgebrek niet wel mogelijk was voldoende in te denken en een desbetreffend plan volledig uit te werken, en anderzijds met den door haar zelf aangeduiden omvang van de door de Synode te benoemen Comm. te verrichten taak. Ten slotte zij opgemerkt, dat het: alzoo besloten der Acta, natuurlijkerwijze alleen terug kan slaan op "De Synode benoeme eene Commissie die. Onze Comm. rekent het dus haar taak de geheele examenzaak in behandeling te nemen, zonder daarbij gebonden te zijn aan het voorloopig resultaat van de Commissie voor Praeadvies.

Slechts noode onthoudt zich Uwe Commissie van het verhaal van de examenzaak in de onderscheiden Gereformeerde Kerken sedert de Hervorming der 16de eeuw. Tegen den achtergrond der geschiedenis bezien, zou de examenzaak duidelijker worden dan eene abstracte bespreking haar vermag te maken. Het bestek van ons Rapport evenwel verbiedt ons de geschiedenis te laten spreken.

Het heeft zijn nut al aanstonds onszelf eenige beperkende bepalingen op te leggen. Vooreerst ligt het niet op onzen weg de wetenschappelijke en speciale opleiding tot den Dienst des Woords te rechtvaardigen bij het licht van Schrift en historie, noch ook om de wenschelijkheid van examens ter onderzoeking van zich aanbiedende Candidaten tot den Dienst des Woords en der Sacramenten aan te wijzen. Evenmin roept ons de opdracht der Synode op om in te gaan op de verhouding van het instituut der Kerk en de wetenschappelijke voorbereiding tot den dienst van het predikambt in de institutaire Kerk. Over de noodzakelijkheid der wetenschappelijke opleiding tot den Dienst des Woords bestaat, althans onder Gereformeerden, zoozeer eenstemmigheid, dat opzettelijk onderzoek daarnaar geheel overbodig kan heeten. Over het vraagstuk van de verhouding van Kerk en School heerscht, gelijk trouwens voldoende bekend is, onder ons verschil van gevoelen. Ook valt het niet te ontkennen, dat laatstgenoemd vraagstuk niet geheel buiten verband staat met de examenzaak, waaraan Uwe Commissie hare aandacht wijdt. Feit is evenwel,

dat de Chr. Geref. Kerk (N. A.) van meet af de opleiding harer aanstaande Dienaren des Woords zelf ter hand genomen heeft. Het mag aangenomen worden, dat de Synode niet bedoeld heeft dit vraagstuk in ons onderzoek te betrekken, ook al is de examen-zaak *eo ipso* ter *laatster* instantie niet los te maken van deze principiele kwestie.

Om de zaak der examens zoo praktisch mogelijk te behandelen, zal Uwe Commissie hare bespreking laten beheerschen door de vraag: Zijn de twee examens die adspiranten tot de Bediening des Woords bij ons hebben af te leggen, t.w. het z.g. school-examen (bedoeld is het examen aan het einde van het derde theologische studie-jaar) en het Classicaal of Peremptoir examen, dat de K. O., Art. 4 vordert, beide gelijkelijk noodig? Deze vraag leidt, naar gelang van het bevestigend of ontkennend antwoord dat zij ontvangt, heen naar twee nieuwe vragen: zoo beide, school en classicaal examen noodig zijn en mitsdien behooren te blijven, waarin dienen zij dan, ter voorkoming van onnutte herhaling te verschillen? En zoo beide, school en classicaal examen, niet noodig zijn, welk van beide dient te blijven en welk kan zonder schade vervallen? Met opzet spreekt Uwe Commissie van de noodzakelijkheid der examens als het beslissend moment. De vraag toch is niet: Kan een extra-examen zijn nut niet hebben? Dan toch mocht het blijken, dat een examen periodiek terugkeerend in het leven van een predikant, wel verre van schadelijk te zijn voor den predikant en de Gemeente die hij dient, veeleer voor beiden, zij het ook langs indirecten weg, een niet te versmaden voordeel afwerpen zou. Maar de vraag is deze: hoeveel examens dient de adspirant-predikant af te leggen ten waarborg aan de Kerken, dat hij geschikt is tot het ambt dat hij begeert en zoekt? Tweeërlei bevestigt deze opvatting; vooreerst vordert een examen een bijzonderen en zwaren arbeid ter voorbereiding daarvoor; waarom het sedert menschelijke heugenis ongeveer als een noodzakelijk kwaad wordt beschouwd, dat niet zonder hooge noodzakelijkheid vermenigvuldigd behoort te worden. Ten tweede ligt het in den eigen aard van een examen, dat het den toegang ontsluit tot hoogere studiën, of, in het geval van een eind-examen, tot den arbeid waarvoor de studie de noodige voorbereiding vormde. Bleek uit het examen voldoende geschiktheid, zoo

ontsluit de goede uitslag van het examen de deur die een geëxamineerde toegang verleent tot hooger en anderen kring.

Ten einde over de noodzakelijkheid der beide thans geleverde examens, t.w. het School- en het Classicaal examen, het noodige licht te ontsteken, zal Uwe Commissie hierover niet in het afgetrokkene handelen, maar er zich toe zetten elk der beide te beziën in het licht van het doel dat zij voorgeven te dienen.

Beginnen wij met het in tijdsorde eerst van de twee meer genoemde examens, t.w. het *School-examen*: Alle schoolonderwijs bedoelt den kweekeling leiding te geven bij de ontwikkeling van zijn intellectueele leven, hem eene zekere mate kennis bij te brengen en hem te bekwamen om later in den weg van *zelfstandigen* studie-arbeid de aan de school verworven kennis beide te verrijken en te verdiepen, en doelmatig aan te wenden in de praktijk van het leven. Deze intellectueele vorming, voeding en africhting gaan niet buiten de sfeer van het zedelijke of wilsleven om, daar beide in den onderwijzer en in den kweekeling het leven van verstand en wil ten innigste ineengestrengeld liggen, en de arbeid waarvoor de school opleidt zich op zedelijk zoowel als op verstandelijk terrein beweegt. School-onderwijs en school-examen hangen innerlijk ten nauwste saam. Het examen toch dat den student wordt afgenomen, hetzij aan het einde van een bepaald studietermijn, hetzij aan het eind van zijn academischen loopbaan, is het aangewezen en onmisbare middel waarvan de onderwijzer zich bedient om uit te maken of de kweekeling zoodanige vordering heeft gemaakt als vrucht van het hem verstrekte onderwijs, dat hij of tot hoogere studie kan worden toegelaten als daartoe bekwaam, of zich met recht en reden kan aanbieden als geschikt tot den arbeid waartoe zijn opleiding bepaaldelijk diende. Onderwijs geven en examen afnemen vormen te zamen de eene taak van den onderwijzer, onderwijs ontvangen en examen afleggen maken te zamen den specifieken arbeid van den student uit. Bij den landbouw hooren zaaien en maaien bijeen, en zoo voegen onderwijs en examen zich in de school-wereld tot een geheel te zaam.

Er kan derhalve geen sprake van zijn, dat het school-examen, dat einde derde theologisch studie-jaar afgenomen wordt, zou vervallen. Niemand toch zal het in den zin komen om, met terzijdestelling van alle regelen der paedagogiek, voor te stellen

dat voortaan de Classis het school-examen overneme en van beroepen candidaten afneme, alvorens deze toe te laten tot de Bediening des Woords en der Sacramenten. Wel zou men op dezen weg de twee examens, nu bestaand, met een verminderen, en aan noodelooze herhaling den pas afsnijden, maar men zou dit doel bereiken tegen den prijs van veel grooter schade dan ooit uit een vluchtige herhaling kan geboren worden. Trouwens de Kerkeraad van Englewood (Ill.) II, die overigens zich ten gunste van slechts één examen uitsprak, stelt niet voor het school-examen af te schaffen, maar wel het classicaal examen op te heffen.

Toegekomen aan *het classicaal of peremptoir examen*, herinnert Uwe Commissie er aan, dat dit door K. O., Art. 4, wordt voorgeschreven, waar het luidt: "De wettelijke beroeping dergenen die te voren in den dienst niet geweest zijn, bestaat: Ten eerste in de Verkiezing, dewelke. Ten andere in de Examinatie, of onderzoeking beide der leer en des levens, dewelke staan zal bij de Classis, aan welke de beroeping ter approbatie is voor te stellen, en geschieden zal ten overstaan van een drietal gedeputeerden der Synode uit de naastbij gelegen Classes." De vraag rijst nu, welk doel dit examen dient? Mocht het blijken, dat geen deugdelijk doel tot dit examen noopt, of dat het eenige aanwijsbare doel waarmee het door de Classis afgenomen wordt samenvalt met dat van het school-examen, zoo zou een voorstel tot afschaffing van dit peremptoir examen in orde zijn. Een doelloos of noodeloos herhaald examen toch zou zeer zeker niemand begeren te bestendigen. Het doel nu waarmee een Classis of welke kerkelijke vergadering ook een aspirant-predikant onderzoekt, verschilt uiteraard van dat waarmee een student aan de school geëxamineerd wordt. Om met het geringste verschil te beginnen: de school doet onderzoek naar de vrucht van gedanen arbeid; de Classis daarentegen wil zich langs den weg van onderzoek overtuigen, dat de candidaat-Bedienaar des Woords tot zijn toekomstigen arbeid voldoende is toegerust. Een School onderzoekt naar de vrucht van haar onderwijs bij den student; maar laat er zich voorts minder aan gelegen liggen, waar de voor het examen geslaagde zijn arbeid vindt; een Classis vraagt er niet zoozeer naar waar iemand zijn voorbereiding en opleiding ontving, maar onderzoekt alleen naar bekwaamheid tot den Evangelie-arbeid.

Het onderscheiden karakter van school en Classis respectievelijk, en van beider terrein, dat aan het zoo even aangeduide verschil in het algemeen ten grondslag ligt, dient meer bijzonder in het oog gevat. De school staat als zoodanig op het terrein der *wetenschap*, dat een onderdeel vormt van het rijk gevarieerde en sterk gecompliceerde geheel der maatschappij. De Classis is een specifiek kerkelijke verschijning. School en Kerk hebben ieder haar eigen gebied om daarop God den Heere te dienen. De Kerk is, *eo ipso*, een religieuze inrichting; de wetenschap kan uit den wortel des ongeloofs leven, zij kan ook uit het geloof opbloeien en zich door Gods Woord laten leiden. Edoch bij eenzelfde qualiteit en geestelijke signatuur zijn school en Kerk toch op onderscheiden terrein werkzaam voor de eere van den God der heerlijkheid. In verband met de onderscheiden geaardheid van school en Kerk als ieder arbeidende op eigen en onderscheiden terrein, staat nu voorts het onderzoek waaraan beide een toekomstigen Evangelie-Dienaar onderwerpen. Van het doel der school-examens is hierboven reeds opzettelijk gehandeld; het is hier de plaats op het bepaalde doel van het classis-examen nader in te gaan. Het beginsel dat aan de examen-clausule van Art. 4, K. O. ten grondslag ligt, is, dat de Kerk (hier, zooals steeds in ons Rapport, in institutionairen zin genomen) de roeping tegenover God en het recht tegenover menschen heeft, uit te maken wie haar dienen zullen in de ambten door Christus ingesteld, bepaaldelijk in het predikambt. Deze plicht is onafwijsbaar en dit recht onaantastbaar. In zooverre is het aanvullingsrecht in het geval van openstaande of openkomende ambtsbediening volstrekt coöptatief: De Kerk verkiest haar eigen Dienaren. Dit is echter niet zoo te verstaan als zou de Kerk over de vereischten tot de ambtsbediening zoowel als over de bepaalde personen die in het ambt zullen dienen volstrekt vrijmachtig te beschikken hebben. Gods Woord bepaalt de specifiek geestelijke, alsook de algemeen menschelijke voorwaarden waaraan de verkiezing tot, en de bevestiging in het ambt gebonden zijn. Dat een kerkelijk ambtsdrager een geloofige, en wel van onbesproken wandel moet zijn, spreekt wel geheel van zelf. Hij moet echter ook geestelijke gaven bezitten als tot de stichtelijke uitoefening van het ambt noodig zijn, en in verband daarmee mag het hem al evenmin ontbreken aan schepingsgaven en behoorlijke ontwikkeling daarvan. Inzonderheid geldt dat van aanstaande Dienaren des Woords. Uit den bijzon-

deren arbeid aan het leeraarsambt verbonden, leidt de Geref. Kerk terecht af, dat kandidaten tot den Heiligen Dienst eene mate van kennis moeten bezitten, zoowel als zulk een graad van cultureele ontwikkeling moeten hebben bereikt, als noodig is om in den bepaalden tijd waarin men leeft en het milieu waarin men verkeert tot deugdelijken arbeid in het Woord in staat te zijn. De prominentie van den Dienaar des Woords die de aard van zijn arbeid meebrengt, en die versterkt wordt door zijne wetenschappelijke en cultureele ontwikkeling, brengt als van zelf mede, dat de Kerken ernstig moeten zorg dragen, dat niemand van laag geestelijk-religieus peil, wat karakter aangaat, tot de Bediening des Woords en der Sacramenten worde toegelaten, ook al zou hij bewijs kunnen overleggen van schitterende intellectueele capaciteiten. Het "vol des Heiligen Geestes" is niet minder noodig tot den arbeid van den aanstaanden Dienaar des Woords dan het "bekwaam om ook anderen te leeren." Op beide hebben de Kerken met alle nauwgezetheid acht te geven.

Uit hoofde daarom van deze, haar van Christus door Zijn Woord opgelegde roeping, mag geen Kerk nalaten degenen die naar het predikambt staan, aan haar keur, d.i. aan den toets der Schrift te onderwerpen. Zelfs is het haar niet geoorloofd dezen arbeid aan een buiten-kerkelijken kring, ook al is die geloovig, over te dragen. Zij zelf dient ambtskeur uit te oefenen, zoowel in de verkiezing en bevestiging van Dienaren des Woords als in die van Ouderlingen en Diakenen. Ten overvloede zij er aan herinnerd, dat ook op algemeen-menschelijke terrein dit recht van keur als onvervreemdbaar en onoverdraagbaar wordt beschouwd en gehandhaafd. Van deze heilige plicht nu willen de Kerken zich kwijten door het classicaal examen.

Ongetwijfeld heeft de Classis er belang bij te weten, dat de adspirant-predikant voldoende mate van wetenschappelijke ontwikkeling bezit. De vraag rijst nu, of de Classis zelve hiernaar met noodzakelijkheid onderzoek moet instellen, dan wel zich hiervan overtuigd wil houden op grond van een desbetreffend getuigenis van een deugdelijke inrichting van onderwijs. Het geldt hier uiteraard het peremptoir examen, waarvoor zich alleen de zulken aanbieden, die reeds beroepbaar werden gesteld, door welk lichaam ook, en eene roeping van eene gemeente der Classis ontvingen. Ons houdende aan wat onder ons regel is, hierinneren

wij er aan, dat de kandidaten voor het peremptoir of classicaal examen eene propaedeutische en theologische opleiding aan de Theol. School en Calvin College hebben ontvangen en na geslaagd examen einde derde theologisch studiejaar door het Curatorium candidaat voor de Heilige Bediening worden gesteld. Waar genoemde Theol. School en Calvin College niet alleen een in onze kringen erkende school is, maar zelfs eigendom der Kerk is, door haar opgericht is, onderhouden en beheerd wordt, kan er naar het oordeel Uwer Commissie geen geground bezwaar bestaan tegen de erkenning van het diploma dezer inrichting als bewijs van voldoende verstandelijke bekwaamheid voor het predikambt van de zijde van de peremptoir examineerende Classis. Een aantal, door de Kerken zelve verkoren, professoren geven aan die inrichting onderwijs, het door de Kerken verkoren, en al de Kerken gelijkelijk vertegenwoordigende Curatorium houdt op het onderwijs dezer professoren geregeld toezicht, terwijl ten overvloede ditzelfde Curatorium de studenten die voor het examen derde jaar theologie slagen, ook candidaat verklaart.

De Classis heeft dus alle recht en reden om zich overtuigd te houden van de wetenschappelijke geschiktheid tot het leeraarsambt van elk die een diploma van Calvin College en van de Theol. School kan overleggen, alsmede bewijs van beroepbaarstelling door het Curatorium. Edoch geen Classis mag zich tevreden stellen met bewijs van schoolsche geleerdheid. Naar luid der Schrift moet de Dienaar des Woords "vol des Heiligen Geestes" zijn, een man die gezond in het geloof is, en het Woord der waarheid recht snijdt, de belijdenis der Kerk niet alleen nauwkeurig kent, maar ook krachtig weet te verdedigen tegen de ketterijen, met name van zijn eigen tijd en omgeving, de bekwaamheid bezit in het openbaar en aan de huizen Gods volk en hun zaad te onderwijzen, en weet hoe hij in het huis Gods, d.i. de gemeente des levenden Gods moet verkeeren, beide op het stuk der zielzorge en der kerkelijke regeering. Dat deze vereischten een wetenschappelijke vorming en opleiding als achtergrond onderstellen, lijdt niet den minsten twijfel, edoch het valt ook niet te ontkennen, dat een theologisch diploma geen bewijs biedt, dat de gediplomeerde aan deze, laten wij ze gemakshalve noemen, *praktische* eischen voor het leeraarsambt voldoet.

Men zou nu kunnen vragen, of bij het school-examen niet gevoeglijk onderzoek kon gedaan worden, zoowel naar deze

praktische geschiktheid als naar wetenschappelijke bekwaamheid tot het leeraarsambt. In dat geval toch zou het classicaal of peremptoir examen kortweg overbodig en rijp voor afschaffing zijn. Uwe Commissie meent de gedane vraag ontkennend te moeten beantwoorden. Bedoeld is niet dat dit dubbel onderzoek in het afgetrokken den school-examinatoren onmogelijk zou zijn. Reeds de overweging dat zoowel de theologische professoren als de leden van het Curatorium in het ambt staan, geeft hier den doorslag. De vraag is daarom minder: wat kan, dan: wat behoort te geschieden. Het loopt hier over de kwestie, of het natuurlijkerwijze tot de functie van een inrichting van onderwijs behoort om een onderzoek in te stellen, behalve naar de vereischte mate van kundigheden, ook nog naar de *technische vaardigheid*, *praktische geschiktheid* tot een bijzonderen arbeid. De opmerking dat b.v. een medisch examen over beide loopt, snijdt hier geen hout, wijl de medische cursus door demonstratie, laboratorium-arbeid en polyclinische praktijk geheel op dat tweeërlei examen is aangelegd. Van de theologische opleiding kan dit allerminst gezegd, de preek-oefeningen daargelaten. Mocht iemand de opmerking zich veroorloven, dat, waar de theologische cursus zoo goed als geen praktische vorming biedt, de candidaat vrij onbeslagen ten ijs komt op een technisch en praktisch examen als de Classis afneemt, zoo zij geantwoord, dat de Classis geen *geoefend* predikant in den candidaat verwacht te vinden, maar alleen onderzoekt of de geschiktheid, door de praktijk tot geoefendheid te rijpen, voldoende waarborg voor normale ontwikkeling biedt.

Uwe Comm. is van oordeel, dat het z.g. kerkelijk karakter onzer Theol. School ons oog allerminst sluiten mag voor het onloochenbare verschil van Kerk en School. Gelijk in een ander verband reeds is opgemerkt, duidt het bijvoegelijk naamwoord *kerkelijk* niet het karakter der School aan, maar slechts het terrein waarop de School arbeidt. Een school is altijd een inrichting van onderwijs, niet in algemeenen maar in bepaalden technischen zin; terwijl de Kerk haar specifieke taak als heilsinrichting vindt in de bediening van het Genadeverbond. Ook de bestaande verhouding tusschen de Theol. School en de Kerk neemt dit verschil niet weg, maar die verhouding zou een andere kunnen worden; want al heeft niemand tegen haar principieel bezwaar, toch zijn er die aan een vrije Theol. School de voorkeur zouden geven. Niets belet dus, dat bij het huidig bestand der zaken het

verschil van levenswortel en levensfunctie tusschen Kerk en School in het oog gehouden worde, en dat uit hoofde daarvan de School zich strengelijk en stiptelijk bepale tot wat haar wezen als inrichting van onderwijs van haar vraagt, en de Kerk de wacht bij de poorte harer stad niet uit de handen geve, en aan een anderssoortige inrichting dan zij zelve is, toevertrouwe.

Dit gaat zelf zoover door, naar de overtuiging Uwer Commissie, dat de Kerken het recht van bevordering tot hoogere studie en promotie van deze inrichting, in plaats van dit in de handen van het Curatorium te laten, voorzoover het daarin rust, dienden toe te kennen aan het onderwijzend personeel zelve van de School. Onderwijs geven en examenen afnemen zijn, gelijk reeds elders werd opgemerkt, zoozeer de twee deelen van ééne taak, dat wat de aard der zaak samengevoegd heeft, de Kerk in dezen niet behoorde te scheiden.

Ten overvloede zij hieraan toegevoegd, dat zoowel de examen- en promotie-arbeid als het onderwijs der professoren onder toezicht van het Curatorium staat. Bedoeld is alleen dat, zooals toezicht van het Curatorium op het onderwijs der professoren niet verhindert, dat de professoren het onderwijs geven en niet het Curatorium, zoo ook de professoren examineeren en beslissen over promotie en niet het Curatorium, doch beide deelen van der professoren arbeid staan *gelijkelijk* onder toezicht van het Curatorium. Uwe Comm. wil volstrekt niet te kort doen aan het toezicht van het Curatorium op den arbeid der professoren, aangesteld door de Kerk om haar te dienen in de opleiding harer aanstaande Dienaren des Woords, en uit hoofde van dezen hunnen arbeid een hoogst verantwoordelijke positie in het midden der Kerk innemende, behoort de arbeid der professoren onder nauwkeurig en bestendig toezicht der Kerk te staan. Onze opdracht eischt niet op dit toezicht nader in te gaan. Uwe Comm. wil alleen uitspreken, dat zij met het promotie-recht aan de professoren toe te kennen als uiteraard tot hun arbeid behoorende en daarvan mitsdien onafscheidelijk, allerminst afbreuk bedoelt te doen aan het onloochenbaar recht van toezicht van Curatoriumswege op den arbeid der professoren. Blijft alzoo, dat zoowel de uitoefening van hun promotie-recht als hun onderwijs-arbeid onderworpen is aan de inspectie van de van Kerkwege aangestelde regenten der School. Het ligt niet op den weg Uwer Comm. om aan te duiden, hoe dit

toezicht op de uitoefening van het promotie-recht der professoren op het doeltreffendst zou kunnen geschieden. Voldoende is, zoo maar de voorstelling wordt afgesneden, als zou uit de toekenning van het promotie-recht aan de professoren volgen, dat het Curatorium een deel van zijn onbetwistbare rechten uit de handen gegeven had.

In deze overtuiging staande, meent Uwe Commissie, dat op de boven aangeduide vraag of n.l. beide het bestaande School-examen en het bekende Classicaal of peremptoir examen noodig geacht moeten worden, bevestigend dient beantwoord te worden. Het *School-examen* blijve over het geheel genomen wat het is; alleen, men stelle de Faculteit, in hare respectieve Literarische en Theologische secties in het bezit van het bij de onderwijs-taak uiteraard behoorend recht van bevordering en van promotie van de Academie, het College en de Theol. School respectievelijk. Het Curatorium vinde zijn taak in het behartigen van de bredere administratieve aangelegenheden der dubbele inrichting; in het toezicht houden op het onderwijs in Academie, College en Theol. School verstrekt met het oog op de confessioneele zuiverheid, en op den levenswandel der professoren, en vorme alzoo de band tusschen de in zoo innig verband staande respectieve organisaties van Kerk en School.

Wat de Theol. School betreft, komt bij deze taak van het Curatorium in het algemeen een dubbele werkzaamheid. *Voor-eerst* verleene het aan die theologische studenten die bewijs overleggen van geslaagd te zijn voor het examen eerste jaar, preek-consent, na een bij ieder afzonderlijk ingesteld en bevredigend afgeloopen praktisch onderzoek naar hun geestelijke geschiktheid tot het proponeeren. Deze zaak raakt niet de School als zoodanig, maar de Kerk, en ligt derhalve op den weg van de Curatoren als de kerkelijke Deputaten voor de zaken der School. *Ten tweede* stelle het Curatorium, die theologische studenten die bewijs overleggen van met goed gevolg het eindexamen in de Theologie te hebben afgelegd, en hunne begeerte daarnaar te kennen geven, candidaat tot de Heilige Bediening, na hen met gunstig gevolg onderzocht te hebben, ieder afzonderlijk, opzichts hunne motieven tot het staan naar het ambt van Dienaar des Woords, hunne overtuiging omtrent de roeping Gods tot dit ambt en hun geestelijke bevoegdheid. De beroepbaarstelling is wederom een kerke-

lijke aangelegenheid, gelijk het examinatie- en bevordering- en promotie-recht een zaak der School; waarom de beroepbaarstelling verblijve, evenal het verleen van preekconsent, aan het Curatorium.

Ontvangt en aanvaardt de aldus beroepbaargestelde de roeping eener gemeente, zoo onderzoekt de Classis waaronder de roepende gemeente ressorteert, den Candidaat overeenkomstig Art. 4 K. O. ten overstaan van de Deputaten ad examina van drie genabuurdde Classes. Het school-examen behoeft niet herhaald: trouwens Deputaten van heel de kerkengroep, een tweetal Deputaten der eigen Classis inbegrepen, hebben alreede bij de beroepbaarstelling zich aangaande de wetenschappelijke bekwaamheid van den candidaat voldaan verklaard uit hoofde van het getuigenis den candidaat door eigen kerkelijke School versterkt. De candidaat legge op de Classis bewijs over van geslaagd eindexamen in de Theologie, van de beroepbaarstelling door het Curatorium, en van roeping door de gemeente met bewijs van aanvaarding daarvan, alsook attest der gemeente waarvan hij lid is.

Wat de Classis, eer zij den candidaat tot de bevestiging in het ambt toelaat, noodzakelijk weten moet, en door het school-examen niet uitgebracht is, en bij verleening van preekconsent en bij beroepbaarstelling door het Curatorium slechts ten deele openbaar werd, is of de candidaat zoowel in praktisch opzicht als wetenschappelijk, geschiktheid voor het predikambt bezit. Ten einde zich hieromtrent te vergewissen, stelt de Classis in haar peremptoir examen een onderzoek in voor de volgende zaken:

(1) PRACTICA.

Onder dit algemeen hoofd vallen drie zaken t.w. (a) Godzaligheid; (b) Motieven tot het zoeken van het predikambt; (c) Proeve van inzicht in de praktijk van het herderlijk leven. Om met het eerste

(a) *Godzaligheid* te beginnen, het is van de grootste betekenis beide voor den candidaat en voor de Kerken voor de aandacht te houden, dat tot geschiktheid tot het predikambt meer van noode is dan bloot wetenschappelijke toerusting, en bewijs van een Kerkeraad dat de geattesteerde gezond is in het geloof en onbesproken in den wandel. Uwe Commissie kan volstaan met de enkele opmerking, dat een Dienaar des Woords niet alleen een leerend en regeerend voorganger der kudde moet zijn, waartoe schoolsche

vorming veelszins bekwaamt, maar ook een voorbeeld van godzaligheid, waarin de schapen de leer die naar de godzaligheid is en die de leeraar van den kansel hun voorhoudt, belichaamd zien, en dat zij daarom te eerder zullen navolgen in eigen leven. Doch niet alleen om de trekkende macht die van het navolingswaardig voorbeeld uitgaat, moet de Dienaar des Woords in godzaligheid uitmunten, maar ook om in staat te zijn het geestelijke leven der kudde te verstaan en daaraan, met name in het geval van ongezonde toestanden, herstellende en versterkende leiding te geven. Het baat niet te zeggen, dat men bij geestelijke leiding en verzorging het Woord Gods dat men kent slechts heeft toe te passen; zonder zelf een betrekkelijk rijke ontwikkeling van het geloofsleven doorgemaakt te hebben, is men buiten staat, zoowel om een juiste diagnose te maken van de geestelijke kwalen, die de kudde kwellen, als om tot zuivere en nauwkeurige appreciatie te geraken van de waarheid van Gods Woord.

Overlegging van lidmaatsattest in *optima forma* is daarom niet voldoende. Men stemt immers toe dat elk die als lidmaat erkend kan worden, daarmee nog niet geestelijk bevoegd is om als voorganger op te treden, aangenomen voldoende kennis. Zoo het Curatorium bij het geven van preekconsent en beroepbaarstelling ook reeds nadruk op dezen praktischen eisch tot het predikambt gelegd heeft, en de theologische professoren bij gelegenheid op datzelfde aanbeeld geslagen hebben, is dit ongetwijfeld een student behulpzaam geweest om aan dezen ernstigen eisch van de Heilige Bediening te voldoen. Het is wellicht overbodig de lijnen van een onderzoek naar den eersten eisch van Practica uit te stippelen. Wijs zou het zijn dit eerste stuk van Practica op te dragen aan een der oudste en ervarenste predikanten der Classis. En juist wijl het een practisch onderzoek is, zal de wijze grootendeels bepaald worden door de persoonlijkheid van den ondervrager.

(b) *Motieven tot het zoeken van het Predikambt.* Niet elk die geestelijk uitmunt, behoeft predikant te worden. De vraag is daarom in de tweede plaats wat den candidaat bewogen heeft naar het ambt van de Heilige Bediening te staan. In verband met dit tweede stuk van Practica kan gevoegelijk onderzocht worden naar des kandidaten beschouwing van het ambt. Zonder een zuivere ambtsbeschouwing zal hij allicht door motieven geleid worden

die even onzuiver zijn als zijne opvatting van het ambt. Niet genoeg kan een candidaat er zich van doordringen en kunnen de Kerken er rekening mee houden, dat het ambt van Dienaar des Woords zeer wezenlijk onderscheiden is in beginsel, aard en doel van maatschappelijke beroepen en bedrijven. Zoo eenig als de Kerk is in het midden van de menigte vereenigingen en corporaties onder menschen opgericht, zoo eenig is de ambtsbediening in die Kerk, en wel bijzonderlijk het ambt van hen, die zich zijn leven lang en uitsluitend wijdt aan de Heilige Bediening. Wie met dit geheel eenig karakter van het ambt in de Kerk geen rekening houdt, zal mogelijk teleurgesteld worden en in groot gevaar zijn zich bij zijn arbeid te laten leiden door beginselen die met zijn ambt in strijd, en op het terrein der Kerk contrabande zijn. In verband met motieven kan den candidaat ook de vraag worden gedaan naar zijn overtuiging dat God hem riep tot den Evangelie-arbeid. De vraag naar Goddelijke roeping dient niet op den achtergrond te geraken, al dient er aan herinnerd dat onze opvatting dier roeping gezond Bijbelsch en niet ziekelijk mystiek behoort te zijn.

(c) *Proeve van Inzicht in de Practijk van het Herderlijk Leven.* Bedoeld is niet een relaas van de hoofdtrekken van Poimeniek en Kybernetiek. De kennis hiervan wordt wel bij dit onderzoek ondersteld, doch is alleen de achtergrond. Bij dit deel van Practica zoeken men door het stellen van denkbeeldige, doch overigens aan de werkelijkheid ontleende gevallen den candidaat de gelegenheid te geven een proeve te leveren van geestelijke intuïtie, toepassing van zijn wetenschappelijke kennis van de ambtelijke Theologie, en persoonlijke geschiktheid tot zielzorg en kerkregeering. Ook hier kan geen schema worden geboden. Het eene lokt allicht het andere uit.

(2) BIJBELKENNIS.

Bijbelkennis is het tweede hoofddeel van het peremptoir examen. Met opzet is de term alzoo gekozen. Dit onderzoek bedoelt uit te doen komen of de candidaat den Bijbel kent. De Schrift toch is het die hij door prediking en Catechese de geloovigen en hun zaad moet uitleggen, voor houden, inscherpen, wijl zij is regel en richtsnoer van der geloovigen denken, spreken en doen. De candidaat wil worden Bedienaar des Woords. Ontegenzeggelijk onderstelt Bediening des Woords van den predikant eene

nauwkeurige, zuivere, rijke, sympathetische kennis van dat Woord. Niet genoeg kan hierop de nadruk gelegd worden, waar de eene prediker allicht de inspraak van zijn eigen hart bedient, en de ander in gevaar komt "timely topics" van den kansel te behandelen. De Schrift gebiedt: Predikt het Woord. Onder Bijbelkennis komt eerst ter sprake:

(a) *Het karakter der Schrift* in verband met de geschiedenis die de Schrift heeft doorgemaakt, zoowel in hare formatie als in den tijd van haar heilig gebruik in de bedeeling des Ouden en des Nieuwen Testaments respectievelijk. Nu sedert de opkomst van het Rationalisme in den na-Reformatie tijd de strijd tegen Christus zich al meer samentrekt op het stuk der Heilige Schrift als het Woord van God, en de vraag aller vragen is: wat dunkt u van den Bijbel? wiens woord is hij, Gods Woord of het woord der menschen? is het noodig dat onze kandidaten een zuiver standpunt ten dezen innemen, en dat de Kerken hiernaar zeer nauwkeurig onderzoek doen. De schade en de jammer zijn niet te overzien die al ware het alleen maar onzekerheid op dit punt over de Kerken zou brengen, bijaldien het bleek, dat de Bedienaren des Woords niet meer in de rotsvaste overtuiging staan, dat de Bijbel het onfeilbare en met absoluut gezag beldeedde Woord van God is. Vervolgens moet onderzocht worden naar kennis van den

(b) *Inhoud der Heilige Schrift*. Hier strekt zich een wijd veld uit. Men zou heel de Theologie schier te pas kunnen brengen bij dat onderzoek. Hiervan kan echter geen sprake zijn. Ook is dat niet bedoeld. Praktisch moet ook hier worden onderzocht. Drieërlei kan onder dat hoofd worden samengevat: Vooreerst een vluchtige schets van den ontwikkelingsgang dien de openbaring van Gods waarheid in achtereenvolgende tijden en door den dienst van onderscheiden heilige mannen Gods heeft doorgemaakt tot den tijd harer voleindiging en afsluiting. Vervolgens een kort relaas van den inhoud van enkele Bijbelboeken. Eindelijk eenige klassieke bewijsplaatsen voor kenmerkend Gereformeerde leerstellingen, met bijbehorende verklaringen daarvan in verband met het gebruik er van gemaakt. De klacht is wel eens gehoord, dat onze kandidaten de leer des Bijbels beter dan den Bijbel zelf kennen, hoe paradox dit ook klinkt, doch deze klacht diende geen recht van bestaan te hebben.

(3) KENNIS VAN DE BELIJDENISSCHRIFTEN ONZER KERKEN.

Wij beroemen er ons in, een belijdende Kerk te zijn en niet mee te doen, noch mee te *willen* doen met het ondogmatisch Christendom, dat in onzen tijd Kerk na Kerk binnentrekt en verovert. Predikanten wekken hun gemeenteleden op kennis te maken met de Belijdenisschriften onzer Kerk, zoowel van de Belgische Geeloofsbelijdenis en de Dordtsche Leerregels als van den Heidelbergschen Catechismus. Verondersteld mag worden, dat de ambtsdragers der Kerk, en onder deze de Dienaren des Woords vooraan, vertrouwd zijn met de Formulieren van Eenigheid. In elk geval, zij behooren dat te zijn, en dat te meer nu met name in ons land de christelijke Kerken al meer onder de bekoring van een belijdenislouze Kerk komen. Hier kan gevraagd worden naar de hoofdsom van den inhoud der drie Belijdenisschriften onzer Kerk, haar onderscheiden karakter in verband met het doel van opstelling, en naar datgene wat bijzonderlijk in *onzen* tijd met kracht moet worden gepredikt en gehandhaafd. Schriftelijk bewijs ter legitimatie van de leer onzer Belijdenisschriften kan ook in enkele gevallen worden gevraagd. Vervolgens dient er naar onderzocht of de candidaat het standpunt onzer Kerken, dat zij belijdende Kerken zijn, d.i. belijdenisschriften met verbindende beteekenis hebben en handhaven bij lid en ambtsdrager kan verdedigen en wil handhaven. En eindelijk moet de candidaat in de gelegenheid gesteld worden in enkele markante gevallen praktisch aan te toonen, hoe hij de kenmerkende Gereformeerde leer in toepassing wil brengen op het leven naar de eischen van onzen tijd.

(4) CONTROVERS of Wederlegging der dwalingen waarmee ons volk het meest in aanraking komt en waartegen de Dienaar als voorganger der Kerk dient gewapend te zijn en de leden moet kunnen wapenen. Ten einde zelf strijdvaardig te zijn en de Kerk als goed veldheer van Christus te kunnen aanvoeren, moet de Dienaar des Woords kennis hebben genomen van de kenmerkende geestelijke stroomingen van onzen tijd. Deze toch beïnvloeden zelfs het meest Bijbelvaste en belijdenis-trouwe volk veel meer dan het zichzelf bewust is. Van het volk in zijn breede rangen mag niet verwacht, dat 't een open oog zal hebben voor de geestelijke pestilentiën, die in de duisternis wandelen. De candidaat tot den heiligen Dienst moet in die mate zijn tijd en de gevaren daarvan kennen, dat hij in prediking en anderszins de oogen des volks kan openen voor het verderf dat van alle zijde dreigt. Als nevenstuk van de

kennis van de geestelijke stroomingen van onzen tijd moet vertrouwdheid met de Gereformeerde of Calvinistische levens- en wereldbeschouwing genoemd. De kinderen van Calvijn hebben in overeenstemming met de grondgedachten van hunne kerkelijke belijdenis, met name met die der absolute Souvereiniteit en het God alleen verheerlijkend einddoel aller dingen, het Koninkrijk Gods tot openbaring zoeken te brengen, zoowel in de maatschappelijke en burgerlijk-staatkundige geledingen van het menschelijke leven, als op huiselijk en kerkelijk terrein. Elke tijd heeft behoefte aan onze levens- en wereldbeschouwing, maar onze tijd roept letterlijk om wat zij trots al de vooruitgang nog nimmer vond, en wij alleen bezitten. En daarom moet de aanstaande Dienaar des Woords deze ware levenswijsheid kennen, opdat hij haar predike bij elke gelegenheid.

(5) PROEVE VAN PREDIKING. De Candidaat houde een predikatie over een hem door de Classicale Commissie drie week van te voren opgegeven tekst ten aanhoore van de gemeente in wier kerkgebouw het peremptoir examen plaats heeft. De Classis dient het recht van tekstkeuze te hebben, want zij onderzoekt hem en hiertoe behoort ook de proef-predikatie, en ook door de tekstkeuze kan de Classis hem beproeven. Dat de predikatie in het midden der gemeente moet gehouden worden, heeft meer dan één reden. Vooreerst is een prediker veel meer zich zelf en komt hij veel beter tot zijn recht, zoo hij voor een algemeen gehoor, dan wanneer hij voor een zoo goed als uitsluitend kritisch examinatorium optreedt. Zielkunde heeft hier een woord mee te spreken. Vervolgens welkt zulk een peremptoire predikatie buiten twijfel de belangstelling der plaatselijke gemeente op, en brengt zij er het kerkelijk publiek ter plaatse allicht toe om meer dan tegenwoordig wel het geval is, met de Kerk in hare breedere belangen mee te leven. Ten derde heeft het zijn nut, het oordeel van "het volk," zij het ook maar terloops opgevangen, te kennen met betrekking tot een candidaat, die misschien straks als leeraar in het midden der Kerken zal optreden. Niet al deze drie redenen hebben evenveel kracht, edoch te zamen motiveeren zij naar het oordeel Uwer Commissie deze bepaling.

Na de predikatie, die misschien in vele gevallen des avonds zal gehouden worden, trede de Classis bij monde van enkele daartoe benoemde leden in kritische discussie met den candidaat over

de gehouden predikatie, ten einde de zwakheden daarvan aan te wijzen, den candidaat de gelegenheid te geven zich nader te verklaren of ook onjuistheden te verbeteren, en naar aanleiding van de predikatie te ondervragen omtrent wat misschien het belangrijkste deel van zijn voorgenomen arbeid uitmaakt, n.l. de Bediening des Woords in het midden der Gemeente.

Samenvattende krijgen wij dus dit program:—

- (1) *Practica, loopende over*
 - (a) Persoonlijke Godzaligheid;
 - (b) De motieven tot het zoeken van het Predikambt;
 - (c) Proeve van inzicht in de praktijk van den Herderlijken arbeid.
- (2) *Bijbelkennis*, waarbij onderscheidenlijk gehandeld wordt over:
 - (a) Het karakter der Heilige Schrift;
 - (b) Den inhoud der Heilige Schrift, beide in boven aangeduiden zin.
- (3) *Kennis onzer Belijdenisschriften*, waarbij het gaat over:
 - (a) Kennis van de beteekenis en het doel der Belijdenisschriften;
 - (b) Kennis van den inhoud onzer Belijdenisschriften;
 - (c) Kennis van de toepassing van de Belijdenis onzer Kerk op het leven.
- (4) *Controvers*, bij welk onderwerp de vraag is naar:
 - (a) De kenmerkende geestelijke stroomingen van onzen tijd;
 - (b) De Gereformeerde of Calvinistische levens- en wereldbeschouwing.
- (5) *Proeve van Evangelie-prediking*, wat inhoudt:
 - (a) Prediking voor de gemeente ten aanhoore van de Classis;
 - (b) Bespreking dier predikatie met kritische bedoelingen.

Ten slotte nog een enkele opmerking: Wat den tijdsduur van het peremptoir examen aangaat, men make het niet onnoodig lang, doch gunne zichzelf toch ook voldoende tijd om het on-

derzoek te doen beantwoorden aan zijn doel; te weinig tijd verlaagt het examen tot een schijn, die onbestaanbaar is met den ernst der zaak.

Uwe Commissie is aan het eind van haar belangrijken arbeid gekomen. Zij is van oordeel, dat beide school-examen en classicaal of peremptoir examen dienen te blijven, doch zoo onderscheidenlijk ingericht te worden, dat de klacht van vluchtige herhaling vervalt en de twee examens door de schoolsche lijn der wetenschap en de praktische lijn van het kerkelijke ambt te volgen, respectievelijk elkaar aanvullen en medewerken tot het verkrijgen van Dienaren des Woords, die helder van hoofd en vaardig van hand den Heere dienen in het Evangelie tot heil van Christus' duurgelokte Kerk en roem van 's Heeren grooten Naam.

Met eerbied onderworpen,

De Commissie voor de Examen-zaak,

E. J. TUUK,

W. HEYNS,

S. VOLBEDA, Rapp.

RAPPORT II

RAPPORT DER COMMISSIE IN ZAKE ARTIKEL VIII, K. O.

Eerwaarde Vaders en Broeders:—

Op de Synode van 1918 werd besloten eene Comm. te benoemen om advies te geven in zake eene uitdrukking in Art. 8, K. O., en om aan te geven het karakter van het examen aldaar bedoeld.

Letterlijk lezen we in de Acta Synodi 1918, pag. 46, Art. 42, XX., als volgt: "Tevens besloten eene Comm. te benoemen om advies te geven in zake de beteekenis der uitdrukking in Art. 8, K. O.: 'Indien het de Synode goedvindt,' om op de a.s. Synode te rapporteeren. Aan deze Comm. wordt tevens opgedragen om aan te geven het karakter van het examen naar Art. 8, K. O."

Uwe Comm. ontving de opdracht U in dezen met advies te dienen.

Nu had uwe Comm. het zich wel heel gemakkelijk kunnen maken met het in gereedheid brengen van dit advies door eenvoudig te adviseeren, dat de uitdrukking: "Indien het de Synode goedvindt" worde opgevat in den zin van: indien de Synode overtuigd is van de aanwezigheid der aldaar geëischte eigenschappen en daarna toelaat tot het praeparatoir examen; en wat betreft het "aangeven van het karakter van het examen" slechts te constateeren, waarin dit examen behoort te verschillen van de examina der opgeleiden.

Uwe Comm. was echter van oordeel dat dit advies wat breeder moest worden uitgewerkt, en wel in den vorm van een concept-reglement voor toelating tot de H. Bediening naar Art. 8, K. O.

Zij heeft dan ook de eer U het volgende aan te bieden:

Concept Regeling voor Toelating tot de Heilige Bediening naar Artikel VIII, K. O.

1. Indien iemand naar Art. VIII wenscht toegelaten te worden tot de Bediening des Woords, moet hij zich aanmelden bij zijn Kerkeraad en daarna bij zijne Classe.

Deze Classe, met een drietal gedeputeerden der Synode uit de naastbijgelegene Classes, onderzoekt eerst de schriftelijke getuigenissen van den Kerkeraad aangaande de vereischte eigenschappen in Art. VIII aangegeven, en stelt daarna ook zelve ten dien aanzien een onderzoek in. Indien het voorloopig oordeel gunstig is, geve men hem het recht om eenigen tijd in vacante gemeenten binnen den kring der Classe een stichtelijk woord te spreken. Hij zal ook enkele malen moeten spreken in niet vacante gemeenten in tegenwoordigheid van de respectieve Leeraren dier gemeenten. De Classe zal deze spreekbeurten regelen in overleg met de Kerkeraden dier gemeenten. Hoelang deze proeftijd zal duren, bepale de Classe.

2. Aan het einde van den proeftijd neme de Classe met de genoemde gedeputeerden een finaal besluit aangaande zijne singuliere gaven. Is dit besluit bevestigend, dan zal deze Classe hem praeparatoir examineeren in de volgende vakken:

- (a) Uitlegging van het Oude en Nieuwe Testament in de Engelsche of Nederlandsche taal.
- (b) Bijbelsche geschiedenis.
- (c) Dogmatiek.
- (d) Algemeene- en Nederlandsche kerkgeschiedenis.

3. Bij gunstig resultaat worde hij beroepbaar gesteld.

4. Het peremptoir examen volge dan later in overeenstemming met de bestaande bepalingen behalve de Oude Talen en de Exegese.

Met eerbied onderworpen,

Uwe Commissie voornoemd,

F. M. TEN HOOR,

S. S. VAN DER HEIDE,

GERRIT J. HAAN.

RAPPORT III

RAPPORT VAN DE COMMISSIE VOOR TRAKTAAT-LITERATUUR.

Aan de Synode der Chr. Geref. Kerk, vergaderd te Grand Rapids,
Mich., Juni, 1920.

Eerwaarde Broeders:—

De vorige Synode, overtuigd zijnde van de noodzakelijkheid van traktaat-literatuur, die strookt met onze Gereformeerde beginselen, besloot stappen te nemen om in de behoefte aan traktaten te voorzien en benoemde ondergeteekenden als commissie om daarvoor te zorgen. Zie Acta 1918, pag. 19.

Uwe Commissie heeft getracht aan hare opdracht te voldoen, maar is met haren arbeid niet gereed gekomen.

Eerst wendde uwe Commissie pogingen aan om door personen uit eigen kring traktaten te laten schrijven. Een groot aantal brieven werd verzonden met het verzoek om zijn krachten eens te beproeven aan het schrijven van een of meer traktaten. Het resultaat was ontmoedigend. Goede traktaten te schrijven is niet ieders werk. Uwe Commissie ontving enkele zeer goede, maar niet genoeg om tot publicatie over te gaan.

Om deze reden heeft uwe Commissie toen getracht het op een andere wijze aan te leggen. Van de veronderstelling uitgaande, dat onder het vele kaf toch nog wel enkele goede graankorrels verborgen zouden liggen, werd besloten een bloemlezing te verzamelen uit traktaten elders gepubliceerd. Een groote hoeveelheid traktaten werd verzameld, geschild en gekeurd. Dit gaf ons enkele tamelijk goede traktaten, maar ook zeer vele, die om voor ons bruikbaar te zijn moeten worden omgewerkt.

Ter toelichting zij hier opgemerkt, dat de Publicatie Commissie, om de traktaten tegen lagen prijs verkrijgbaar te kunnen stellen, niet tot drukken kan overgaan, voordat er voldoende copy

voorhanden is om een geheel vel papiers in eens te kunnen af-drukken.

Ons advies aan de Synode is:

1. De traktaten, die verzameld en goedgekeurd werden, te geven in handen van de Publicatie Commissie, die zal zorgen voor drukken en verkoopen.
2. Een Commissie te benoemen, die op den ingeslagen weg zal voortgaan. De taak dezer Commissie zal zijn:
 - (a) Uit eigen kring traktaat-schrijvers-talent op te sporen.
 - (b) Zoolang de voorraad nog niet groot genoeg is, voort te gaan met verzamelen en omwerken.
 - (c) In overleg met de Publicatie Commissie te zorgen voor een nette en gepaste uitgave van traktaten, die dan tegen den kostenden prijs verkrijgbaar zullen worden gesteld.

Met eerbied onderworpen,

Uwe Commissie,
H. J. KUIPER,
A. J. RUS,
D. ZWIER.

RAPPORT IV

MISSIONARY LESSON COMMITTEE REPORT.

The Christian Reformed Synod,
Grand Rapids, Mich.

Esteemed Brethren in our Lord:—

Your Committee on Mission Lessons for *De Wachter* and *The Banner* begs leave to submit the following: Lessons were written for *De Sabbatschool Bode* and *De Wachter* for each sabbath as was appointed. But two copies were not mailed in time from the office of *De Sabbatschool Bode*, and one copy never reached its destination, but was lost in the mail. This occasioned the absence of three lessons from the columns of *De Wachter*, for which the Committee was not to blame. *De Wachter* did not publish the Side-Lights, although they were sent up. Two lessons were sent up for *The Banner*.

Your Committee takes the liberty to suggest that henceforth the Mission Lessons be prepared by the writers of the Sunday school Lessons as they appear in *De Wachter* and *The Banner* each week, under your appointment. The *Sabbath School Bode* has discontinued.

Commending you to the grace of the Lord in all your deliberations and decisions, we remain,

Your brethren in the Lord Jesus,
JOHN W. BRINK,
LEE S. HUIZENGA.

RAPPORT V

RAPPORT IN ZAKE "FIELD SECRETARY" VOOR DE ZENDING.

De opdracht die uwe Commissie ontving van de Synode 1918, luidt als volgt: "De Synode besluit tot het benoemen van een Comm. om de eerstvolgende Synode voor te lichten aangaande het al of niet wenschelijke van het hebben van een "Field Secretary" voor de Zending, en van de wijze waarop zulk een Secretaris zou hebben te arbeiden."

Onze opdracht houdt dus tweeërlei in. Wij moeten aantoonen het al of niet wenschelijke van een "Field Secretary" voor de Zending, en de wijze van zijn arbeid.

Het tweede hangt natuurlijk van het eerste af. Komt uwe Commissie tot de conclusie dat het niet wenschelijk is zulk een Secretaris te hebben, dan meenen wij, ligt het niet op onzen weg, aan te toonen hoe zulk een Secretaris zou hebben te arbeiden.

Uwe Commissie nam allereerst inzage van wat vorige Synoden in dezen besloten. De Synode van 1912, waar deze zaak allereerst in behandeling is geweest, verwierp het voorstel van de Commissie van Praeadvies om een Secretaris voor dat werk te benoemen.

Op de Synode van 1914 kwamen de Deputaten der Heiden Zending andermaal met een voorstel om iemand te benoemen, die al zijn tijd besteden kon, ten bate der algemeene zendingsbelangen der Kerk.

In plaats daarvan werd door de Commissie van Praeadvies het volgende substitueet de Synode voorgesteld: "De Synode beveelt de Classes aan om in eigen kring de zendingsijver op te wekken, door uit haar midden mannen aan te wijzen, die studie zullen maken van de onderscheiden takken der Zending, om door hen geregeld al de gemeenten te dienen met toespraken. Wij meenen dat door meerder kennis en meerder ijver, de gaven als

van zelf milder zullen vloeien.” Ook dit advies werd verworpen en besloten op deze zaak niet in te gaan.

Ook heeft uwe Commissie geraadpleegd met mannen in onze kerken, die geacht mogen worden als onze voormannen.

Na rijpe overweging kwam uwe Commissie nu tot het besluit der Synode te adviseeren, *niet* tot de aanstelling van een “Field Secretary” over te gaan. En dat wel op deze gronden:—

1. Het inslaan van dezen weg roept op het terrein van de Kerk als instituut, van die bijzondere functionarissen in het leven waar feitelijk geen ambtelijke plaats voor is.
2. Het inslaan van dezen weg brengt ons van de organische tot de mechanische wijze van werken voor de Zending. Wij wijken dan van den natuurlijken weg af. De geheele zendingszaak hangt dan veel te uitsluitend van één persoon af. Wij krijgen dan feitelijk een “general manager,” van wiens meerdere of mindere bekwaamheid alles afhangt.
3. Door het aanstellen van zulk een “Field Secretary” zou minstens weer drie of vier duizend dollar, van het geld voor de Zending gegeven, voor het salaris, enz., van zulk een functionaris moeten worden afgezonderd.

Ons dunkt er is een uitnemender weg. Wat de Commissie van Praeadvies op de Synode van 1914 voorsloeg, lacht ons veel meer toe. De geheele zendingsactie moet meer en meer uit de gemeenten zelf opkomen. Hieraan moet gewerkt. Er moet meer liefde, meer ijver voor de Zending gekweekt, doch dit moet in den rechten weg geschieden. De leeraars en de kerkeraden zijn daarvoor de van God aangestelde personen. Door hen moet in dezen leiding gegeven. Dan hebben de Zendings Deputaten in dezen ook een taak. Van hen mag verwacht, dat zij het best met het Zendingsveld en de Zendings behoeften bekend zijn.

Zij kunnen worden geraadpleegd, en indien noodig, hulp verleen. En wanneer dan door de Zendings Deputaten voor de Indianen Zending, de Inwendige Zending, de Joden Zending, en de straks voor de Buitenlandsche Zending, een “Budget,” een begroting werd gemaakt, hoeveel er per jaar voor die verschillende kassen noodig is en tevens aangegeven werd hoeveel dit ongeveer per huisgezin bedroeg en een ieder gaf naar de mate God hem heeft

gezegend, dan meenen wij dat de stap in de juiste richting was gedaan.

Wanneer er dan kerken nalatig zijn in dezen, dan trede het kerkverband in werking.

Daar worde dan onderling ook in dezen toezicht geoefend. Bij de rondvraag naar Art. 41 kan dan de Classis onderzoek instellen wat de gemeenten doen inzake de Zending.

Ook biedt de kerkvisitatie daartoe schoone gelegenheid. Wanneer nu deze weg wordt gevolgd, dan meenen wij zal de liefde voor de Zending worden aangewakkerd, de ijver voor de Zending vermeerderen en de gaven voor dat doel als van zelf milder worden gegeven, dan is, dunkt ons, een "Field Secretary" ongewenscht en overbodig.

Met eerbied onderworpen,

Y. P. DE JONG,
D. ZWIER,
R. BOLT.

RAPPORT VI

RAPPORT VAN CLASSIS ILLINOIS IN ZAKE CON- CEPT-REGELING VOOR DE ZENDING DER CHR. GEREF. KERK ONDER DE JODEN IN CHICAGO, ILLINOIS.

Aan de Synode der Chr. Geref. Kerk, te vergaderen Juni, 1920.

Eerwaarde Broeders:—

De vorige Synode verzocht Classis Illinois pogingen aan te wenden om een eigen kerkelijke Zending onder de Joden te Chicago te beginnen, en droeg de Classis op om een Reglement voor deze Zending te ontwerpen en dit aan de volgende Synode ter goedkeuring voor te leggen.

Classis Illinois kan rapporteeren, dat aan deze dubbele opdracht is voldaan. Een eigen kerkelijke Zending onder de Joden in Chicago werd begonnen, en een "Regeling" voor dezen arbeid werd ontworpen, welke hierbij aan de Synode ter goedkeuring wordt voorgelegd.

Ten deele heeft de Classis zich in dit ontwerp aangesloten bij het door de Synode van 1918 goedgekeurde "Reglement" der Oostersche Classes voor de Paterson Joden Zending. Het woord "Reglement," als niet geheel vrij zijnde van collegialistischen reuk, is vervangen door "Regeling."

REGELING

Voor de Zending der Chr. Geref. Kerk onder de Joden in Chicago, Illinois.

Basis.

ART. 1. De Zending, welke door de Classe Illinois der Chr. Geref. Kerk onder de Joden in Chicago, Ill., gedaan wordt, gaat uit van de Chr. Geref. Kerk, en geschiedt in opdracht van deze Kerk.

ART. 2. Hieruit volgt, dat alle eigendommen, welke voor deze Zending aangeschaft moeten worden, het eigendom der kerkengroep in haar geheel zijn. Eveneens, dat deze kerkengroep een bedrag beschikbaar stelde voor de uitoefening dezer opdracht.

ART. 3. Ook volgt hieruit, dat deze Zendingsarbeid geschiedt overeenkomstig Gods Woord opgevat naar de Drie Formulieren van Eenigheid.

ART. 4. Verder volgt hieruit, dat ambtelijke arbeid in deze Zending niet zal geschieden dan door ambtsdragers tot de bediening des amts in een onzer Chr. Geref. kerken toegelaten.

De Classe.

ART. 5. De Classe Illinois als deputaat der Synode de opdracht der Synode uitvoerende, benoemt uit haar midden vijf deputaten en hunne secundi, welke in naam en in opdracht der Classe haar arbeid uitvoeren en op elke classicale vergadering verslag van den arbeid uitbrengen.

ART. 6. De Classe beslisde over den aankoop van gebouwen en vaste goederen, zoo de bedragen het door de Synode toegezegde bedrag niet te boven gaan. Voor hoogere sommen brengt de Classe voorstellen ter Synode, welke over al of niet aankoop beslist. Insgelijks beslisde de Classe over aanstelling van vaste ambtsdragers en hun salarieering.

Classicale Deputaten.

ART. 7. De classicale deputaten voor dezen arbeid doen der Classe voorstellen aangaande aankoop of aanstelling. Zij zien toe op de besteding der gelden, op het onderhoud der gebouwen, de personen en leven en leer dergenen die in deze Zending arbeiden, alsook op den arbeid in zijn geheel. Zij rapporteeren op elke classicale vergadering.

ART. 8. De deputaten vergaderen geregeld, minstens eenmaal per maand, en verder zoo vaak als noodig is. Zij stellen hun eigen huishoudelijke regeling op en verdeelen onder elkander hunne respectieve functies.

Arbeid.

ART. 9. De arbeid in deze Zending zal bestaan om het volle Woord Gods, mitsdien de kennis van Jezus Christus als zijnde de ware Messias, tot de Joden van Chicago te brengen.

ART. 10. Daar onze Heere bij Zijne prediking van het Evangelie des Koninkrijks ook genezing van kranken liet gepaard gaan en zoo ingang vond bij het volk, zal de Classe, ten einde vertrouwen bij de Joden te winnen en veel achterdocht weg te nemen, behalve andere gepaste middelen, ook als hulpmiddel een hospitaal oprichten en onderhouden, waarin Joodsche kranken vrije verzorging ontvangen en aan hen en hunne bezoekers op regelde tijden het Evangelie verkondigd wordt.

Met eerbied onderworpen,

Namens Classis Illinois,

D. ZWIER, S. C.

RAPPORT VII

RAPPORT VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR HET BEHARTIGEN VAN DE GEESTELIJKE BELANGEN VAN DE MANNEN IN 'S LANDS DIENST.

De Commissie vergaderde als zoodanig de eerste maal op den 10den Juli, 1918.

De volgende Bestuursleden werden verkozen:

- Rev. K. Bergsma, President.
- Rev. J. P. Battema, Vice-President.
- Mr. R. Van Noord, Secretaris.
- Mr. G. J. Haan, Penningmeester.

Overeenkomstig ontvangene instructies, begon de Commissie een algemeen fonds op te richten voor de geestelijke verzorging onzer soldaten.

Om dit te doen, werd het volgende besloten, n.l.:

- (1) Camp Custer worde overgedragen aan de Michigan Committee.
- (2) De onderscheidene lokale commissies zetten hun werk voort als voorheen.
- (3) Alle kampen die niet door de lokale commissies worden bewerkt, worden zooveel mogelijk overgenomen door de Centrale Commissie.
- (4) De gelden in kas bij de Michigan commissie worden overgedragen aan de Centrale commissie behalve wat noodig zal zijn voor het werk in Camp Custer.

De Commissie vergaderde geregeld elke week minstens eenmaal. Enkele malen meenden wij tweemaal in de week te moeten vergaderen.

Dss. J. M. Ghysels, M. M. Schans en Mr. C. E. Pratt werden een tijdlang naar de zuidelijke kampen gezonden, waar ze met genot, en zoo wij gelooven, met zegen voor vele jonge mannen mochten werkzaam zijn in Camp Wheeler, Fort Oglethorpe, Camp Greene, Camp Pike, Camp Gordon en anderen, voor korteren of langeren tijd.

In October werd door de War Departement een regeling gepasseerd waardoor het niet meer geoorloofd was dat Camp Pastors binnen de grenzen van de Camps mochten werkzaam zijn.

Pogingen werden nu in het werk gesteld om zooveel mogelijk te co-opereeren met de Y. M. C. A., de Red Cross en Army Chaplains te zien aangesteld. De Commissie deed daarom een oproeping voor vrijwilligers, met het gevolg dat onderscheidene leeraars zich aanboden om werkzaam te zijn in de een of andere organisatie.

Rev. L. Tráp verzocht en verkreeg, op aanbeveling der Commissie, de benoeming als Chaplain, en werd, na eenige weken de Chaplains' Training School te hebben bezocht, te Camp Custer gestationeerd.

De volgende personen werden door de Commissie benoemd, n.l.: Rev. J. H. Monsma, van Spring Lake, als Army Chaplain; Rev. L. J. Lamberts, van East Saugatuck, als Red Cross Chaplain; Rev. M. Van Vessem, van Zeeland, als Y. M. C. A. Secretary hier te lande; Rev. J. M. Ghysels, van Grand Haven, als Y. M. C. A. Secretary overseas. De broeders bewilligden allen in de benoeming. Daar echter in den tusschentijd de wapenstilstand werd geteekend, kwam van de officieele benoeming door de verschillende organisaties niets.

Alleen mag nog genoemd worden dat Ds. J. H. Monsma, zooals ons later door de Commissie voor Army en Navy Chaplains werd gemeld, officieel door dat lichaam bij de War Department was aanbevolen voor Army Chaplain. Waar de Chr. Geref. Kerk nog zoo klein is, hadden wij echter recht op niet meer dan één Chaplain.

Duizenden traktaten werden door de Commissie uitgedeeld, alsook een groot aantal van de Soldiers' edition van Dr. Kuyper's "Nabij God te Zijn," in het Engelsch vertaald, en eenige honderden preeken goedwillig door enkele leeraars speciaal voor de Commissie persklaar gemaakt.

Na het teekenen van de Armistice kon hier echter niet veel meer aan worden gedaan wegens het vele veranderen der adressen der soldaten, en werd het uitzenden van literatuur al spoedig daarna gestaakt.

De inkomsten voor de geestelijke verzorging onzer militairen door de Centrale Commissie bedroeg ongeveer \$20,000.00, terwijl de totale inkomsten der verschillende locale commissies inbegrepen, het aanzienlijk bedrag van \$40,000.00 nabij kwam.

De Centrale Commissie heeft door het onverwachte staken der werkzaamheden, de som van \$1,696.51 nog aan kas, en adviseert dat dit gelijkelijk verdeeld worde tusschen Buitenlandsch Zending, Indianen Zending, en Binnenlandsch Zending, algemeene kas.

De Commissie wenscht haar dank toe te brengen aan al de gemeenten voor hun milde bijdragen, en is de Synode erkentelijk voor het vertrouwen in haar gesteld.

De Kerken Gods besten zegen toewenshende, legt ze haar werk als zoodanig neer, blijde en dankbaar zijnde iets te hebben mogen en kunnen doen voor het geestelijk welzijn onzer militairen.

Met eerbied onderworpen,

K. BERGSMA,
J. P. BATTEMA,
G. J. HAAN,
R. VAN NOORD,
S. ELDERSVELD,
TONY NOORDEWIER.

Grand Rapids, Mich., Jan. 2, 1920.

RAPPORT VIII

CHURCH ORDER OF THE CHRISTIAN REFORMED CHURCH.

(Vid. Art. 52, Acta, VIII., sub d.)

To the Synod of the Christian Reformed Church, Grand Rapids,
June, 1920.

Honorable Fathers and Brethren:—

Your Committee, appointed to review the English translation of the Church Order, submits herewith its report for your consideration. Comparatively few emendations were made by your Committee. In a few cases we gave preference to the rendering of the 1916 translation. A few other minor changes were made. But the majority of the Articles were not altered in any way.

Your Committee takes the liberty to call the attention of the Synod to the fact that it is now six years ago that this work was begun; that three different committees have devoted their time and talents to this translation or its revision, and that the need of our English churches demands that this Synod take *final action* in this matter, and give an officially approved translation of the Church Order to our churches.

Respectfully submitted,

Your Committee,
W. STUART, President,
J. G. VAN DEN BOSCH,
H. BEETS,
G. HOEKSEMA, Secretary.

ARTICLE 1.

For the maintenance of good order in the Church of Christ it is necessary that there should be: offices, assemblies, supervision of doctrine, sacraments and ceremonies, and Christian discipline; of which matters the following articles treat in due order.

OF THE OFFICES.

ARTICLE 2.

The offices are of four kinds: of the Ministers of the Word, of the Professors of Theology, of the Elders, and of the Deacons.

ARTICLE 3.

No one, though he be a Professor of Theology, Elder or Deacon, shall be permitted to enter upon the Ministry of the Word and the Sacraments without having been lawfully called thereunto. And when any one acts contrary thereto, and after being frequently admonished does not desist, the Classis shall judge whether he is to be declared a schismatic or is to be punished in some other way.

ARTICLE 4.

The lawful calling of those who have not been previously in office, consists:

First, in the ELECTION by the Consistory and the Deacons, after preceding prayers, with due observance of the regulations established by the consistory for this purpose, and of the ecclesiastical ordinance, that only those can for the first time be called to the Ministry of the Word who have been declared eligible by the churches, according to the rule in this matter; and furthermore with the advice of Classis or of the counselor appointed for this purpose by the Classis;

Secondly, in the EXAMINATION both of doctrine and life which shall be conducted by the Classis, to which the call must be submitted for approval, and which shall take place in the presence of three Delegates of Synod from the nearest Classes;

Thirdly, in the APPROBATION by the members of the calling church, when, the name of the minister having been announced for two successive Sundays, no lawful objection arises; which approbation, however, is not required in case the election takes place with the co-operation of the congregation by choosing out of a nomination previously made.

Finally, in the public ORDINATION in the presence of the congregation, which shall take place with appropriate stipulations and interrogations, admonitions and prayers and imposition of hands by the officiating minister (and by the other ministers who are present) agreeably to the Form for that purpose.

ARTICLE 5.

Ministers already in the Ministry of the Word, who are called to another congregation, shall likewise be called in the aforesaid manner by the Consistory and the Deacons, with observance of the regulations made for the purpose by the Consistory and of the general ecclesiastical ordinances for the eligibility of those who have served outside of the Christian Reformed Church and for the repeated calling of the same Minister during the same vacancy; further, with the advice of the Classis or of the counselor, appointed by the Classis, and with approval of the Classis or of the Delegates appointed by the Classis, to whom the ministers called shall show good ecclesiastical testimonials of doctrine and life, with the approval of the members of the calling congregation, as stated in Article 4; whereupon the minister called shall be installed with appropriate stipulations and prayers agreeably to the Form for this purpose.

ARTICLE 6.

No Minister shall be at liberty to serve in institutions of mercy or otherwise, unless he be previously admitted in accordance with the preceding articles, and he shall, no less than others, be subject to the Church Order.

ARTICLE 7.

No one shall be called to the Ministry of the Word, without his being stationed in a particular place, except he be sent to church extension work.

ARTICLE 8.

Persons who have not pursued the regular course of study in preparation for the Ministry of the Word, and have therefore not been declared eligible according to Article 4, shall not be admitted to the Ministry unless there is assurance of their exceptional gifts, godliness, humility, modesty, common sense and discretion, as also gifts of public address. When such persons present themselves for the Ministry, the Classis (if the [particular] Synod approve) shall first examine them, and further deal with them as it shall deem edifying, according to the general regulations of the churches.

ARTICLE 9.

Preachers without fixed charge, or others who have left some sect, shall not be admitted to the Ministry in the Church until they have been declared eligible, after careful examination, by the Classis, with the approval of Synod.

ARTICLE 10.

A Minister, once lawfully called, may not leave the congregation with which he is connected; to accept a call elsewhere, without the consent of the Consistory, together with the Deacons, and knowledge on the part of the Classis; likewise no other church may receive him until he has presented a proper certificate of dismission from the church and the Classis where he served.

ARTICLE 11.

On the other hand, the Consistory, as representing the congregation, shall also be bound to provide for the proper support of its Ministers, and shall not dismiss them from service without the knowledge and approbation of the Classis and of the Delegates of the (particular) Synod.

ARTICLE 12.

Inasmuch as a Minister of the Word, once lawfully called as described above, is bound to the service of the Church for life, he is not allowed to enter upon a secular vocation except for such weighty reasons as shall receive the approval of the Classis.

ARTICLE 13.

Ministers who, by reason of age, sickness, or otherwise, are rendered incapable of performing the duties of their Office, shall nevertheless retain the honor and title of a Minister, and the Church which they have served shall provide honorably for them in their need (likewise for the orphans and widows of Ministers) out of a common fund of the Churches, according to the general ecclesiastical ordinances in this matter.

ARTICLE 14.

If any Minister, for the aforesaid or any other reason, is compelled to discontinue his service for a time, which shall not

take place without the advice of the Consistory, he shall nevertheless at all times be and remain subject to the call of the congregation.

ARTICLE 15.

No one shall be permitted, neglecting the Ministry of his Church or being without a fixed charge, to preach indiscriminately without the consent and authority of Synod or Classis. Likewise, no one shall be permitted to preach or administer the Sacraments in another Church without the consent of the Consistory of that Church.

ARTICLE 16.

The office of the Minister is to continue in prayer and in the Ministry of the Word, to dispense the Sacraments, to watch over his brethren, the Elders and Deacons, as well as the Congregation, and finally, with the Elders, to exercise church discipline and to see to it that everything is done decently and in good order.

ARTICLE 17.

Among the Ministers of the Word equality shall be maintained with respect to the duties of their office and also in other matters as far as possible according to the judgment of the Consistory, and if necessary, of the Classis; which equality shall also be maintained in the case of the Elders and the Deacons.

ARTICLE 18.

The office of the Professors of Theology is to expound the Holy Scriptures and to vindicate sound doctrine against heresies and errors.

ARTICLE 19.

The Churches shall exert themselves, as far as necessary, that there may be students supported by them to be trained for the Ministry of the Word.

ARTICLE 20.

Students who have received permission according to the rule in this matter, and persons who have according to Article 8 been judged competent to be prepared for the Ministry of the Word, shall, for their own training, and for the sake of becoming known

to the Congregations, be allowed to speak a word of edification in the meetings for public worship.

ARTICLE 21.

The Consistories shall see to it that there are good Christian Schools where the parents have their children instructed according to the demands of the Covenant.

ARTICLE 22.

The Elders shall be chosen by the judgment of the Consistory and the Deacons according to the regulations for that purpose established by the Consistory. In pursuance of these regulations, every church shall be at liberty, according to its circumstances, to give the members an opportunity to direct attention to suitable persons, in order that the consistory may thereupon either present to the congregation for election as many elders as are needed, that they may, after they are approved by it, unless any obstacle arise, be installed with public prayers and stipulations; or present a double number to the congregation and thereupon install the one-half chosen by it, in the aforesaid manner, agreeably to the Form for this purpose.

ARTICLE 23.

The office of the Elders, in addition to what was said in Article 16 to be their duty in common with the Minister of the Word, is to take heed that the Ministers, together with their fellow-Elders and the Deacons, faithfully discharge their office, and both before and after the Lord's Supper, as time and circumstances may demand, for the edification of the churches to visit the families of the Congregation, in order particularly to comfort and instruct the members, and also to exhort others in respect to the Christian Religion.

ARTICLE 24.

The Deacons shall be chosen, approved and installed in the same manner as was stated concerning the Elders.

ARTICLE 25.

The office peculiar to the Deacons is diligently to collect alms and other contributions of charity, and after mutual counsel, faithfully and diligently to distribute the same to the poor as their

needs may require it; to visit and comfort the distressed and to exercise care that the alms are not misused; of which they shall render an account in Consistory, and also (if anyone desires to be present) to the Congregation, at such a time as the Consistory may see fit.

ARTICLE 26.

In places where others are devoting themselves to the care of the poor, the Deacons shall seek a mutual understanding with them to the end that the alms may all the better be distributed among those who have greatest need. Moreover, they shall make it possible for the poor to make use of institutions of mercy, and to that end they shall request the Board of Directors of such institutions to keep in close touch with them. It is also desirable that the Deaconates assist and consult one another, especially in caring for the poor in such institutions.

ARTICLE 27.

The Elders and Deacons shall serve two or more years according to local regulations, and a proportionate number shall retire each year. The retiring officers shall be succeeded by others unless the circumstances and the profit of any church, in the execution of Art. 22 and 24, render a re-election advisable.

ARTICLE 28.

The Consistory shall take care, that the churches for the possession of their property, and the peace and order of their meetings can claim the protection of the Authorities; it should be well understood, however, that for the sake of peace and material possession they may never suffer the royal government of Christ over His Church to be in the least infringed upon.

OF THE ECCLESIASTICAL ASSEMBLIES.

ARTICLE 29.

Four kinds of ecclesiastical assemblies shall be maintained: the Consistory, the Classis, (the Particular Synod), and the General Synod.

ARTICLE 30.

In these assemblies ecclesiastical matters only shall be transacted and that in an ecclesiastical manner. In major assemblies

only such matters shall be dealt with as could not be finished in minor assemblies, or such as pertain to the Churches of the major assembly in common.

ARTICLE 31.

If any one complain that he has been wronged by the decision of a minor assembly, he shall have the right to appeal to a major ecclesiastical assembly, and whatever may be agreed upon by a majority vote shall be considered settled and binding, unless it be proved to conflict with the Word of God or with the Articles of the Church Order, as long as they are not changed by a General Synod.

ARTICLE 32.

The proceedings of all assemblies shall begin by calling upon the Name of God and be closed with thanksgiving.

ARTICLE 33.

Those who are delegated to the assemblies shall bring with them their credentials and instructions, signed by those sending them, and they shall have a vote in all matters, except such as particularly concern their persons or churches.

ARTICLE 34.

In all assemblies there shall be not only a president, but also a clerk to keep a faithful record of all important matters.

ARTICLE 35.

The office of the president is to state and explain the business to be transacted, to see to it that everyone observe due order in speaking; to silence the captious and those who are vehement in speaking; and to properly discipline them if they refuse to listen. Furthermore, his office shall cease when the assembly arises.

ARTICLE 36.

The Classis has the same jurisdiction over the Consistory as the Particular Synod has over the Classis and the General Synod over the Particular.

ARTICLE 37.

In all Churches there shall be a Consistory composed of the Ministers of the Word and the Elders, who at least in larger congregations, shall, as a rule, meet once a week. The Minister of

the Word (or the Ministers, if there be more than one, in turn) shall preside and regulate the proceedings. Wherever the number of Elders is small, the Deacons may be added to the Consistory by local regulation; this shall invariably be the rule where the number is less than three.

ARTICLE 38.

In places where the Consistory is to be constituted for the first time or anew, this shall not take place except with the advice of the Classis.

ARTICLE 39.

Places where as yet no Consistory can be constituted shall be placed under the care of a neighboring Consistory.

ARTICLE 40.

The Deacons shall meet, wherever necessary, every week to transact the business pertaining to their office, calling upon the Name of God; whereunto the Ministers shall take good heed and if necessary they shall be present.

ARTICLE 41.

The classical meetings shall consist of neighboring churches that respectively delegate, with proper credentials, a minister and an elder to meet at such time and place as was determined by the previous classical meeting. Such meetings shall be held at least once in three months, unless great distances render this inadvisable. In these meetings the ministers shall preside in rotation, or one shall be chosen to preside; however, the same minister shall not be chosen twice in succession.

Furthermore, the president shall, among other things, put the following questions to the delegates of each church:

1. Are the consistory meetings held in your church?
2. Is church discipline exercised?
3. Are the poor and the Christian schools cared for?
4. Do you need the judgment and help of the Classis for the proper government of your church?

And finally, at one but the last meeting and, if necessary, at the last meeting before the (Particular) Synod, delegates shall be chosen to attend said Synod.

ARTICLE 42.

Where in a church there are more Ministers than one, also those not delegated according to the foregoing article shall have the right to attend Classis with advisory vote.

ARTICLE 43.

At the close of the Classical and other major assemblies, Censure shall be exercised over those, who in the meeting have done something worthy of punishment, or who have scorned the admonition of the minor assemblies.

ARTICLE 44.

The Classis shall authorize at least two of her oldest, most experienced and competent Ministers to visit all the Churches once a year and to take heed whether the Minister and the Consistory faithfully perform the duties of their office, adhere to sound doctrine, observe in all things the adopted order, and properly promote as much as lies in them, through word and deed, the upbuilding of the congregation, in particular of the youth, to the end that they may in time fraternally admonish those who have in anything been negligent, and may by their advice and assistance help direct all things unto peace, upbuilding, and greatest profit of the churches. And each Classis may continue these visitors in service as long as it sees fit, except where the visitors themselves request to be released for reasons of which the Classis shall judge.

ARTICLE 45.

It shall be the duty of the church in which the Classis and likewise the (Particular) or General Synod meets to furnish the following meeting with the minutes of the preceding.

ARTICLE 46.

Instructions concerning matters to be considered in major assemblies shall not be written until the decision of previous Synods touching these matters have been read, in order that what was once decided be not again proposed, unless a revision be deemed necessary.

ARTICLE 47.

(Every year, [or if need be oftener] four or five or more neighboring Classes shall meet as a Particular Synod, to which

each Classis shall delegate two Ministers and two Elders. At the close of both the Particular and the General Synod some church shall be empowered to determine with advice of Classis, the time and place of the next Synod.)

ARTICLE 48.

(Each Synod shall be at liberty to solicit and hold correspondence with its neighboring Synod or Synods, in such manner as they shall judge most conducive to general edification.)

ARTICLE 49.

(Each Synod shall delegate some to execute everything ordained by Synod both as to what pertains to the Government and to the respective Classes, resorting under it, and likewise to supervise together or in smaller number all examinations of future Ministers. And, moreover, in all other eventual difficulties they shall extend help to the Classes in order that proper unity, order and soundness of doctrine may be maintained and established. Also they shall keep proper record of all their actions to report thereof to Synod, and if it be demanded, give reasons. They shall also not be discharged from their service before and until Synod itself discharges them.)

ARTICLE 50.

The General Synod shall ordinarily meet once every two years unless there be urgent need to shorten the time.

To this Synod three Ministers and three Elders out of every Classis shall be delegated. If it becomes necessary in the opinion of at least three Classes to call a meeting of Synod within two years, the local church designated for this purpose shall determine time and place.

ARTICLE 51.

The Missionary Work of the Church is regulated by the General Synod in a Mission Order.

ARTICLE 52.

Inasmuch as different languages are spoken in the churches, the necessary translations shall be made in the ecclesiastical assemblies, and in the publication of recommendations, instructions and decisions.

OF DOCTRINES, SACRAMENTS AND OTHER CEREMONIES.

ARTICLE 53.

The Ministers of the Word of God and likewise the Professors of Theology (which also behooves the other Professors and School Teachers) shall subscribe to the Three Formulas of Unity, namely:—the Belgic Confession of Faith, the Heidelberg Catechism, and the Canons of Dordtrecht, 1618-'19, and the Ministers of the Word who refuse to do so shall *de facto* be suspended from their office by the Consistory or Classis until they shall have given a full statement, and if they obstinately persist in refusing, they shall be deposed from their office.

ARTICLE 54.

Likewise the Elders and Deacons shall subscribe to the aforesaid Formulas of Unity.

ARTICLE 55.

To ward off false doctrines and errors that multiply exceedingly through heretical writings, the Ministers and Elders shall use the means of teaching, of refutation, or warning, and of admonition, as well in the Ministry of the Word as in Christian teaching and family-visiting.

ARTICLE 56.

The Covenant of God shall be sealed unto the children of Christians by Baptism, as soon as the administration thereof is feasible, in the public assembly when the Word of God is preached.

ARTICLE 57.

The Ministers shall do their utmost to the end that the father present his child for Baptism.

ARTICLE 58.

In the ceremony of Baptism, both of children and of adults, the Ministers shall use the respective forms drawn up for the administration of this Sacrament.

ARTICLE 59.

Adults are through Baptism incorporated into the Christian Church, and are accepted as members of the Church, and are therefore obliged also to partake of the Lord's Supper, which they shall promise to do at their Baptism.

ARTICLE 60.

The names of those baptized, together with those of the parents, and likewise the date of birth and baptism, shall be recorded.

ARTICLE 61.

None shall be admitted to the Lord's Supper except those who according to the usage of the Church with which they unite themselves have made a confession of the Reformed Religion, besides being reputed to be of a godly walk, without which also those who come from other Churches shall not be admitted.

ARTICLE 62.

Every Church shall administer the Lord's Supper in such a manner as it shall judge most conducive to edification; provided, however, that the outward ceremonies as prescribed in God's Word be not changed and all superstition be avoided, and that at the conclusion of the sermon and the usual prayers, the Form for the Administration of the Lord's Supper, together with the prayer for that purpose, shall be read.

ARTICLE 63.

The Lord's Supper shall be administered at least every two or three months.

ARTICLE 64.

The administration of the Lord's Supper shall take place only there where there is supervision of Elders, according to ecclesiastical order and in a public gathering of the Congregation.

ARTICLE 65.

Funeral sermons or funeral services shall not be introduced.

ARTICLE 66.

In time of war, pestilence, national calamities, and other great afflictions, the pressure of which is felt throughout the Churches, it is fitting that the Classes proclaim Days of Prayer.

ARTICLE 67.

The Churches shall observe, in addition to the Sunday, also Christmas, Good Friday, Easter, Ascension Day, Pentecost, the Day of Prayer, the National Thanksgiving Day, and Old and New Year's Day.

ARTICLE 68.

The Ministers shall on Sunday explain briefly the sum of Christian Doctrine comprehended in the Heidelberg Catechism so that as much as possible the explanation shall be annually completed, according to the division of the Catechism itself, for that purpose.

ARTICLE 69.

In the Churches only the 150 Psalms of David, the Ten Commandments, the Lord's Prayer, the Twelve Articles of Faith, the Songs of Mary, Zacharias and Simeon, the Morning and Evening Hymns, and the Hymn of Prayer before the sermon shall be sung.

ARTICLE 70.

Since it is proper that the matrimonial state be confirmed in the presence of Christ's Church, according to the Form for that purpose, the Consistories shall attend to it.

OF CENSURE AND ECCLESIASTICAL ADMONITION.

ARTICLE 71.

As Christian Discipline is of a spiritual nature, and exempts no one from Civil trial or punishment by the Authorities, so also besides Civil punishment there is need of Ecclesiastical Censures, to reconcile the sinner with the Church and his neighbor and to remove the offense out of the Church of Christ.

ARTICLE 72.

In case any one errs in doctrine or offends in conduct as long as the sin is of a private character, not giving public offense, the rule clearly prescribed by Christ in Matth. 18 shall be followed.

ARTICLE 73.

Secret sins of which the sinner repents, after being admonished by one person in private or in the presence of two or three witnesses, shall not be laid before the Consistory.

ARTICLE 74.

If any one, having been admonished in love concerning a secret sin by two or three persons, does not give heed, or otherwise has committed a public sin, the matter shall be reported to the Consistory.

ARTICLE 75.

The reconciliation of all such sins as are of their nature of a public character, or have become public because the admonition of the Church was despised, shall take place (upon sufficient evidence of repentance) in such a manner as the Consistory shall deem conducive to the edification of each Church. Whether in particular cases this shall take place in public, shall, when there is a difference of opinion about it in the Consistory, be considered with the advice of two neighboring Churches or of the Classis.

ARTICLE 76.

Such as obstinately reject the admonition of the Consistory, and likewise those who have committed a public or otherwise gross sin, shall be suspended from the Lord's Supper. And if he, having been suspended, after repeated admonitions, shows no signs of repentance, the Consistory shall at last proceed to the extreme remedy, namely, excommunication, agreeably to the form adopted for that purpose according to the Word of God. But no one shall be excommunicated except with consent of the Classis.

ARTICLE 77.

After the suspension from the Lord's Table, and subsequent admonitions, and before proceeding to excommunication, the obstinacy of the sinner shall be publicly made known to the congregation, the offense explained, together with the care bestowed upon him, in reproof, suspension from the Lord's Supper, and repeated admonition, and the congregation shall be exhorted to speak to him and to pray for him. There shall be three such admonitions. In the first the name of the sinner shall not be mentioned that he be somewhat spared. In the second, with the consent of the Classis, his name shall be mentioned. In the third the congregation shall be informed that (unless he repent) he will be excluded from the fellowship of the Church, so that his excommunication, in case he remains obstinate, may take place with the

tacit approbation of the Church. The interval between the admonitions shall be left to the discretion of the Consistory.

ARTICLE 78.

Whenever anyone who has been excommunicated desires to become reconciled to the Church in the way of penitence, it shall be announced to the Congregation, either before the celebration of the Lord's Supper, or at some other opportune time, in order that (in as far as no one can mention anything against him to the contrary) he may with profession of his conversion be publicly reinstated, according to the Form for that purpose.

ARTICLE 79.

When Ministers of the Divine Word, Elders or Deacons, have committed any public, gross sin, which is a disgrace to the Church, or worthy of punishment by the Authorities, the Elders and Deacons shall immediately by preceding sentence of the Consistory thereof and of the nearest Church, be suspended or expelled from their office, but the Ministers shall only be suspended. Whether these shall be entirely deposed from office, shall be subject to the judgment of the Classis, with the advice of the Delegates of the (Particular) Synod mentioned in Article 11.

ARTICLE 80.

Furthermore among the gross sins, which are worthy of being punished with suspension or deposition from office, these are the principal ones: false doctrine or heresy, public schism, public blasphemy, simony, faithless desertion of office or intrusion upon that of another, perjury, adultery, fornication, theft, acts of violence, habitual drunkenness, brawling, filthy lucre; in short, all sins and gross offenses, as render the perpetrators infamous before the world, and which in any private member of the Church would be considered worthy of excommunication.

ARTICLE 81.

The Ministers of the Word, Elders and Deacons, shall before the celebration of the Lord's Supper exercise Christian censure among themselves and in a friendly spirit admonish one another with regard to the discharge of their office.

ARTICLE 82.

To those who remove from the Congregation a letter or testimony concerning their profession and conduct shall be given by the Consistory, signed by two; or in the case of letters, which are given under the seal of the Church, signed by one.

ARTICLE 83.

Furthermore, to the poor, removing for sufficient reasons, so much money for traveling shall be given by the Deacons, as they deem adequate. The Consistory and the Deacons shall, however, see to it that they be not too much inclined to relieve their Churches of the poor, with whom they would without necessity burden other Churches.

ARTICLE 84.

No Church shall in any way lord it over other Churches, no Minister over other Ministers, no Elder or Deacon over other Elders or Deacons.

ARTICLE 85.

Churches whose usages differ from ours merely in non-essentials shall not be rejected.

ARTICLE 86.

These Articles, relating to the lawful order of the Church, have been so drafted and adopted by common consent, that they (if the profit of the Church demand otherwise) may and ought to be altered, augmented or diminished. However, no particular Congregation, Classis, (or Synod) shall be at liberty to do so, but they shall show all diligence in observing them, until it be otherwise ordained by the General Synod.

RAPPORT IX

REPORT ANENT THE IMPROVEMENT OF OUR LITURGY.

TO THE SYNOD OF 1920,

Esteemed Brethren:—

At the Synod of 1916 the Classis of Illinois presented the following overture:

"Synod express the desirability of introducing a uniform order of services in our American-speaking churches, in which the congregation takes a more active part; and exhort these churches to come to an agreement in this matter if possible." (Acta 1916, p. 30.)

This overture was favorably received. The Advisory Committee declared that it questioned the propriety of requesting a uniform order of services for some of our churches only, but nevertheless recommended the matter, in view of its importance, to Synod's consideration and advised the appointment of a committee with the mandate to present a comprehensive report to the next Synod. Synod so decided.

The committee which Synod appointed presented a report to the Synod of 1918 in which it sought to demonstrate the urgent need of improvement in our liturgy, so as to make it meet the requirements of the *essence, character and purpose* of our public worship (Agendum 1918, p. 19). As regards, however, the preparation of such a liturgy, the committee judged that, should the Synod be convinced of its need, this task should be given to a larger committee. And the Synod showed by appointing such a committee that it was convinced of this need.

Our task is therefore to present to the Synod of 1920 a plan for an improved liturgy, that is to say *an improved arrangement of our public services*. Before entering upon this it will be nec-

essary to give ourselves an account of the *principles* which should guide us in this matter. They are, we believe, the following:

(1) Inasmuch as the Church in this dispensation, because of the limitations of time and place, cannot exist except as a group of local churches, it behooves her to express and reveal as far as possible her *oneness* as the body of Christ. She can and should do this, besides through her Broader Assemblies in Classes and Synods and her common Doctrinal Standards and Church Order, by means of a common Liturgy, so that each church in its mode of public worship at once reveals itself as one of our churches. Such liturgical unity in all our churches, the Holland-speaking as well as the American-speaking, is therefore a *matter of principle* and it may consequently not be left to the discretion of the individual consistories to determine upon the mode of public worship as they see fit. It is a matter which belongs to the jurisdiction of the Synod, whose lawful decisions are binding for all the churches, in so far as they do not conflict with the Word of God.

(2) Such a common liturgy must embody especially the fundamental liturgical principle that the *essence* of public worship lies in the *meeting of God with His people*. Our public services must be so arranged as to express this fundamental idea. From this principle the following deductions are made: a) *Two kinds of acts*, or exercises, are essential to public worship: "acta a parte Dei" (acts from God's Side) and "acta a parte populi" (acts from the side of God's people). In the former God approaches His people to bless them with His Word, His Sacrament and His Benediction. In the latter the church approaches the Lord to serve Him in Prayer, Song and Offering. b) These two kinds of exercises should succeed one another in an *appropriate logical and psychological order*. c) These exercises should contain *nothing which is mysterious* and incomprehensible to those who participate in them, lest it be impossible for them to worship the Lord "in spirit and in truth." d) These services should be so arranged that the characteristic *simplicity* of a Reformed church service be maintained. We must guard against the modern tendency to Ritualism in which æsthetic pleasure is substituted and mistaken for spiritual edification, and formalism takes the place of a worship "in spirit and in truth."

Permit us now to present the plan which we have endeavored to draw up according to the foregoing principles.

I. ORDER OF WORSHIP FOR THE MORNING SERVICE.

(Organ Prelude.)

Part I.—Introductory Service (see Note below.)

A Parte (from the side of)

Ecclesiæ (the Church)—“Votum.”

Dei (God)—Salutation.

Ecclesiæ—Psalm (Psalm 95, 84, etc.).

Part II.—Service of Reconciliation.

Dei—Summary of the Law (Matt. 22:37-40).

Ecclesiæ—Confession of Sin and Penitential Psalm. (No. 140:2).

Dei—Absolution.

Ecclesiæ—Apostles' Creed.

Ecclesiæ—Psalm of Praise.

Part III.—Service of Gratitude

{	Prayer and Benevolence.
---	-------------------------------

(A Parte:)

Ecclesiæ—General Prayer, concluded with “Our Father.”

Ecclesiæ—Offertory.

Ecclesiæ—Psalm of Thanksgiving (Ps. 116, etc.).

Part IV.—Service of the Word.

Dei—Reading of Scripture.

Dei—Preaching.

Part V.—Closing Service.

Ecclesiæ—Prayer of Thanksgiving.

Ecclesiæ—Concluding Psalm or Doxology, or both.

Dei—Benediction.

EXPLANATION.

(1) *Announcements*—Synod will observe that no provision is made in the preceding outline for the making of announcements. The reason is that these are not an essential part of public worship and should, therefore, be made, where verbal announcements are still in vogue, before the beginning or after the conclusion of the services. We heartily endorse the practise which is being introduced by an ever-increasing number of our churches to issue weekly printed bulletins which should be distributed before or after the services, preferably the latter.

(2) *Underlying idea*—Since the church service is essentially a meeting of the Lord with His people, in which we serve the Lord and are served by Him, an *exchange of greetings* should open the services. In the "Votum" the congregation declares its faith in the saving presence of God and in response to it the Lord "salutes" His people. The Psalm is the response of the church to this divine salutation.

(b) *"The Votum."*—The exact words, taken from Psalm 124:8, are as follows: "Our help is in the name of Jehovah, Who made heaven and earth" (American Revised Version). No alterations should be made, since Scripture can not be improved upon. This "Votum" is not meant to be a *prayer* for divine aid, but rather a solemn *declaration that God* is in the midst of His people with His saving grace. It is, therefore, the *beginning* of the service. The organ prelude, which precedes it, merely serves to aid in begetting a worshipful mood in those present. We scarcely need to add that the organist should make this his or her conscious aim and therefore play nothing but sacred music of the best kind, of which there is happily no dearth.

(c) *The Salutation*.—Your committee recommends the use of the Pauline salutation as found in Romans 1:7, and, in literally the same words, in 6 other epistles: "Grace to you and peace, from God our Father, and the Lord Jesus Christ." The phrase: "through the Holy Spirit," which is usually added, is superfluous. All expositors are agreed that the Triune God, not the first person of the blessed Trinity, is meant by the words: "God our Father." The possessive pronoun "our" instead of the definite article "the" before "Father" supports this contention. The doctrinal implication of this salutation is that we have fellowship with the Triune God, Father, Son and Holy Spirit, only in the face of our Mediator, Jesus Christ.

(d) *Psalm*.—One should be selected which gives expression to the joy of meeting the Lord in His "sanctuary." Ps. 15, 23, 24, 84, 95, and others, are especially appropriate.

The custom prevails in our American-speaking churches for the congregation to *stand* while singing. We believe this to be commendable. A frequent change of posture prevents drowsiness; moreover, a standing position means better chest-expansion and is, therefore, conducive to better singing. We would advise

Synod, however, to leave it to the discretion of the ministers, in consultation with their consistories, whether or not to introduce this custom in their respective churches. In these minor matters a mere recommendation is better than a hard and fast rule.

We append the remark that it will be more orderly for the congregation to remain seated than to rise for the penitential psalm.

NOTE: Three members of this committee, Prof. W. Heyns, Rev. L. Trap and Rev. H. J. Kuiper, object to the use of the "Votum" and with the consent of the other members, present the following scheme for Part I:

Ecclesiæ—Psalm.

Ecclesiæ—Invocation.

Dei—Salutation.

Explanation—According to this plan, the service begins not with the "Votum," but with a psalm, which is a call to worship or expresses longing for Jehovah's "courts" (Ps. 48, 66, 84, 95, 100, etc.). This psalm culminates in the **invocation** which should be a brief petition for the Lord's blessing upon the services. In response to both, the Lord "**salutes**" His people. If the congregation stands during the singing of the psalm, it should remain standing until the salutation has been given. A brief pause will be necessary while the members take their seats. This marks the transition to the second part of the service.

Reasons:—Three members of the committee give preference to this plan for Part I. on the following grounds:

- (a) It is more æsthetic to begin the services with a psalm than with a short declaration of 13 words only. Such a beginning is too abrupt.
- (b) The "Votum" falls short of the requirement mentioned in 2 (c) of our introduction. It is not self-explanatory. Its advocates emphasize the fact that the "Votum" is not a **prayer**, but a **declaration** that God is in the midst of His people with His power and grace, and that the services have begun. The minority asserts that the words of the "Votum" do not naturally suggest this thought, and that everything ambiguous should be excluded from liturgical forms. If, on the other hand, the "Votum" should be interpreted as a prayer, a short invocation better serves the purpose, and is more reverent and edifying.

The committee gladly submits this difference of opinion in its midst to Synod for decision.

3. PART II.—*The Service of Reconciliation.*

(a) *General Remarks*—The most important changes which the Committee recommends are found in this part. In our present order of worship this service is missing, though two of its elements, the reading of the *Law* and the *Apostles' Creed*, have remained. But having been detached from the confession of sin and the absolution, which are the very core of this service and make it a service of *reconciliation*, they have lost their liturgical value.

Confession of Sin and Absolution occupied a prominent place in all the great Protestant liturgies of the Reformation period. Fear of the Romish doctrine of unconditional pardon of sins by the Church probably led to their omission. But with the bath we have cast away the child. Such Scriptural passages as Matt. 3: 5, 6; 16: 19; John 20: 21-23; Acts 19: 18, and James 5: 16, prove that the Church has authority to grant a *conditional* forgiveness of sins. In agreement with this our Heidelberg Catechism speaks in Lord's Day 31 of the keys of the Kingdom of heaven, the one being the preaching of the holy gospel and the other christian discipline. We read concerning the former in Q. 84: "How is the Kingdom of heaven opened and shut by the preaching of the holy gospel? Thus: . when, according to the command of Christ, it is declared and publicly testified to all and every believer, that, whenever they receive the promise of the gospel by a true faith, all their sins are really forgiven them of God, for the sake of Christ's merits; and on the contrary, when it is declared and testified to all unbelievers, and such as do not sincerely repent, that they stand exposed to the wrath of God, and eternal condemnation, so long as they are unconverted; according to which testimony of the gospel, God will judge them, both in this, and in the life to come."

Dr. A. Kuyper, Sr., in *Onze Eeredienst* (chapter 56), and Prof. W. Heyns in *Liturgiek* (p. 159-161, 178-191), strongly advocate the restoration of a special confession of sins and the absolution. The committee is in full accord with their sentiments, and believes that the re-introduction of this ancient service, to

which Calvin and other reformers attached such great significance, will be instrumental in begetting a stronger assurance of faith in the believers.

(b) *The Name: Service of Reconciliation.* The pith and core of this service, as stated before, is the Absolution, in which the minister in the name of God solemnly assures those who sincerely repent of their sins that they have pardon in the blood of Christ. As an ambassador of God the minister not only summons sinners to repentance, saying: "*Be ye reconciled to God,*" but also announces to all who obey this summons: "*Ye are reconciled to God:—your sins are forgiven!*"

(c) *Summary of the Law.* This summary deserves preference above the law as found in Exodus 20, because its purpose in this place is to serve, not as a rule of life, but as a teacher of sin (compare with Lord's Days 2 and 35 of the Heid. Cat.). Provision has been made for the use of the Decalogue (the entire law) in the second service (afternoon or evening).

The committee has deemed it necessary to compose a short form containing this summary, to make it adaptable to the elements with which it forms an organic whole. Said form is as follows:

"Let us now humble ourselves before God on account of our sinful deeds and sinful nature which stand revealed so clearly in the light of God's holy law, of which our Lord Jesus Christ has given us a perfect summary in these words: 'Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind. This is the great and first commandment. And a second like unto it is this, Thou shalt love thy neighbor as thyself. On these two commandments the whole law hangeth and the prophets.' These words confirm the testimony of our hearts that we cannot render perfect obedience to God's holy law. For by nature we are prone to hate God and our neighbor; and even the holiest among those who are converted to God have only a small beginning of true obedience. If, therefore, the Lord should deal with us according to our merits, He must banish us eternally from His presence; for the judgment once spoken must stand forever; 'Cursed is every one who continueth not in all things that are written in the book of the law to do them.'

"Let us, therefore, hasten to confess our sins before God and with true faith implore His grace."

(d) *Confession of Sins, and penitential Psalm*—The prayer which now follows was compiled from our own liturgical prayers, a translation of which, oddly enough, is not found in our English Psalters.

"Eternal God and most gracious Father! We confess before Thy divine Majesty, that we are poor, miserable sinners, conceived in sin and born in unrighteousness, incapable of any good and prone to all manner of wickedness. For our consciences accuse us and our sins bear witness against us. Many times and without ceasing we have transgressed Thy commandments, neglecting what Thou didst command us and doing what was clearly forbidden us. All we like sheep have gone astray and are not worthy to be called Thy children, but we repent, O Lord, and are sorry for having provoked Thee, seeking refuge in Thy mercy, which is infinite. We call upon Thee from the heart, trusting in our Mediator Jesus Christ, and pray Thee that Thou wilt forgive us all our sins for His sake. Wash us in the pure fountain of His blood, that we may become pure and white as snow. Cover our nakedness with His innocence and righteousness, unto the glory of Thy Name. Look upon the face of Thine Anointed, and not upon our sins, that Thy face may shine upon us unto our joy and salvation. This we implore Thee, O Father! in the name of our Lord Jesus Christ. Amen."

It would be ideal, perhaps, to let the whole congregation recite this prayer, but, since this is impracticable, the singing of one stanza of a penitential psalm immediately after the prayer, as the "Amen" of the Congrégation, would be eminently fitting. The same stanza should always be used in order that no announcement of the song, no prelude by the organist and no searching in the Psalter by the congregation may be necessary. The most appropriate words would seem to us to be No. 142:2:

My transgressions I confess,
Grief and guilt my soul oppress,
I have sinned against Thy grace
And provoked Thee to Thy face;
I confess Thy judgment just,
Speechless, I Thy mercy trust.

The first tune for this number is to be preferred to the second. The latter is so closely wedded to the words of a well-known hymn, that it involuntarily suggests them when it is sung. Let the organist play the tune in a subdued, slow and solemn fashion.

The objection may be raised against a penitential song at this place that it is superfluous, since the congregation has just confessed its sin in the preceding prayer uttered by the officiating minister as its spokesman. In reply, however, we would call attention to the following considerations:

- (a) A repetition in *song* of the sentiments contained in a *spoken* prayer can not be a meaningless one.
- (b) The song gives the members the opportunity of a personal viva voce participation in this particular element of the service.
- (c) The words of absolution will have stronger effect after a song than when they immediately follow the prayer of confession, especially because the one is an *actum a parte ecclesiae* and the other an *actum a parte Dei*. The transition from the one to the other should be made as obvious as possible.
- (e) *Absolution.*

The form which the Committee has drafted is taken from the liturgies of Calvin and à Lasco, and reads as follows:

"Unto all who thus repent and seek in Jesus Christ their salvation, I proclaim, on the ground of God's promise, that all their sins are forgiven them for the sake of the merits of Christ.

"On the contrary, unto those that do not repent from the heart, but seek for themselves other means for salvation, I proclaim from the Word of God that the wrath of God and eternal condemnation rest upon them so long as they do not turn unto God with heartfelt repentance."

- (f) *Credo.*

The isolated position which the Apostles' Creed has in our present form of services deprives it of well-nigh all liturgical value. It is found in the liturgies of Luther, Calvin, Zuringli and à Lasco, and was intended as an expression of the faith of the Church, hence as an *actum a parte ecclesiae* and not, as some

conceive of it to-day, as a means of instruction in the chief articles of the Christian faith. In à Lasco's liturgy it followed the absolution and was, therefore, meant to be the "Amen" of the Church to this absolution. The committee is in full accord with this view, and advises Synod to assign it this place in our revised order of worship.

Calvin urged the *singing* of the Apostles' Creed by the entire congregation, but the committee feels that preference should be given to the custom prevailing in many American churches to let the congregation *recite* it in unison. A metrical version of this Creed in the American language is wanting; moreover, one feels instinctively the inappropriateness of *singing* a creed.

It may be urged that when the officiating minister reads the Creed, he does so as the *vox ecclesiae*, the voice of the Church, but we believe it to be a liturgical principle that the Church should be given *direct* participation in all those *acta a parte ecclesiae*, which, by their very nature, do not preclude such participation. One of the weaknesses of our present form of worship is that the congregation does not take a sufficiently active part in the services, its voice being heard only in the singing. Special mention is made of this in the overture from Classis Illinois quoted above.

It may not be advisable for Synod to impose this custom upon our Churches. We would suggest that Synod go no further than to go on record as favoring it, and to urge the churches to keep it before them as the ideal. As long, however, as a Church has not yet seen fit to introduce it, the consistory should insist that the minister use the following preliminary or one similar to it: "*Let us together make a profession of our Catholic, undoubted Christian faith. Let every one speak with his heart thus: I believe,*" etc. Such a form will at least correct the false notion that the Creed is read simply as a means of instruction in the principal articles of the apostolic faith.

(g) *Psalm of Praise.* A Psalm expressing the joy of forgiveness or the assurance of faith is most appropriate at this juncture, as a fitting conclusion for the service of reconciliation.

PART III.—*The Service of Thanksgiving.*

(a) *General Remarks.* Even as christian living logically follows christian experience, and as in the Catechism Gratitude

follows Deliverance, so the service of reconciliation should be followed by the service of thanksgiving. Christian Gratitude consists of two parts: prayer and obedience. So this service also should comprise two elements: the General Prayer and the Offering, as a practical expression of our gratitude to Him who is our Redeemer from sin and evil.

A peculiarity of this service is the absence of all *acta a parte Dei*.

(b) *General Prayer*, concluded with "Our Father."

Essential elements of this prayer, are Adoration, Thanksgiving and Supplication for the needs of the Church (local and universal), the Kingdom and the World. This prayer, as well as the sermon, is worthy of careful preparation.

We recommend that the general prayer be concluded with the Lord's Prayer. It is true, the primary purpose of the Lord's Prayer is to serve as a pattern for our prayers, as regards both form and contents, but this does not imply that its *ipsissima verba* should never be used. Being the perfect prayer, which the Lord Jesus Himself has taught, it is a most appropriate conclusion for our imperfect petitions. Here again we deem it proper for the whole congregation to join with the minister in reciting it, and would advise Synod to recommend this to the churches.

The following words are suggested as a transition to the Lord's Prayer: "*We ask all this in the name of Him who taught us to pray: Our Father.....*"

(c) *Offering*.

This should not be a collection for Budget, Church Debt or whatever fund may exist for defraying the expenses of the local church. We doubt whether this can be called an "offering" in the full sense of the word. In all church-services a contribution should be made to such causes as Benevolence, Christian Schools, Missions, etc., as an offering of thanksgiving to the Lord, our Provider and Savior. The weekly contributions for the support of the local church can be placed in envelopes and deposited, before or after the services, in boxes provided for the purpose.

The offering is an essential part of public worship and should, therefore, not be combined with the singing of a Psalm. Let the organist play an offertory while the congregation gives a practical

exhibition of its love for the cause of Christ, on behalf of which it has just made intercessions before God's throne.

(d) *Psalm of Thanksgiving.*

Psalm 66, 116, and others, express those sentiments which actuate the true worshipper in bringing to God his gifts of thanks, and, therefore, make a fitting conclusion for this part of the services.

5. PART IV. *The Service of the Word.*

(a) *General Remarks*—This part logically follows the preceding. Having received the assurance of pardon and engaged in acts of thanksgiving to God its Savior, the Church now needs the ministry of the Word, that it may persevere in christian gratitude and grow in the knowledge and the grace of the Lord Jesus Christ, and that also the unconverted may turn to God.

Since this part of the service is purely objective, it contains no *acta a parte ecclesiae*. The officiating minister is now the mouth of Jehovah to His people.

A new feature of this service is the linking together of the Scripture lesson with the sermon. It is desirable both from an ideal and a practical point of view to let nothing intervene between these two elements. A true sermon is an exposition and application of a portion or portions of God's Word, and since it usually contains frequent references to the chapter which was read, the practical advantage of preaching while the Scripture lesson is still fresh in the minds of the hearers, must be apparent to all.

(c) *Scripture reading.*

The committee does not favor the practise of Responsive Reading, though it is in vogue in many American churches. This practise, in our judgment, is not in conformity with the fact that the reading of God's Word is an *actum a parte Dei*. Dividing the reading of Scripture between the minister and the congregation obscures this fact. Responsive Reading impresses us, moreover, as being a somewhat mechanical device to sustain the interest in the minds of the auditors. We acknowledge that certain portions of Scripture, notably in the Psalms, contain responses to divine declarations, but these responses are also the inspired Word of God, and as such should be read to the congregation by him who

represents the Lord in the gathering of the saints. In Public worship the reading of Scripture occurs as an objective act of God.

6. PART V.—*Closing Service.*

(a) *General Remarks*—The services should close as they began—with an *exchange of greetings*, so to speak, between the Lord and His people.

(b) *Prayer*—Thanksgiving for the blessings received in the Lord's presence and supplication for a blessing upon His Word.

(c) *Psalm or Doxology, or both.*

In case both are used, only a brief pause should intervene sufficient to permit the organist to transpose to a new key, if this happens to be necessary.

(d) *The Benediction.*

This should be the last element of the services rather than the doxology, since it is proper to give the Lord "the last word." The apostolic benediction, found in 2 Cor. 13:14, is ordinarily used, although the first edition of our liturgy (A. D. 1567) prescribes the Aaronitic benediction found in Numbers 6:24-26. Since both enjoy the sanction of historical usage, we would recommend the use of the apostolic benediction in the first and the Aaronitic in the second service. Reverence for God's inspired Word requires that the minister shall not add words or phrases of his own, nor in any way seek to improve(?) upon these inspired benedictions.

II. ORDER OF WORSHIP FOR THE SECOND SERVICE.

(Organ Prelude.)

Part I.—Introductory Service.

(A. Parte)

Ecclesiæ—"Votum."

Dei—Salutation.

Ecclesiæ—Psalm.

Part II.—Service of Thanksgiving

{ Prayer
Benevolence
and
Decalogue

Ecclesiæ—General Prayer, concluded with "Our Father."

Ecclesiæ—Offertory.

Dei—Decalogue.

Ecclesiæ—Psalm of Thanksgiving, or Refrain of No. 42.

Part III.—Service of the Word.

Dei—Scripture Reading.

Dei—Preaching.

Part IV.—Closing Service.

Ecclesiæ—Prayer of Thanksgiving.

Ecclesiæ—Concluding Psalm or Doxology, or both.

Dei—Benediction.

EXPLANATION.

1. *General Remarks*—This second order of worship differs materially from the preceding in one important particular: the service of reconciliation is omitted. The morning service is to be regarded as the main service. The only element occurring in the second service, as outlined above, which does not occur in the first, is the reading of the *Decalogue*, which is incorporated in the Service of Thanksgiving. Hence only four groups of exercises are found in this order over against five in the former.

2. **PART I.—Introductory Service.**

This is identical with Part. I. of the preceding order. The minority members of the committee give preference, also for the second service, to the following elements:

Ecclesiæ—Psalm.

Ecclesiæ—Invocation.

Dei—Salutation.

3. **PART II.—Service of Thanksgiving.**

The only element requiring comment is the Decalogue, to which passing reference was already made in connection with the Summary of the Law in the morning worship. The Ten Commandments occur here not as a teacher of sin, but as a rule of life, and as such are properly placed in the service of Thanksgiving. The formula by which the officiating minister introduces this element should bring out this fact. We take the liberty to suggest the following as a preliminary: "*Let us now attend to the law of the Lord, which was given us as a rule of thankfulness and obedience to God our Savior.*"

The psalm which now follows should be a psalm of thanksgiving. Many portions of Psalm 119 or the second part of Psalm 19 are well suited for this purpose, or, if so desired, only the re-

frain of No. 42 (Psalm 19) may be used, as a response of the Church to the words of the law.

Parts III. and IV. are identical with Parts IV. and V. of the order for the morning services, and therefore require no further comment, except that the Aaronitic instead of the Apostolic benediction should be used.

III. ORDER OF WORSHIP FOR THE THIRD SERVICE.

(Organ Prelude.)

Part I.—Opening Service.

(A Parte)

Ecclesiæ—"Votum."

Dei—Salutation.

Ecclesiæ—Psalm.

Part II.—Service of Thanksgiving

{	Prayer and Benevolence.
---	-------------------------------

Ecclesiæ—General Prayer, concluded with "Our Father."

Ecclesiæ—Offertory.

Ecclesiæ—Psalm of Thanksgiving.

Part III.—Service of the Word.

Dei—Scripture Reading.

Dei—Preaching.

Part IV.—Closing Service.

Ecclesiæ—Prayer of Thanksgiving.

Ecclesiæ—Concluding Psalm or Doxology, or both.

Dei—Benediction.

EXPLANATION.

Those American-speaking churches which have only a morning and evening service, need not use this outline except in so far as it is offered by the committee as a plan for *the special services on Christmas, Old Year, New Year, Good Friday and Ascension Day*. This plan differs from the order of worship for the first and second services in the omission of the service of Reconciliation and the Decalogue.

On Prayer Day and Thanksgiving Day the last plan presented may be used with this alteration, that the prayer before the sermon be only a brief petition for God's blessing upon His Word and the main prayer or thanksgiving be offered *after* the sermon. This will serve to bring out the fact that the main object of these

services is not to proclaim and hear the Word, but to invoke the Lord's blessing for material prosperity or to return thanks for such prosperity. The preaching must serve chiefly to prepare the minds and hearts of those present for such supplication or thanksgiving.

NOTE: Since the arrangement for Part I. offered by the committee members which object to the "Votum" includes an invocation, the short prayer before the sermon can be dispensed with. The following arrangement is suggested for the Prayer Day and Thanksgiving Day services.

(Organ Prelude.)

Part I.—Opening Service.

(A Parte)

Ecclesiæ—Psalm.

Ecclesiæ—Invocation.

Dei—Salutation.

Part II.—Service of the Word.

Ecclesiæ—Psalm.

Dei—Scripture Reading.

Dei—Sermon.

Part III.—Service of Thanksgiving.

Ecclesiæ—Special Prayer, concluded with "Our Father."

Ecclesiæ—Offertory.

Ecclesiæ—Psalm.

Part IV.—Closing Service.

Ecclesiæ—Doxology.

Dei—Benediction.

IV. ORDER OF WORSHIP FOR THE COMMUNION SERVICES.

A. THE FIRST SERVICE.

(Organ Prelude.)

Part I.—Opening Service.

(A Parte)

Ecclesiæ—"Votum."

Dei—Salutation.

Ecclesiæ—Psalm.

Ecclesiæ—Psalm.

Ecclesiæ—Invocation.

Dei—Salutation.

Part II.—Service of Thanksgiving

} Prayer
and
Benevolence.

Ecclesiæ—General Prayer.

Ecclesiæ—Offertory.

Ecclesiæ—Psalm of Thanksgiving.

Part III.—Service of the Word.

Dei—Scripture Reading.

Dei—Sermon.

Part IV.—Service of Communion.

Dei
Ecclesiæ } Reading of the Form.

Ecclesiæ—Psalm.

Dei—Communion (Silent).

Ecclesiæ—Form—Post-Communion.

Part IV.—Closing Service.

Ecclesiæ—Concluding Psalm or Doxology.

Dei—Benediction.

EXPLANATION.

The Committee has refrained from going into details in the arrangement of the communion services in view of the great divergence among us at the present time in the mode of administering this sacrament, though the desirability of greater uniformity in this matter must be apparent to all who have given serious thought to liturgical questions. We have not had the time, however, to go into the matter thoroughly.

The following remarks must be made in elucidation of the arrangement given above:

- (a) The service of reconciliation should be omitted, since its essential elements are contained in the Form.
- (b) The Lord's Prayer also occurs in the Form, and is therefore omitted from Part II.
- (c) The sermon should be very brief. Reasons:
 - (1) The service should not last longer than an ordinary morning service.
 - (2) The most prominent element in a communion-service should not be the Word but the Sacrament.
- (d) While bread and wine are passed, the minister should be silent, that the Sacrament itself, as a *visible* sign and seal of the Covenant may engage all the attention of the communicants.
- (e) The entire form, including the Post-communion, should be read at this service. The prayer with which it con-

cludes takes the place of the Closing Prayer found in the preceding schemes.

B. THE SECOND SERVICE.

(Organ Prelude.)

Part I.—Opening Service.

(A Parte)

Ecclesiæ—"Votum."

Dei—Salutation.

Ecclesiæ—Psalm.

Ecclesiæ—Psalm.

Ecclesiæ—Invocation.

Dei—Salutation.

Part II.—Service of Communion.

Dei

Ecclesiæ } Abbreviated Form.

Dei—Communion (Silent).

Ecclesiæ—Psalm.

Ecclesiæ—Post-Communion.

Part III.—Service of Thanksgiving.

Ecclesiæ—General Prayer.

Ecclesiæ—Offertory.

Dei—Decalogue.

Ecclesiæ—Psalm of Thanksgiving.

Part IV.—Service of the Word.

Dei—Scripture Reading.

Dei—Sermon.

Part V.—Closing Service.

Ecclesiæ—Prayer of Thanksgiving.

Ecclesiæ—Concluding Psalm or Doxology.

Dei—Benediction.

EXPLANATION.

The Committee is unanimous in the opinion that our churches need *an abbreviated form* for this second communion-service and believes that this need is generally felt among us. The following extract is submitted for approval:

"Beloved in the Lord Jesus Christ, attend to the words.
.....All those then, who are thus disposed God will certainly receive in mercy and count them worthy partakers of the table of His Son Jesus Christ. ¶Let us now also consider to what end the Lord hath instituted His Supper, namely, that we do it in remembrance of Him. As often as ye eat of this bread and drink of this cup you shall thereby as by a sure remembrance and pledge be admonished and assured of this my hearty love and faithfulness

towards you, that He, whereas you should otherwise have suffered eternal death, gave His body to the death of the cross; and shed His blood for you, that thereby your hungry and thirsty souls may be fed and nourished with His crucified body and shed blood, as certainly as this bread is broken before your eyes, and this cup is given to you, and you eat and drink the same with your mouth in remembrance of Him.

"That we may obtain all this, let us humble ourselves before God, and with true faith implore His grace:

"O most merciful God and Father.....unto Him in eternity. Amen.

"That we may now be fed with the true heavenly bread, Christ Jesus, let us not cleave with our heart unto the external bread and wine, but lift them up on high in heaven; not doubting.....in remembrance of Him."

Only unavoidable alterations have been made in this abbreviated form. We trust it will find favor in the eyes of Synod.

Herewith we have the pleasure to present to Synod the fruits of our labors as embodied in the preceding pages. We trust that Synod will give careful consideration to our proposals and would suggest that, should a revised liturgy be adopted, it authorize the Publication Committee to print a Manual containing this liturgy, especially for use by our ministers.

We realize that the introduction of a new order of worship will meet with some opposition by members of our churches, and perhaps we ministers also, who, much more in liturgical matters than e.g. in matters of church government, have so far enjoyed almost unlimited freedom, may be somewhat reluctant at first to change customs which we have followed perhaps for many years. But we trust that such possible reluctance may be overruled by the arguments adduced in the introduction to this report, in favor of more unity in our public worship.

Finally, we take the liberty of calling the attention of Synod to the fact that the following liturgical matters are urgently in need of consideration:

- (1) Revision of our Liturgical Forms, particularly the Marriage Form.

- (2) Adoption of either the Authorized, English Revised or American Revised Version of the Bible as the official version for our American-speaking churches.
- (3) The desirability of a more complete form for Public Profession of Faith.

Your Committee,

WM. HEYNS,

H. J. KUIPER,

L. TRAP,

J. VAN LONKHUYZEN,

D. ZWIER,

Y. P. DE JONG.

APPENDIX.—In order to save time and expense, the Committee, at the suggestion of the Stated Clerk, has refrained from submitting a Holland translation of this Report for publication in the Agendum, but a mimeograph copy of this translation will be sent upon request to the delegates to Synod. Such request should be made before the 15th day of May to Rev. H. J. Kuiper, 1137 Turner Ave., N. W., Grand Rapids, Michigan.

The signature of Rev. J. Groen, one of the members of the Committee, is missing. The brother was unable, because of sickness, to take part in our deliberations.

THE COMMITTEE.

RAPPORT X

RAPPORT EMERITI VERZORGING REGLEMENT.

Een Woord Vooraf.

WelEerw. en Eerw. Vaders en Broeders:—

Uwe Commissie, benoemd, blijkens Art. 37, IV, Acta Synodi 1918, om een Concept Reglement voor de praktijk van Art. 13 D. K. O. op te stellen, heeft de eer u het volgende Concept Reglement voor te leggen. Zooals blijkt uit eene vergelijking van dit Concept Reglement met het thans vigeerend Reglement, heeft uwe Commissie zich bepaald tot zulke wijzigingen van het bestaande Reglement als zij wenschelijk achtte. Het is niet noodig de aangebrachte wijzigingen hier te releveeren. Uwe Commissie is van oordeel dat *behoorlijke verzorging* onzer emeriti predikanten met de hunnen de klemtoon moet ontvangen, al is de wijze waarop de Emeritus-zaak geregeld wordt, allermint van beteekenis ontbloot. Uwe Commissie houdt het er voor, dat predikanten met de hunnen even onbezorgd moeten kunnen leven na als vóór hun emeriteering. Of onze Emeriti-dienaren des Woords naar dezen, o.i. billijken regel behandeld zijn in het verleden moge aan het oordeel der Kerken staan. Het wil uwe Commissie voorkomen, dat er wel zooveel behoefte bestaat aan verwakking van den geest der liefde tot onze emeriti-predikanten als aan verbetering van de kerkelijke "machinery" tot uitbetaling der toegewezen gelden.

Met eerbied onderworpen,

De Commissie,

J. SMITTER,

S. VOLBEDA,

H. M. VAN DER PLOEG.

Reglement voor de Verzorging van Emeriti.

ARTIKEL 1.

De Christ. Geref. Kerk wenscht zich te gedragen naar de bepaling van Art. 13 der Dordsche Kerkenorde van 1618-'19, welke dus luidt: "Zoo het gechiedt, dat eenige Dienaren door ouderdom, ziekte of anderszins onbekwaam worden tot uitoefening van hunnen dienst, zullen zij nochtans desniettemin de eer en den naam eens Dienaars behouden, en van de kerken, die zij gediend hebben, eerlijk in hunnen nooddrift, (gelijk ook de weduwen en weezen der Dienaren in 't algemeen), verzorgd worden." Opdat aan deze bepaling op ordelijke wijze worde voldaan, zal men zich gedragen naar de volgende bepalingen.

ARTIKEL 2.

Het bestuur dezer zaak is opgedragen aan een Commissie van vijf leden, twee leeraren en drie ouderlingen. Ze laten zich incorporeren als "The Board of the Emeritus Fund of the Christian Reformed Church." Ieder lid der Commissie behoort zijn secundus te hebben.

ARTIKEL 3.

De Commissie wordt door de Synode verkozen, de eene maal drie, de volgende maal twee leden, zoodat op elke Synodale Vergadering verkiezing van leden plaats heeft. De leden die in functie zijn kunnen herkozen worden. De Commissie zelf verkiest uit haar midden Praeses, Vice-Praeses, Secretaris en Penningmeester.

ARTIKEL 4.

In iedere Classis zal een Correspondent zijn, met wien de Commissie over zaken, betreffende den persoon of de personen die ondersteuning aanvragen of ontvangen, kan raadplegen.

ARTIKEL 5.

De Correspondenten der Classes worden door de Classes verkozen voor den tijd van twee jaren, en deze zullen niet alleen bij voorkomende plaatselijke aangelegenheden, in overleg met de respectieve Kerkeraden en Consulanten, de noodige inlichtingen geven, maar ook letten op het geregeld inkomen van de Gemeentelijke bijdragen, hetzij door collecten of anderszins, voor den

Classicalen aanslag, waarvan elke drie maand een-vierde gedeelte aan den Penningmeester moet worden toegezonden.

ARTIKEL 6.

Alle aanvragen om ondersteuning moeten vanwege den betrokken Kerkeraad en de Classis door den Correspondent aan de Commissie worden gericht. En deze mag alleen langs dien weg, behalve in bijzondere gevallen, steun verleenen.

ARTIKEL 7.

De Commissie zal voorloopig, de Synode voor vast, het bedrag der ondersteuning bepalen, na op de meest bescheiden wijze kennis genomen te hebben van den financieelen toestand en de krachten van hen die ondersteuning vragen.

ARTIKEL 8.

Wanneer een Predikant uit hoofde van ziekte of zwakte Emeritus verklaard wordt en ondersteuning geniet, doch later, zij het ook in kleiner kring, eene Gemeente kan dienen, zal hij verplicht zijn zich ter beschikking te stellen der Kerk om, naar zijn krachten toelaten, in de Gemeenten te arbeiden. Ingeval eene door hem bediende Gemeente hem behoorlijk verzorgt, zal de steun uit de kas vervallen.

ARTIKEL 9.

Bijaldien hij ter oorzaak van leer of leven buiten de gemeenschap der Kerk wordt gesloten, of indien hij uit eigen beweging uit de gemeenschap uittreedt, houdt van dat oogenblik de ondersteuning op; ook heeft hij geen aanspraak op onderstand, al treedt hij later terug, tenzij de Synode anders mocht oordeelen.

ARTIKEL 10.

Wanneer een predikants-weduwe weder in het huwelijk treedt, of ook wanneer zij door de tucht buiten de Kerk wordt gesloten, of zelve uittreedt, wordt de ondersteuning ingetrokken.

ARTIKEL 11.

De weezen van predikanten genieten ondersteuning totdat hun opvoeding voor eene maatschappelijke betrekking zoover voltooid is, dat zij geacht worden in eigen behoefte te kunnen

voorzien, mits zij zich gedragen gelijk kinderen der Gemeente betaamt.

ARTIKEL 12.

Om de noodige ondersteuning te kunnen verstrekken, zal de vereischte som telkens door de Synode over de Classes worden verdeeld volgens een rooster, naar een bepaald bedrag per huisgezin berekend. Particuliere giften en erflatingen zullen met dankbaarheid aanvaard en vermeld worden.

ARTIKEL 13.

Ingeval van verschil over de Emeritaatsgelden tusschen de Commissie en betrokken personen of Kerkeraden en Classes beslist de Synode. Er zal echter voor gezorgd worden, dat de hulpontvangende door zulk een oneenigheid geen gebrek lijde. Het door de Synode geoordeelde te weinig of te veel zal met de belanghebbenden vereffend worden.

ARTIKEL 14.

Jaarlijks wordt door de Commissie de rekening van den Penningmeester nagezien, en een verslag in *De Wachter* en *The Banner* geplaatst. Bovendien geeft zij elk synodaal jaar verslag van haar werkzaamheden, ontvangsten, uitgaven en staat der kas aan de Synode.

ARTIKEL 15.

Ingeval van overlijden van een rustend predikant, of een predikants weduwe of wees, in het begin van een kwartaal, zal het volle bedrag van de toegekende ondersteuning voor het loopende kwartaal aan de wettige erfgenamen, of voogden, uitbetaald worden.

ARTIKEL 16.

Dit Reglement kan door de Synode, telkens als dit noodig geacht wordt, vermeerderd, verminderd of gewijzigd worden.

RAPPORT XI

RAPPORT VAN DE SYNODALE COM- MISSIE VOOR UITBREIDING VAN DE ZENDING IN MIDDEN AFRIKA OF CHINA

INLEIDING

Het Synodaal besluit, dat ten grondslag ligt van ons werk, kan gevonden worden op pagina 85, Acta Synodi 1918, waar wij benoemd werden „voor twee jaren om onder nadere regeling van de deputaten der Heiden Zending de velden in Midden-Afrika en China te bezoeken en te onderzoeken, om de a.s. Synode te dienen met een rapport dat tot keuze kan leiden.”

De eerste opdracht, die wij kregen van de Uitvoerende Commissie der Zendingsdeputaten, was om eenige maanden door te brengen te New York in „The Missionary Research Library.” Daar hebben wij gestudeerd en daar hadden wij ook het voorrecht enkele van de voornaamste zendingsmannen in Amerika te raadplegen. Op den eersten November 1918 dienden wij een rapport in bij de Uitvoerende Commissie. (Dit rapport in zijn geheel is opgenomen in een bijlage aan dit rapport toegevoegd.) Door de Uitvoerende Commissie werden de hoofdzaken van dit rapport aan de gemeenten bekend gemaakt door middel van De Wachter van 27 Nov. en The Banner van 28 Nov. 1918. Ons voornemen was om in Januari 1919 de reis naar de twee genoemde velden te aanvaarden. De Uitvoerende Commissie oordeelde echter, op grond van de informatie die wij reeds ingewonnen hadden, dat het niet noodig was het besluit der Synode, betrekking hebbende op het „bezoek” van die twee velden, uit te voeren, (Wachter, 27 Nov.; Banner, 28 Nov. 1918). De Heiden Zending Board, die in speciale zitting

saamgeroepen, niet anders doen kon dan hare approbatie verleen en aan de handeling der Uitvoerende Commissie, besloot dan dat wij voort zouden gaan met ons „research work,” en ook, door middel van zendingsreizen en andere middelen, gelden zouden verzamelen. Verder werd besloten dat de Board op hare Juni (1919) vergadering tentatief zou bepalen naar welk veld wij zouden heengaan om daar voorloopig zendingsarbeid te verrichten. (Wachter, 11 Dec.; Banner, 12 Dec. 1918.)

Op den 7den Januari 1919 dienden wij wederom een rapport in bij de Uitvoerende Commissie. (Dit rapport is ook opgenomen in de bijlage.)

Midden Januari begonnen wij met onze „campaign” om zendingsijver in onze kerken op te wekken en om gelden te verzamelen voor buitenlandsch zendingswerk. Wij bemerkten al spoedig echter ontevredenheid met het laatste gedeelte van het besluit van den Board, betrekking hebbende op het tentatief uitzenden naar één van de twee velden. De Uitvoerende Commissie, derhalve, op het verzoek van uwe commissie, adviseerde aan den Board dat dit deel van het besluit herroepen zou worden. (Wachter, 26 Febr.; Banner, 27 Febr. 1919.)

Het rapport, dat wij thans indienen, is dus aan tweeërlei beperking onderhevig: in de eerste plaats, bevat het niet, wat de Synode van 1918 hebben wilde, namelijk, vrucht van een persoonlijk onderzoek naar de twee zendingsvelden; en in de tweede plaats mogen wij niet uit het oog verliezen dat het zeer wel mogelijk is dat de toestanden, ook op zendingsgebied, heel anders zullen zijn tegen den tijd dat de Synode van 1920 vergadert. Als gevolg van den grooten oorlog staan politieke toestanden op zeer onvasten voet. En nog afgedacht van de gevolgen daarvan, kan bloot het verloop van tijd groote veranderingen teweeg brengen. Dat wij desniettemin staande nu al ons rapport aanbieden is met het oog op het groot belang van deze onderneming.

DEEL I

I. MIDDEN-AFRIKA OF CHINA?

Welk veld en waarom?

De Synode van 1918 heeft zelf bepaald dat de finale keuze zal zijn of Midden-Afrika of China, (Acta, pp. 85, 86) en daarom is er in dit rapport geen woord over een ander veld. Wij hebben ons zoo-veel mogelijk objectief aan onze opdracht gehouden, onder leiding van de Zendings-deputaten. En die beperking van de Synode heeft ons in het geheel niet belemmerd in het vinden van een geschikt veld voor onze kerken. Beide velden leveren schoone gelegenheden voor zendingswerk. Beide velden hebben bepaald behoefte aan meer zendelingen. Beide velden zijn van groote strategische beteekenis zoowel wat tijd als plaats betreft. In beide velden vinden wij een opene deur. Ten gunste van elk een der twee velden kan veel gezegd worden. Ook leveren beide velden groote moeilijkheden op. Alles te samen genomen kwamen wij al spoedig tot de overtuiging: beide velden zouden geschikte velden zijn voor onze nieuwe buitenland-sche zendingsonderneming.

A. Wij willen eerst nagaan welke overwegingen er voor pleiten dat wij in Midden-Afrika zouden arbeiden. En dan hebben wij speciaal het oog op den Egyptischen Sudan, en nader bepaald, de driehoek tusschen Melut, de Sobat Rivier, en de hooglanden van het binnenland, in de nabijheid van de posten nu bezet door de United Presbyterian Church of North America, en The Sudan United Mission. Wel hebben wij ook andere plaatsen in

Midden-Afrika onderzocht, maar wij kwamen al spoedig tot de conclusie, dat indien onze kerken in Midden-Afrika willen werken, deze streken in den Egyptischen Sudan de aanwezene zijn. Bijzonderheden aangaande dit veld komen ter sprake in een ander verband.

De overwegingen, die vóór Centraal Afrika pleiten zijn:

1. Argumenten die ontleend zijn aan karakter en toestand van de volkeren in den Sudan:

a. Zij zijn voor het meerendeel onbeschaafd. Er kan zelfs hoegenaamd geen sprake zijn van een heidensche beschaving onder hen. Niet alleen op godsdienstig gebied, maar ook op elk ander gebied zijn zij diep nooddruftig. Het zal daarom ook niet moeilijk zijn om onder ons volk belangstelling te wekken voor het werk onder deze onbeschaafden.

b. Zij zijn een behoeftig volk. Weliswaar, kan Afrika als geheel genomen niet meer met recht het donkere werelddeel genoemd worden wanneer wij vergelijkingen maken met andere landen. Onder de 150,000,000 bewoners van Afrika arbeiden nu 5,365 Protestantsche zendelingen, terwijl onder de 400,000,000 Chineezzen slechts 5,517 Protestantsche zendelingen hun werkkring vinden. Dus is Afrika, over het geheel genomen, tamelijk wel bezet in vergelijking tot andere landen. Maar de Sudan deelt in die weelde niet. Behalve de „Sudan United Mission,” die „interdenominational” is, zijn er maar twee Protestantsche kerkgenootschappen (U. P. en C. M. S.) die in den Egyptischen Sudan arbeiden. Een kenner op zendingsgebied heeft het uitgerekend „that it is possible to block out forty squares (in the Sudan) having an average population of a million, not one of which has a missionary.”

c. Zij zijn zeer vatbaar voor invloeden van buiten af. Zij worden genoemd „the child races.” Als kinderen kunnen zij gemakkelijk geleid worden. Zij hebben niet veel af te leeren eer dat zij kunnen aannemen hetgeen hen door de zendelingen geleerd wordt. Hun karakter is meer gemoedelijk dan intellectueel, dus leenen zij zich bijzonder goed aan bearbeiding in groote groepen.

2. Vervolgens zijn er argumenten, die ontleend zijn aan de groote „opportunity” daar aangeboden:

a. The United Presbyterian Church of North America, roept ons een hartelijk welkom toe indien wij naast hen willen arbeiden in den Sudan. Dr. John R. Mott schreef in zijn boek, „The Strategic Points in the World's Conquest,” dat hun zendingspost in Egypte de sterkste is in de wereld. Wij geven hier onvertaald weer een brief dien wij ontvingen van Dr. Anderson, Corresponding Secretary of the Board of Foreign Missions, United Presbyterian Church:

„Philadelphia, Pa., Nov. 14, 1918

„My dear Mr. De Korne:—

„In reply to your letter dated October 25th and following our conversation of some days since, I wish to write to you concerning action taken by our Board of Foreign Missions at its meeting on November 11th.

“The action is as follows:—

“ ‘We note, with satisfaction, the survey being conducted by the Christian Reformed Church which contemplates the possible opening of mission work in the Egyptian Sudan, and hope that it may find in that land a field adjacent to our own. We can assure them that our missionaries in the Sudan will be glad to co-operate cordially with their missionaries in every way possible.’

„I wish to assure you that our Board takes a hearty interest in your proposal to survey the Sudan and earnestly hope that you may see your way clear to enter that great and needy field in this time of opportunity.

„I am writing to the Secretary of our Mission in the Sudan, Rev. J. Kelly Giffen, D.D., American Mission, Khartum, Egyptian Sudan, with reference to your proposed visit, and am sure you will meet with a hearty welcome on the part of the missionaries in the Sudan.

„Yours very sincerely,

(Signed) W. B. Anderson.”

b. Het zendingswerk heeft daar in de laatste jaren 'n bijzonderen zegen genoten, en rijke vruchten afgeworpen. Hiervan geven blijk de rapporten van The Presbyterian Church in the U. S. voor 1918. Vergelijk ook wat in The Banner van 10 April verscheen over The Elat Church en The Uganda Mission.

3. In de derde plaats zijn er strategische argumenten:

a. De Mohammedanen werken ijverig om Afrika te winnen. Men heeft meermalen beweerd dat voor elke bekeerling die tot het Christendom gewonnen wordt in Afrika, er vijf gewonnen worden door de volgelingen van den valschen profeet Mohammed. De noordelijke staten van Afrika zijn bijna geheel onder Mohammedaansche invloeden, en met groote snelheid maken zij veroveringen naar het zuiden. Nadat de zwarten eenmaal gewonnen zijn voor het Mohammedanisme, is het uiterst moeilijk hen tot het ware geloof in Jezus Christus te bewegen. Dat is hieraan te wijten, dat in zeker opzicht het Mohammedanisme hun het leven wel verrijkt. Zij krijgen dan een betere regeeringsvorm dan zij in hun heidensche toestand had-

den; handel en nijverheid bloeien; scholen worden opgericht; en heel hun maatschappelijke positie wordt er door verbeterd. Op zedelijk gebied gaan zij onder Mohammedaansche invloeden achteruit, en wat het godsdienstige, het hart der zaak, betreft — „er is maar één Naam onder de hemelen den menschen gegeven, waardoor zij zalig moeten worden.” Het is dus van groote strategische beteekenis, dat het Evangelie aan deze volkeren gebracht wordt vóór dat zij onder Mohammedaansche invloeden komen.

b. Een zendingspost in de Egyptische Sudan zou in een goede positie wezen om mede het Mohammedaansche gevaar tegen te gaan. Men zou daar op de rechte lijn wezen tusschen Cairo en The Cape of Good Hope, die wellicht eerlang vereenigd zullen zijn door een spoorwegbaan waarvoor de plannen al gemaakt zijn. Men zou daar de Moh. vooruit wezen, en men zou daar gemakkelijk voeling kunnen houden met Cairo, het strategisch centrum om de Moh. optocht in Afrika te stuiten.

c. Indien er ooit iets komt van een Afrikaansche nationale beweging, dan is het hoogst waarschijnlijk dat de stammen van de Sudan op zullen treden als leiders. Vriend en vijand gelijk getuigen van hun dapperheid in oorlog; zij bezitten de noodige karaktertrekken om leiding te geven aan andere stammen; en waar zij onder beschaafde invloeden zijn gekomen hebben zij behendigheid op politiek gebied getoond. De evangelisatie van zulke stammen kan dus van beteekenis zijn voor de toekomst van heel het land.

4. En eindelijk zijn er argumenten ontleend aan het getuigenis van bevoegden op zendingsgebied. Bijna al de groote zendingsmannen vestigen het oog op Afrika.

a. In 1911 werd er te Lucknow, India, een conferentie gehouden waar het Moh.

probleem overwogen werd. Op pp. 17 en 18 van hun rapport, lezen wij deze getuigenissen van zendingsmannen, die, wat hun eigen werkkring aangaat, geen belang hebben bij de zending in Afrika:

Canon Sell of Madras: „There are times when it is very difficult to balance the competing claims of various parts of the mission field. I see no difficulty now. Certain parts of Africa form now, in military language, the objective, and are the strategic positions of the great mission field. Part of Africa in which the Moslem advance is imminent have for the present a pre-eminent claim. The absorption of pagan races into Islam is so rapid and continuous that in a few years' time some may be quite lost to us.”

The Bishop of Rangoon: „First in urgency are the races at present animistic but threatened by Islam, as in Africa.”

Mr. McNairn of Peru: „Foremost among all fields where the call is imperative..... is Africa, in view of the great Moslem advance. We must take the Light to the Dark continent before the apostles of Mohammedanism enshroud it in yet greater darkness.”

Dr. Holland of Baluchistan: „Africa should receive first concentrated attention because if pagan Africa once embraces Islam, then the work of converting them to Christianity will be much more difficult and slow. Once Africa is under the sway of Islam, the days of spiritual harvest such as have taken place in Uganda will be forever over. Africa, in my opinion, offers the most urgent call in the present time.”

b. In 1917 werd er in New York City een conferentie gehouden om de zending in Afrika te bespreken. Deze conferentie was gehouden onder leiding van The Foreign Missions Conference. De resultaten waar-toe deze conferentie kwam zijn geformu-

leerd in „The Christian Occupation of Africa,” p. 179: „This conference would impress upon the Christian world and especially upon the Protestant churches of America the remarkable significance of the present moment in the history of African missions, and the responsibility resting upon the Christian church to provide now the resources of men and money, the strategy in the disposal of the Christian forces, and the outpouring of prayer that shall make it possible to use the full, God-given opportunity to take Africa now for Christ; and the Conference points to the following facts as indicating the critical importance of immediate action:

(a) The far-reaching psychological and spiritual effects of the war which is changing profoundly the mental horizon of every race and tribe in the African continent.

(b) The political readjustments that must follow the war which will affect the destinies of Africa's peoples more profoundly than any political event since the Berlin conference of 1883.

(c) The Mohammedan menace, which threatens to become more serious as a religious propaganda as Mohammedan political power wanes.

(d) The sudden impinging upon the native in many parts of the continent of a European civilization before whose moral temptations and economic pressure he must go down to racial ruin unless that civilization be interpreted to him in terms of its highest sanctions which are found only in the religion of Jesus Christ.

c. Dr. H. K. W. Kumm, General Secretary of the Sudan United Mission, van wien Dr. S. M. Zwerner gezegd heeft: „He knows more about Africa than any other white man living,” pleit ook sterk voor Afrika. Zijn bezielende toespraken, een

paar jaren geleden gegeven in velen van onze kerken, zijn zeker nog niet vergeten. Hij acht het van het hoogste belang voor de goede uitkomst van den strijd tusschen Christus en Mahomed dat de Sudan spoedig met Christelijke zendingsposten bezet worde.

d. Dr. Samuel M. Zwemer, onder ons volk welbekend als zendeling onder de Mohammedanen, en van wien The Laymen's Missionary Movement getuigt dat hij is „probably the world's greatest living missionary,” heeft uwe commissie gediend met advies, en nadat hij ons probleem ingedacht had, oordeelde hij dat op buitenslandsch zendingsgebied onze kerk niet beter doen kon dan zending drijven in de Sudan.

B. Wij willen nu nagaan wat ten gunste van China als een zendingsveld voor onze kerk gezegd kan worden. En dan hebben wij niet het oog op China in zijn geheel. Wij beperken ons tot één streek in de provincie Fukien. Wel hebben wij ook studie gemaakt van andere plaatsen, maar al spoedig kwamen wij tot de conclusie, dat indien onze kerk zendingswerk wil beginnen in China, Fukien de aangewezen plaats is. Nadere bijzonderheden aangaande dit veld zijn opgenomen in ons eerste rapport aan de Uitvoerende Commissie der Zendingsdeputaten.

De overwegingen die voor China pleiten zijn:

1. De Chineezzen hebben een eigen taal en een eigen literatuur, die flinke hulpdienst kunnen doen bij de zending.

2. Zij hebben daar een georganiseerd maatschappelijk leven, waardoor het leven der zendelingen veiliger en geriefelijker gemaakt wordt. Het blijft echter waar dat politieke complicaties hierin spoedig verandering kunnen brengen.

3. China is gezegend met een gezond klimaat; een klimaat waarin Amerikanen best kunnen wonen.

4. Reisgelegenheden naar het land en in het land zijn goed. Ons zendingsveld zou daar zoowat een honderd mijlen van de kust af zijn.

5. China begint al meer en meer invloed uit te oefenen in de wereld-politiek, en wordt dus een natie van groote strategische beteekenis van uit het oogpunt der zending.

6. Het biedt ons gelegenheid tot medewerking met een kerkgenootschap dat wij kennen, voor wiens zendingsijver en zendingswerk wij groot respect hebben, die er veel toe heeft medegewerkt om zendingsliefde onder ons volk te kweken, die vroeger pogingen aangewend heeft om met ons mede te werken op zendingsgebied, en die ook nu weer, bij monde van bestuursleden van den Foreign Mission Board, ons heeft verzekerd van hartelijke medewerking en steun in onze nieuwe onderneming. Wij bedoelen The Reformed Church in America.

7. Het minderheidsrapport van de commissie door de Synode van 1916 benoemd, vestigde het oog op China.

8. Enkele personen en gemeenten uit onze kringen hebben al voor een tijdlang het zendingswerk in China finantieel gesteund.

9. Post en kabel communicaties met China zijn excellent.

10. De kinderen van de zendelingen kunnen daar onderwijs genieten zonder ver van hunne ouders verwijderd te wezen zooals dat op vele zendingsvelden het geval is.

11. De conservatieve geest en intellectueel gehalte van ons volk bieden ons vele punten van contact met de Chineezers.

C. Maar er zijn ook groote moeilijkheden verbonden aan het werk in beide velden. De moeilijkheden die vooral betrekking hebben op het werk in de Sudan in Afrika zijn:

1. Transportatie van zendelingen en benooidigheden. Onze zendingspost zou daar tusschen 1000 en 1500 mijlen zijn van de havenstad, Port Said, en misschien 500 mijlen van Khartum, het naaste spoorwegstation. Schepen van het Engelsche gouvernement varen wel op de Nijl rivier, maar het zal moeilijk gaan om daarop te rekenen, en dat zij in de nabijheid van onze post zullen komen staat nog niet vast. Het werk daar zal dus wel eischen dat een klein stoomschip aangeschaft worde. De secretaris van den U. P. Board zegt dat het absoluut noodzakelijk is zoo'n schip te hebben, en dat een schip, wel ingericht, niet minder dan \$2,000 zal kosten. (Ons rapport van 1 Nov. aan de Uity. Com. spreekt van \$10,000. Dit grooter getal werd ons eerst opgegeven door Dr. Anderson, maar later corrigeerde hij dit.)

2. In de Sudan bestaat er altijd gevaar van politieke complicaties. Egypte staat onder het voogdijschap van Engeland. en de Egyptische regeering en de Britsche regeering voeren samen het bewind over de Anglo-Egyptian Sudan. Sinds den tijd dat Lord Kitchener den naam van „Kitchener of Khartum” verdiende doordat hij de Sudaneesche stammen overwon en tot onderlinge vrede bracht, zijn er daar geen politieke omwentelingen van beteekenis geweest. Maar het bloote feit dat Amerikanen daar zending zullen drijven onder Sudaneesche stammen die geregeerd worden door Egyptenaren en Engelschen kan altijd gelegenheid geven voor misverstand. Feit is echter, dat in de 19 jaren waarin de U. P. kerk daar gewerkt heeft,

er geen onaangenaamheden voorgevallen zijn.

3. Groote moeilijkheid om toestemming van de Britsche regeering te krijgen. Bepalingen met betrekking tot het geven van verlof om het land binnen te trekken worden in de laatste maanden al meer en meer streng. Zelfs zendingsgenootschappen die daar reeds gevestigd zijn hebben in dit jaar moeilijkheid gehad in het plaatsen van nieuwe zendelingen op hun eigen veld. Wij hebben echter goede hoop dat wij met behulp van de U. P. kerk of Sudan United Mission, de noodige toestemming zullen kunnen verkrijgen.

4. De Sudan biedt weinig of geen gelegenheid voor het onderwijzen van de kinderen der zendelingen. Dit bezwaar is echter eigen aan alle pionierswerk. En hierin kon ook voorzien worden doordat een onderwijzer mede genomen werd.

5. De Afrikanen behooren tot de goeddelijke type van menschen, die minder vatbaar zijn voor bewerking door menschen van een intellectueel type zooals Gereformeerden gewoonlijk zijn. Wij mogen echter hierbij niet vergeten, dat zij behooren tot de „child races,” dat wat hun nationale karaktertrekken betreft zij nog veelal in wording zijn, en dat het karakter van hun verdere ontwikkeling veelal afhangt van het karakter dergenen die hun leiding geven.

6. Het klimaat van Midden-Afrika levert ernstig bezwaar. Het eischt dat het zendingspersoneel, dat uitgezonden wordt, zich eerst aan een grondig medisch onderzoek bloot te stellen heeft vóór dat men uitgezonden wordt. Het eischt ook dat de zendelingen op het veld minstens een maand van elk jaar vacantie nemen en die vacantie doorbrengen of in een sanatorium, of in de bergen, of aan de zee kust. Verder eischt het dat de zendelingen een „fur-

lough" van één jaar nemen na elke drie, vier of vijf jaren van dienst op het veld. Vanwege het ongezonde klimaat is Afrika genoemd „the missionary graveyard of the world." Dat wordt echter met den tijd beter. Europeanen en Amerikanen worden al meer en meer bekwaam om zichzelf te behoeden tegen het klimaat en tegen de ziekten van die warme streken.

D. De moeilijkheden die vooral betrekking hebben op het werk in China, voornamelijk in de provincie Fukien, zijn:

1. De Chineesche taal is een der meest moeilijke talen om te leeren.

2. In China bestaat er veel „race feeling." Onze „Oriental Exclusion Acts" hebben daartoe meegewerkt. De haat tegen de Amerikanen echter is niet zoo sterk als die tegen andere naties, b.v. Engeland. Het feit dat wij hen de „Boxer Indemnity" hebben kwijtgescholden, heeft veel geholpen om een goede verstandhouding tusschen de twee volken teweeg te brengen.

3. Daar bestaat gedurig gevaar voor politieke omwentelingen, die het leven der zendelingen in gevaar kan brengen. Het proces der Chineesche revolutie is nog niet afgelopen, en gedurig zijn er twisten tusschen de verschillende deelen van het land. In het zuidelijke gedeelte van het land, waar Fukien gevonden wordt, staat zulk een gevaar echter op het minimum.

4. Vanwege het karakter van het volk is het uiterst moeilijk hen te bereiken met een geestelijke boodschap. Zij hebben een eigen beschaving; zij zijn zeer met zichzelf voldaan; en zij hebben eigenlijk medelijden met die arme, onwetende buitenlanders, die daar komen om hen een Christus te verkondigen die eerst 500 jaren na Confucius geboren werd.

5. De leidende zendingsmannen in China schijnen niet zoo groote behoefte te ge-

voelen aan een nieuw, zeer klein zendingsgenootschap. Tenminste dien indruk kregen wij nadat wij een en andermaal raadpleegden met Rev. E. C. Lobenstine, chairman of the Continuation Committee for China, redacteur van „The China Mission Year Book,” en door verscheidenen genoemd de grootste autoriteit op het gebied der zending in China. Zijn adres is Shanghai, maar het gelukte ons hem in New York te ontmoeten op een van zijne reizen. Hij trachtte niet ons te bemoedigen om in China een zendingspost te aanvaarden. Dit behoeft niet aan minachting voor het kleine toegeschreven te worden. Misschien is dit de oorzaak er van: er zijn nu al zoo vele genootschappen die in China arbeiden, dat het minder gewenscht geacht wordt dat er anderen bij komen die wel het getal genootschappen zouden vermeerderen maar niet veel zouden kunnen bijdragen tot de evangelisatie van China.

Wij moeten hier echter aan toevoegen dat The Reformed Church in America ons een hartelijk welkom heeft toegeroepen en ons beloofd heeft allerwege te steunen, beide in het vinden van een geschikt veld in Fukien, China, en in het bezetten van dat veld.

E. Daar hebben wij dus het vóór en tegen van de beide velden waarop de Synode het oog vestigde. En met zulke argumenten voor ons is de keuze voor uwe commissie niet moeilijk. Ons advies is dat de Synode besluite om in den Egyptischen Sudan zendingswerk te beginnen. (Nader bespreking van de bepaalde plaats onder C, p. 108.

Hiermede willen wij vanzelf niet zeggen dat de overwegingen die ten gunste van China aangevoerd werden van geene of van geringe beteekenis zijn. Die zijn alle houdbare argumenten. Maar, wij kunnen maar één veld hebben. Wij hebben dus te kie-

zen uit twee mogelijke en geschikte velden. De zaken staan niet zoo, dat het eene veld geheel en al voor ons wel geschikt is, en het andere veld geheel en al voor ons ongeschikt is. Beide velden zijn onze belangstelling waardig.

Ons advies is echter niet willekeurig. Voor ons wegen de argumenten die aangevoerd worden voor Afrika en tegen China zwaarder dan die voor China en tegen Afrika. Vooral wordt voor ons veel gewicht in de schaal geworpen door A, 1, b; A, 2, a en b; A, 3 geheel; en A, 4 geheel van de argumenten vóór Afrika. A, 2, a en A, 3 worden wel ten deele geneutraliseerd door dergelijke argumenten aan de andere zijde, maar de anderen van de pasgenoemde argumenten zijn geheel eenig en zijn alleen van toepassing op Afrika. Plaatsen wij daartegenover het bezwaar tegen China onder D, 5 genoemd, dan is de keuze niet moeilijk.

Wat nu de moeilijkheden aan het werk in de Sudan verbonden betreft, die worden allerminst uit den weg geruimd door de voordeelen. Die blijven, en zij blijven ook hun kracht behouden. Het zijn moeilijkheden die meestal eigen zijn aan het werk der buitenlandsche zending. Zij zijn wel eenigszins overkomelijk. Voorzoover het overkomen van die moeilijkheden mensche-lijk werk is, zal die taak in hoofdzaak op de schouderen der zendelingen rusten; voorzoover het een onmiddellijk Goddelijk werk is, hebben wij de belofte verbonden aan het zendingsbevel: „Ziet, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.”

II. HET VELD

B. Het Land in 't Algemeen

De Sudan-Naam. Het woord „Sudan,” 1) de naam van dit gedeelte van Afrika, waarheen de Synode der Christe-

lijke Gereformeerde Kerk van 1918 uwe Commissie heeft gezonden, beteekend het land der duisternis. Het is het land der zwarten, is voor een groot deel onbekend land, een land der kinderrassen die leven in diepe onkunde, bijgeloof, verdrukking, oorlog, slavernij — voorwaar duisternis.

Beschrijving. De Sudan is dat gedeelte van het werelddeel Afrika, dat zich uitstrekt van Abyssinia in het Oosten tot de Sanigal en Niger Rivier in het Westen en van de Sahara woestijn in het Noorden tot de Congo in het Zuiden, een land inhoudende 't grootste ongeëvangeliseerde deel van het werelddeel Afrika.

De Staten. De staten van den Sudan zijn Nubia, het vroegere land van de koningin van Candace, Khartoum, Fashoda, Bahr-el-ghazal, Khordofan, Darfur, Wadia, Kanem, Bagirmi, Adamawa, Benué, Bornu, Sokoto, Gando, Nupé, Massina, en nog groote streken ten zuiden van deze staten bewoond door dwerg en kannibal stammen. 2)

Geschiedenis. Van de vroegste tijden komt er tot ons eenige informatie aangaande de Sudan, vooral van Egyptisch Sudan. De Herdersvorsten van Egypte waren Ethiopiërs. Jesaja spreekt van dit land als zijnde „aan de zijden der rivieren” en het land „dat schaduwachtig is.” Zie Jes. 18 en 19. Ofschoon het noordelijk gedeelte van Afrika welbekend was werd van midden-Afrika schier niets gekend tot het laatste gedeelte van de negentiende eeuw.

1) Sudan komt van het Arabisch „vawad,” donker, zwart. Zie Sudan, pag. 43. Ethiopia van het Grieksch, beteekent „verbrand aangezicht.”

Cush, gevonden in de Schrift beteekent „duisternis.”

2) Zie verder “The Sudan,” Dr. Kumm. De Staten in Nigeria en in Engelsch Egyptisch Sudan worden beheerd door Engeland, en het overige van de Sudan is onder Frankrijk's gezag.

Van Carthage werden, naar men zegt, handelsmannen uitgezonden tot aan de Niger Rivier.

Met de ontdekking van Amerika en de daaropvolgende slavenhandel van uit de buitenlanden van Afrika kreeg men eenigszins een idee van dit groote land. Met de oprichting van Engelsche en Fransche kolonies in Afrika begon feitelijk de ontdekking van de binnenlanden.

Reeds in 1884 begonnen de Europeanen eenigen invloed in Afrika uit te oefenen, maar het was niet tot 1898 dat de Afrikaansche opperhoofden werden verslagen en de Europeesche mogendheden oppergezag ontvingen. We kunnen terwille van de plaatsruimte slechts enkele datums en feiten aangeven om aan te toonen hoe snel de Europeesche volken toenamen in invloed in Centraal Afrika. In 1898 overwon Kitchen-er Omdurman, Kordofan en Darfur (landen zoo groot als Groot-Brittanje en Frankrijk) voor Engeland. Dit waren koninkrijken in oostelijk, ook wel Egyptisch Sudan genoemd. In westelijk Sudan werd de Britsche vlag op 1 Januari 1900 geheeschen in Nigeria en in 1902 werd Sokoto deel van Britsche bezittingen. In 1905 gingen de Engelschen in zes maanden tijds van Lokoja tot Ibi aan de Benué rivier, een afstand van 200 mijl en vandaar ging het naar het Chad meer, men overwon de groote slavenhandelaar Mallam Tibrilla en zette de slaven vrij. Honderden van verwoeste dorpen toonden aan het verschrikkelijke van den slavenhandel.

Frankrijk ging met dezelfde snelheid het land door en won voor zich het meerendeel van westelijk en Centraal Sudan.

Ontdekking. De ontdekking van de Sudan heeft ontzettend veel menschenlevens gekost en de ontdekkers hebben zich allerlei ellende en gevaren moeten getroosten. Zendelingen en wetenschappelijke onder-

zoekers hebben ons echter een blik gegeven in de binnenlanden die voldoende is om aan te toonen dat Afrika's hart een rijk veld is voor handel en nijverheid maar tevens een zendingsveld de kerk aanbiedt dat de beste krachten der kerk eischt om deze millioenen aan het Mohammedaan-sche gevaar te ontrukken. Eenige namen van ontdekkers en zendelingen zij voldoen- de voor deze korte schets. 1)

Mungo Park, ontdekte in 1795 het land tusschen Gambria en de Niger rivier en vond ingang in het koninkrijk van Timbuc-too ten zuiden van de Sahara woestijn. In 1805 toen hij een soortgelijke tocht onder- nam werd hij door de inboorlingen vermoord.

John Brown ging de Nijl op het zuiden in en zocht ingang in oostelijk Sudan tot aan Darfur.

Denham en Clapperton kruistten de Sahara woestijn en kwamen op den 4den Februari 1823 tot aan de oevers van Lake Chad.

In 1849 benoemde het Engelsche gouvernement James Richardson om van Tripoli, Noord-Afrika, het zuiden in te gaan tot aan Centraal Afrika. Dr. Barth en Adolf Overweg vergezelden hem. Richardson en Overweg stierven en Barth keerde alleen terug om de wereld bekend te maken met wat zij gevonden hadden.

Speke zag in 1862 hoe de bronnen van de groote Nijl te vinden waren in Lake Victoria Nyanza en ging vandaar noord per boot tot aan Khartourn.

In 1871 ging Ds. Nachtingal door de Sahara woestijn en kwam te Kanem aan met zich medenemende een aantal Bijbels, die

1) Om een meer volledige lijst zie Britannica Encyclopedia onder Sudan, „Sahara en Sudan,” door Nachtingal, „Negroland,” door Livingstone en „Sudan,” door Kumm.

de heidensche koning van Kanem van hem eischte.

In een ontdekkingsstocht langs de Niger rivier stierven 42 blanken van de 150. Schon en Crowther 2) ontdekten het zuidelijk gedeelte van de Niger, Robinson en Wilmot Brook ontdekten in 1890 het noordelijk gedeelte van de Niger alsmede het groote Hausa gebied.

Geographie.

Grootte. De Sudan is ongeveer 3600 mijl lang en 1000 mijl breed en behelsd niet minder dan 3,500,000 vierkante mijlen en is dus grooter als de Vereenigde Staten van Noord Amerika. De Sudan is ongeveer zoo groot als Indië, Duitschland, Frankrijk en Engeland tezamen. Het is zoowat zoo groot als geheel Europa met uitzondering van Rusland. Daar de Sudan geen besliste grenzen heeft noch geographisch noch politiek, maar slechts aangeeft het land der zwarten, wordt de oppervlakte van deze streek door verschillende schrijvers onderscheiden aangegeven.

Rivieren. Afrika heeft zes groote rivieren, waarvan vijf deels of geheel in de Sudan zijn:—

Historisch is de Nijl de oudste rivier van Afrika. Vele van de bronnen van de Nijl zijn in de Sudan. Te Khartoum loopt de Blauwe Nijl in de Nijl en de Zwarte Nijl (Atbara rivier) vloeit in de Nijl nabij de vijfde waterval. Beide deze rivieren hebben hun oorsprong in Abyssinia terwijl de Witte Nijl door de Sudan vloeiende haar oorsprong heeft in het meer Victoria Nyanza. De Sobat rivier, waaraan de United Presbyterians twee zen-

2) Crowther, ook wel Adjai genaamd, was als slaaf verkocht, later door de Engelschen verlost, in Engeland onderwezen en daarna naar Afrika als zendeling teruggezonden. Later werd hij Bisschop Samuel Crowther.

dingsposten hebben, vloeit west uit Abyssinia in de Witte Nijl, 500 mijl zuid van Khartoum.

De Shari rivier heeft haar oorsprong in het centrum van de Sudan en stroomt west in het meer Chad. Gedurende het natte seizoen is het bevaarbaar voor 700 mijl.

De Senegal rivier ontstaat in het westen van de Sudan en vloeit west in de Stille Oceaan. Het is 1100 mijl lang.

De Niger ontstaande in westelijk Sudan vloeit voor het meerendeel in een zuidelijke richting en voor ongeveer 2000 mijl door een land waar van Christus niet wordt gehoord. De Benué is de grootste tak van de Niger. Langs de Benué vindt men de zendingsstations van de Sudan United Mission.

In het zuidelijk gedeelte van de Sudan vindt men de bronnen van de groote Congo rivier.

De gemiddelde hoogte van de Sudan is 1500—2500 voet.

Woestijnen. Deels in de Sahara woestijn gelegen, mag de Sudan wel genoemd worden het land van woestijnen. In vele plaatsen zijn de rivieren en kleine meeren gedurende het droge seizoen opgedroogd. Lake Chad verschilt zelfs heel wat in grootte in de verschillende seizoenen.

Klimaat. De Sudan is tropisch klimaat. In Nigeria is het soms 160 graden F. het laagste is 43 graden F., gemiddeld 80 gr. F. Cyclones en stormen zijn er veel. Het klimaat eischt veel van den blanke. Men spreekt van een „Sudan temper.” Blanken die zenuwachtig zijn moeten zich niet naar de Sudan begeven.

Wijze van vervoer.

De beste maanden voor reizen in de Sudan zijn van September tot Maart. Van April tot September is het te heet en de tropische regens vermenigvuldigen de

moeilijkheden verbonden aan het reizen. Het reizen geschiedt per trein, stoomboot, paard of Safari. 1)

De spoorwegen in Afrika zijn voor een groot deel door Europeanen gebouwd. In Afrika heeft men bij het bouwen van spoorwegen geen last van ijs en sneeuw zooals in andere landen. Negen-tiende van de spoorwegen in Afrika zijn gebouwd door de Engelschen. In 1852 werd de eerste spoorweg door de Engelschen in Afrika gelegd tusschen Alexandria en Cairo.

De Cape to Cairo Railroad gaat van Cairo naar Assuan. Vandaar gaat men per stoomboot voor twee dagen naar Wadi Halfa, waar de Sudan Government spoorweg u over 575 mijl eerste klas spoorweg brengt naar Khartoum. 2) Met deze spoorweg is verbonden een baan die naar Port Sudan loopt aan de Roode Zee en een andere naar El Obeid de hoofdstad van Kordofan.

In het zuidwesten van de Sudan is er een spoorweg van Lagos, een havenstad van Nigeria, die noordwaarts naar Kano gaat een afstand van 800 mijl. Deze spoorweg verbindt vijf van de grootste inlandsche steden van Afrika.

Voor het overige zijn er geen spoorwegen in de Sudan.

Bevolking. De bevolking van de Sudan is zeer verminderd door de slavenhandel, nochtans meent men dat het getal tusschen de 50 en 60 millioen bedraagt, waarvan ongeveer de helft Mohammedaansch zijn en de anderen heidenen. Nigeria is het meest bevolkte deel van de Sudan. In 1913 had het een bevolking van 9,500,000 waaronder slechts 804 blanken. De stammen in

1) Safari, een soort karavaan.

2) Zie verder aangaande deze spoorweg de Review of Reviews, Juli 1914.

de Sudan zijn van ongeveer 5000 tot 550,000 sterk. De Hausa stam, de handelaars van Centraal Afrika, wonen in centraal Sudan en Nigeria.

De zwarte bewoners van de Sudan worden genoemd de kinderrassen van de wereld. Gelijk kinderen kunnen zij gemakkelijk onder den invloed gebracht worden van andere hooger staande volkeren. Een volk in deze lage staat van ontwikkeling schijnt vatbaar te zijn voor het Evangelie. „Laat de kinderkens tot Mij komen,” schijnt ook van toepassing te zijn op de kindervolken. Uit de zendingsgeschiedenis blijkt duidelijk hoe Gods genade zich kenmerkend vertoont onder de kindervolken der wereld.

De bevolking van de Sudan vermenigvuldigt snel. De slavernij en krankheid hebben duizende en millioenen levens weggehaald, doch aan de slavernij is 'n einde gekomen en voorbehoedmiddelen genomen tegen inheemsche ziekten zal ongetwijfeld dit zwarte volk snel aangroeien in de toekomst.

Ofschoon misschien het zwarte ras nimmer zulk een voornamen plaats zal innemen onder de bevolking der wereld als de blanken, toch mag men verwachten dat onder bekwame bearbeiding ook Afrika zal voortbrengen mannen als Booker T. Washington en Samuel Crowther.

Het volk gelooft in booze en goede geesten. Zij meenen den invloed der booze geesten te zien in hout en steen, in water en storm, in de hemellichamen, in het gedierte des velds. Men gelooft dat de zielen na dit leven verhuizen in andere wezens. De fetisch dienst, een der laagste godsdienstvormen, is onder hen in zwang.

Gezondheidstoestand van de Sudan. Het zendingswerk heeft in Afrika ontzettend vele slachtoffers gegeven terwille van het klimaat en de inheemsche ziekten. Schier

elk pionier zendingsgezelschap dat Afrika is binnengekomen heeft een aantal levens moeten verliezen. Dr. Rhoads, van de Africa Inland Mission zeide onlangs: „Elke twintig mijl vindt gij het graf van een zending.”

Ofschoon de blanken tot op zekere hoogte hebben geleerd door voorbehoedmidde-len het ongezone klimaat te bestrijden, nochtans mag niet voorbij gezien worden dat dit een van de ernstigste bezwaren oplevert in verband met het zendingswerk in Afrika.

Wij geven in het kort eenige feiten uit het verleden en ook statistieken van de tegenwoordige zendingsverenigingen in de Sudan arbeidende.

Het Verleden. De Sudan Inland Mission bericht dat van hun pionier zendingsgezelschap van vier er thans slechts één in het leven is. Sedert het eerste gezelschap uittoog, zijn van de latere zendingen nog vier gestorven — dus in het geheel zeven arbeiders.

Bisschop Hill met een zevental uitgezonden door de Church Missionary Society naar de Niger rivier in 1913 vielen allen behalve één man binnen 1½ jaar in Afrika's doodend klimaat.

Uganda is geboren in bloed. Drie-vierde van de vroege zendingen uitgezonden hebben zelfs nimmer het veld bereikt.

De Central Sudan Mission zond vijftien mannen uit. Slechts een bereikte de Sudan en die is daar vermoord.

Van de Livingstone Inland Mission stierven drie van de zes eerste zendingen binnen enkele maanden na de aankomst.

In 1902 gaven zeven van de grootste zendingsverenigingen, arbeidende in Afrika, verslag waaruit bleek dat de gemiddelde leeftijd van een zending in Afrika acht jaar was en dat sedert 1833 deze ze-

ven vereenigingen niet minder dan 195 levens hebben gegeven voor Afrika. Gedurende dien tijd waren er 95 vereenigingen arbeidende in Afrika. 1)

Laatste reporten. Als commissie hebben wij de verschillende Boards en zendingsvereenigingen thans arbeidende in de Sudan geschreven aangaande het sterftcijfer hunner zendelingen in de laatste tien jaren en wij ontvingen het volgende: 2)
Gestorven in de laatste tien jaren:—

Sudan United Mission 7 in 15 jaar
Sudan Inland Mission 1
United Presbyterian 1
Het veld verlaten tengevolge van gezondheid:—

Sudan United Mission 2
Sudan Inland Mission 1
United Presbyterian 3
Verliezen ten gevolge van Afrikaansche gevaren:—

Sudan United Mission 5
Sudan Inland Mission —
United Presbyterian 3

Als een der voorbehoedmiddelen tegen het ongezonde klimaat van Afrika's binnenlanden wordt aan de zendelingen toegestaan om elk jaar ééne maand door te brengen in de gezonde hooglanden van Afrika en na drie- of vierjarigen arbeid een geheel jaar in eigen land door te brengen tot herwinnen van geknakte gezondheid.

Afrikaansche Ziekten. Schier elke blanke lijdt min of meer aan de koorts, veroorzaakt door de musquito (anopheles). De slapende ziekte, veroorzaakt door de tsetse vlieg, eischt jaarlijks duizende slachtoffers vooral onder de zwarten. Andere dooden-

1) Zie verder Daybreak in Dark Continent, Naylor.

2) Zie correspondentie dienaangaande in 't bezit der Commissie.

de krankheden inheemsch in Afrika zijn beri-beri, elephantiasis, velerlei huidsontstekingen veroorzaakt door insecten, pokken, melaatschheid, tering, syphilis, haemoglobinæa, enz.

C. Mohammedanisme in de Sudan

Als kindervolken zijn de zwarten van Afrika gemakkelijk te bewegen tot de leer der Mohammedanen. Elke Mohammedaan is een zendeling en zoekt het Mohammedanisme terstond te verbreiden zoo spoedig zij zich onder de zwarte bevolking begeven.

De invloed van het Mohammedanisme is groot. Dr. Zwemer zegt dat het Mohammedanisme drie hoofdsteden heeft: Cairo, Mecca, Constantinopel en één van deze, Cairo, is in Afrika en in Afrika vindt Mohammed een gansch vruchtbaar veld. Andere redenen waarom het Mohammedanisme zoo snel zich verspreid volgens Zwemer, zijn als volgt:

a. Het Mohammedanisme heeft getalsterkte. Van elke zes in de wereld is er één een Mohammedaan.

b. Er schuilt veel waarheid in hun godsdienst. Met de Christelijke Kerk kan zij een groot deel van de Twaalf Artikelen belijden als deel van hun geloof.

c. Het Mohammedanisme is een godsdienst zonder stand of caste. Menschen van elke rang of stand mogen aanbidden in een en dezelfde mosque of kerk.

d. Het Mohammedanisme heeft haar stempel gelegd op geheel het leven, staat, kerk, sociaal leven, kunst, wetenschap, enz.

Dr. Kumm schrijft de snelle vaart van het Mohammedanisme in de Sudan toe aan:—

1. De Mecca pelgrims die in hunne pelgrimstochten door Afrika slechts lang-

zaam reizen en overal de leer van den Valschen Profeet zoeken te verbreiden.

2. De handelaar terwijl hij met de inboorling handel drijft.

3. De soldaat die zijn godsdienst onder bedreiging van het zwaard aan de menschen opdringt.

4. De priester of onderwijzer.

Drie strategische Punten

Om de heidenen van de binnenlanden van Afrika tegen het Mohammedanisme te beschermen en hen met de Christus Gods in kennis te stellen wijst Dr. Kumm op drie strategische punten. Dr. Kumm zegt:

„De eerste kan bereikt worden van twee wegen en het zoude zaak zijn indien de zendingsposten aan de Boven-Congo en de Benué rivieren vereenigden om hun posten noordwaarts van de Congo en oostwaarts van de Benué te planten totdat zij gezamenlijk konden arbeiden in de bergen van Adamawa. De tweede en derde centrumms kunnen bereikt worden van de Nijl, en zal misschien inhouden het openen van de laatste groote onontdekte waterweg van Afrika, de Bahr-el-Arab, nog niet ontdekt door Europeanen, ofschoon wel gebruikt door Mohammedaansche handelaars en pelgrims. Zoowel in Noord Nigeria als in de Shari Vallei hebben wij de meest bevolkte streken in Afrika. In de Benué, de Shari, met de zijtakken Bahr-Sara en de Bahr-el-auk en de Bahr-el-Arab hebben wij de aderen van de tegenwoordige en toekomstige handel van deze rijke streken. In deze drie strategische punten, waren zij voldoende bezet, zouden wij versterkte ontzagwekkende vestigen hebben die de centrumms van bevolking en handel zouden beheeren.” 1)

Tusschen Nina en Melut, een afstand van 1500 mijl zijn geen zendelingen te vin-

1) Khout-hon-nofer, pag. 235.

den en toch zijn hier nog over vijf-en-twintig negerstammen, sommigen zelfs 300,000 groot volgens berekening. Zendingsmannen adviseeren tusschen deze twee punten een aantal zendingsstations op te richten om daardoor onder Gods zegen het gevaar van het Mohammedanisme te stuiten.

C. Het deel van de Sudan dat wij aanbevelen

In een ander deel van dit rapport geven wij de redenen aan waarom wij de Egyptische Sudan aanbevelen als ons toekomstig buitenlandsch zendingsveld.

1. Om verschillende redenen is het onmogelijk om de juiste plaats in de Egyptische Sudan aan te geven:

a. Wij hebben niet persoonlijk het veld bezocht hetwelk volgens advies van deskundigen zooals Kumm en Watson, die in Afrika hebben gereisd, ons zes maanden zoude nemen beginnende September, dit zijnde het begin van het droge seizoen in Afrika. Terwille van het klimaat is het niet wel mogelijk meer dan zes maanden in de Sudan te reizen.

b. Onze raadgevers adviseerden thans geene speciale plaats aan te wijzen, maar om zoo spoedig de Synode daartoe kan besluiten, naar de Egyptische Sudan te gaan en onder Goddelijke leiding alsdan te zoeken naar een geopende deur, indien mogelijk in de hooglanden.

c. De verhouding van de Britsche regering is tegenwoordig tegen nieuw zendingswerk gelijk men lezen kan uit uittreksels van brieven die wij aan dit deel van het rapport toevoegen. Zendingsposten reeds arbeidende in de Sudan en uitgaande van een kerkgenootschap of Britsche Zendingsvereeniging schijnen niet veel last te hebben van deze restricties.

d. Indien wij geen „permit” kunnen krijgen om op Engelsch gebied ingang te

vinden, zullen wij misschien genoodzaakt zijn om in Fransch of Belgisch gebied ingang te vinden. De Synode geve hare eerste zendelingen veel vrijheid in keuze.

e. Gezondheids toestanden en het aantal heidenen op een gegeven plaats hebben veel te doen met het kiezen van een post. Dat kan in ons land niet beslist worden.

f. Medewerking met een andere kerkengroep of zendingsvereeniging is noodig wanneer men denkt aan de gevaren waaraan men de pioneer zendelingen bloot stelt. Met de ervaring van anderen kan men veel doen. Over medewerking zie men een ander deel van dit rapport.

2. Met het bovenstaande voor oogen meenen wij de aandacht te mogen vestigen op dat deel van de Egyptische Sudan west van de Nijl rivier het binnenland in tusschen Khartoum en de Sobat rivier. Dit deel is in de hooglanden van Centraal Afrika, onder Britsch gezag. Het kan bereikt worden van Khartoum of van 't zendingsstation Melut, van de Sudan United Mission of van de zendingsposten van de United Presbyterianen aan de Sobat rivier.

Indien men zoude besluiten om dit werk zonder medewerking te ondernemen, dan zouden wij aanbevelen om, gelijk andere zendingsgenootschappen, een aantal zendelingen uit te zenden om een plaats op te zoeken en het terrein klaar te maken voor werk opdat men zoo spoedig mogelijk daarna met het volle aantal zendelingen de post kan in beslag nemen.

Indien wij tijdelijk met een andere kerk of vereeniging medewerken, kan zulk een kerk of vereeniging ons het veld aanwijzen en het in gereedheid hebben voor onze zendelingen. Zoo spoedig het veld dan geheel door ons overgenomen kan worden zoude zulks ongetwijfeld met zulk een kerk of vereeniging geschikt kunnen wor-

den. Zulke medewerking is mogelijk met de Sudan United Mission en zeer waarschijnlijk ook met de United Presbyterians.

Terwille van Britsche tegenwerking lacht ons de laatste methode thans toe. Dit zoude ons als pas beginnende in het buitenlandsch zendingswerk een goede basis voor verdere werkzaamheden geven.

In verband met dit deel van het rapport geven wij nog twee korte paragrafen — een over de Egyptische Sudan en de andere over de verhouding van de Britsche regeering tot de zending.

3. De Engelsch-Egyptische Sudan.

Dit deel van de Sudan grenst ten noorden aan Egypte bij de 22ste parallel en ten zuiden door Uganda en de Belgische Congo. De Roode Zee, Eritrea en Abissynia vindt men ten oosten en de Fransche Sudan in het westen. Van noord tot zuid is het 1200 mijl en van oost tot west ongeveer 1000 mijl. De oppervlakte is ongeveer 950,000 vierkante mijl of zoowat een-vierde van Europa. De bevolking is ongeveer 3,500,000. Het heeft woestijnen ten noorden en vruchtbare valleien ten zuiden. Het is geheel en al in de tropen en de hitte is drukkend. Egypte, de Nijl vallei, vormt de ingang tot de Sudan en daarom van groot belang voor zendingsarbeid in de Sudan. Egypte heeft een bevolking van 7,000,000 en strekt zich uit langs de Nijl rivier voor 700 mijl en is slechts twee tot tien mijl breed. In Egypte heeft de United Presbyterian Church een aantal sterke zendingsposten met een opleidingsschool voor inboorling-helpers.

4. Verhouding van het Gouvernement tot de Zending.

In een brief gedateerd 29 Nov. 1918 (S. I. M.) lezen wij: „Sterke pogingen worden genomen door hen in hooge plaatsen om

de vrijheid der zendelingen in alle streken onder Britsch gezag te beperken." De zaak schijnt geplaatst te zijn in handen van de gouverneur-generaal van de onderscheidene kolonies.

De Africa Inland Mission slaagde er niet in om „permits" te verkrijgen gedurende het voorjaar van 1919 voor hunne zendelingen bestemd voor Britsch gebied.

Het Britsche gouvernement verbiedt Christenen eenig land in te gaan reeds door de Mohammedanen in beslag genomen.

Bevelen zijn uitgegeven onder handtekening van de Secretaris van Koloniën waardoor het onmogelijk wordt voor zendelingen om een plaats te huren voor kerk, school of dispensary binnen eenige inboorling stad of dorp in Noord Nigeria; en waardoor verder verboden wordt het openen van meer zendingsscholen behalve op plaatsen en op voorwaarden welke de Gouverneur-generaal volgens aan hem gegeven macht kan stellen; en waardoor het verder onmogelijk wordt voor eenige zending om dispensary dienst te doen dan alleen door ten volle gekwalificeerde geneesheeren."

„In de Belgische Congo is driemaal zoveel vrijheid als in Britsch Nigeria."

Op goede gronden mogen wij echter gelooven, dat de strenge regelingen pas genoemd aanmerkelijk getemperd zijn nu dat oorlogstoestanden niet langer heerschen. Het tegenwoordige standpunt van de Britsche regeering is uiteen gezet in een artikel in „The International Review of Missions" voor Juli 1919, pp. 331, v.v. Uit officieele bronnen leeren wij dus dat om in aanmerking te komen bij de Engelsche regeering wij aanbevolen moeten

worden door „The Foreign Mission Conference of North America.” Wij bevelen het daarom ten sterkste aan dat onze Zendingsdeputaten zich zoo spoedig mogelijk in contact stellen met deze „Conference.”

D. Het Zendingswerk in de Sudan

Het zendingswerk dat verricht wordt in de Sudan kan geriefelijk verdeeld worden in twee terreinen: de Egyptische Sudan in het Oosten en Nigeria in het westen. Sudan met zijn 50 tot 60,000,000 inwoners heeft slechts 150 zendelingen en deze zijn zoo verspreid in oost en west dat in het centraal gedeelte minstens 40,000,000 menschen geheel en al buiten eenig bereik van den zendeling zijn. Vijf provinciën van Noord-Nigeria hebben geen enkele zendeling.

Zendingswerk in de Sudan wordt verricht door de United Presbyterian Church, de Church Missionary Society, de Sudan United Mission, de Sudan Interior Mission, de Christian and Missionary Alliance, de Wesleyan Methodists, de American Baptists, de Sudan Pioneer Mission, de Mennonieten, de Cambridge University en de Roomsche Katholieken. Zendingsposten in de nabijheid van de Sudan gaan uit van de Presbyterian Church (North) U. S. A., de Africa Inland Mission in de Belgische Congo die ook van plan is om binnenkort de Sudan in te trekken van het zuiden. Een weinig meer uitgebreid rapport van sommige dezer zendingsverenigingen kan dienstbaar zijn indien wij straks hunne medearbeiders in de Sudan zullen worden.

1. De United Presbyterian Church Zending. U. P. C.

Het werk van deze zendingskerk wordt in Afrika, in Egypte en in de Sudan ver-

richt. Daar Egypte toegang verschaft tot de Sudan is het noodig het een en ander aangaande het werk der U. P. church in Egypte aan te geven. In 1854 ving de U. P. Church haar werk in Egypte aan en heeft voor hare verantwoording niet minder dan 9,000,000 zielen, dat is de bevolking van Egypte van de delta van de Nijl tot de eerste cataract — een oppervlakte van 400,000 vierkante mijlen.

In dit veld arbeiden 22 geordende zendingen, 29 getrouwde vrouwelijke zendingen, 26 ongetrouwde vrouwelijke zendingen, vier professors, twee zendeling-helpers, drie medische zendelingen, en vier zieken verpleegsters. Benevens deze zijn er 36 die voor korteren tijd behulpzaam zijn in het werk en 822 inboorlingen doen dienst in den zendingsarbeid.

Er zijn 291 gemeenten en zendingsposten met een lidmaatschap van 13,835. Verder telt men 205 Sabbatscholen met 17,853 scholieren. De zending heeft opzicht over 201 zendingsscholen, waarvan één een Theologische School is, twee colleges zijn, vijf speciale scholen zijn, en de andere scholen van lager onderwijs zijn. 16,936 scholieren bezoeken deze scholen en al de lagere scholen worden door de inboorlingen voor het meerendeel onderhouden.

Het medische werk wordt verricht in drie hospitalen, vier dispensaries en in bezoeken aan de huizen.

Werk onder de vrouwen in de harems neemt de tijd van 65 vrouwen in beslag.

Bijbel-, boek- en traktaatverspreiding begint een al meer en meer belangrijk deel van den arbeid te worden.

Met bovengenoemden arbeid in Egypte zond de U. P. Church in 1900 hare eerste zendelingen de Egyptische Sudan in en thans bestaat het zendingspersoneel dier

kerk in de Sudan uit 8 zendelingen te Khartoum, 3 te Doleib Hill, 2 te Nasoer en een in dit land op vacantie. Zes zendingsposten ontvangen geregeld predikdienst, een georganiseerde gemeente met 235 leden is thans vrucht van den arbeid, terwijl in zes scholen 852 kinderen onderwezen worden. Op de Sabbatschool worden 579 kinderen onderwezen. In twee dispensaries werden in 1916 14,000 kranken behandeld. Gedurende 1916 werd door de inboorlingen \$3,357.67 bijgedragen voor het zendingswerk. Benevens de bovengenoemde 14 blanke arbeiders zijn er nog een 24 inboorling-helpers.. Dit werk kostte de U. P. Church verleden jaar \$49,-035.82.

2. The Sudan United Mission. S. U. M.

Op den 15den Juni 1904 werd de Sudan United Mission in Edinburg georganiseerd. Op de eerste vergadering werd besloten dat een commissie van onderzoek gezonden zou worden naar het Berué rivier terrein. De Commissie die op den 23sten Juli 1904 gezonden werd bestond uit Dr. Kumm, Dr. Bateman, J. L. Maxwell en J. C. Burt. Deze commissie reisde zes maanden in de Sudan en tengevolge hiervan werden in 1908 de volgende zendingsposten geopend: Rumashi, Ibi, Wukari, Donga, Salatu, Zaki-Biam, Dampar, Numan, Du en Forum.

Afdeelingen van deze zending werden georganiseerd in Amerika in 1906, in Zuid-Afrika in 1907, in Australië en Nieuw Zeeland in 1911 en in Denemarken in 1912. Vgl. onder 12, hieronder.

In het najaar van 1913 opende de S. U. M. een zendingspost te Melut aan de Nijl rivier, 420 mijl van Khartoum, en zond een drietal zendelingen derwaarts om deze post en een drietal buitenposten in beslag te nemen.

Deze S. U. M. onderhoudt een tehuis voor in vrijheid gestelde slaven te Rumasha, een opleidingsschool te Wukari, beide in Westelijk Sudan. De zendelingen zijn geneesheeren, landbouwers, andere ambachtslui en onderwijzers en evangelisten.

Ongeveer 58 zendelingen arbeiden in 12 posten en onder zeven verschillende stammen.

Tusschen Nina in het oosten van de Sudan en Melut in het westen van de Sudan is een afstand van 1500 mijl van oost tot west zonder een enkele zending. (Miss Johanna Veenstra gaat uit van deze vereeniging.)

3. De Sudan Interior Mission. S. I. M.

Deze zending heeft haar oorsprong te danken aan een pionier zendingsgezelschap dat het hart van de Sudan bereikte in 1893. Toen was er nog geen enkele zending voor al de millioenen van de Sudan. Dit gezelschap bestond uit vier mannen, waarvan slechts een terugkeerde om de zaak van de millioenen van de Sudan te bepleiten. De anderen vonden hun graf in de Sudan. Sedert dien tijd groeide de zending snel aan. Toen op 4 December 1918 deze vereeniging haar vijf-en-twintig jarig bestaan vierde, rapporteerde men 50 zendelingen 1) in het veld en arbeidde men op 16 verschillende zendingsposten, in acht verschillende talen. In elk een van die talen zijn deelen van de Schrift vertaald.

Dit is een zoogenaamde „faith” zending, dat is, men gelooft dat de Heere zal zorgen financieel zonder er speciaal zich op toe te leggen om geld te verzamelen voor al de behoeften van de zendingsposten. Zij leggen nadruk op evangelisatie arbeid, geloovende dat alle andere zendingsarbeid

1) Dit sluit zendingsvrouwen in.

ondergeschikt moet zijn. Men heeft dag-scholen waarin kinderen en volwassenen onderwezen worden, bijbelscholen voor hen die lezen kunnen en zich willen laten opleiden voor den zendingsarbeid.

4. **De Niger Press.** Deze inrichting is onder opzicht van een zendeling en zijne vrouw en is gevestigd te Minna op een stuk grond door de Britsche regeering voor dat doel afgestaan. Doel van deze inrichting is om gedeelten der Heilige Schrift te drukken zoo spoedig als zij door de zendelingen in gereedheid gebracht kunnen worden. Tevens worden trakta-ten gedrukt voor hen die lezen kunnen. The Evangelical Publishers, van Toronto, Canada, ondersteunen de Niger Press.

De zendingsposten worden allen in Ni-geria gevonden. 2)

5. **De Church Missionary Society.** C. M. S. Deze vereeniging samengesteld uit de leden van de Episcopaalsche kerk van Engeland, heeft zeventien zendings-posten in Nigeria en vier in de Egyptische Sudan. De eerste zendingspost in de Egp-tische Sudan werd in Khartoum geopend. Daarna werden een drietal stations ge-opend in de zuidelijke Nijl streken. In 1906 werd een station geopend te Malek, 990 mijlen van Khartoum. De eerste be-keerling werd tien jaar daarna gedoopt. Het zendingspersoneel te Malek bestaat uit twee geordende zendelingen en een lay-man. Law, ongeveer 130 mijl van Malek, werd in 1912 geopend. In dit dorp zijn ongeveer 8000 menschen. Hier is een ge-ordend zendeling geplaatst. In 1913 werd een derde post in zuidelijk Sudan geopend en wel te Tambio, een district met een be-volking van 83,000. Twee geordende zen-

2) Zie traktaten dit rapport vergezellende. Zie tevens kaart voor de plaats.

delingen en een layman zijn hier gevestigd.

6. De Christian and Missionary Alliance. C. M. A.

Deze zending voor een groot deel het gevolg van den arbeid van Dr. A. B. Simpson van New York, heeft onderscheidene zendingsposten in westelijk Afrika en heeft ongeveer een jaar geleden een zendingspost geopend in Fransch Sudan. Het heeft slechts een post in de Sudan en het rapport dienaangaande is nog niet gepubliceerd zoodat wij aangaande de plaats en het werk aldaar niets meer bizonders kunnen melden.

7. De Africa Inland Mission. A. I. M. 1)

Daar deze zending ook van plan is om zoo spoedig mogelijk zendingsposten in de Sudan te openen geven wij een korte beschrijving van hun werk. In 1893, den 12en November ging Rev. Cameron Scott met een klein zendingsgezelschap naar de binnenlanden van Afrika. Men vestigde zich ongeveer 200 mijl van Mombassa, 3000 voet boven de zee en binnen tien maanden had men vier zendingsposten bezet. Zware beproevingen volgden. Op den 4den December 1895, stierf Scott aan een van de Afrikaansche ziekten. Spoedig daarna gaven twee anderen hun leven en drie van de zendingsposten moesten gesloten worden tengevolge van hongersnood en gebrek aan arbeiders. Een zending was overig, maar nu gaf de Heere uitkomst en men spreekt van wonderlijke gebedsverhooring in dit werk. Op dit oogenblik wordt door de A. I. M. zendingswerk verricht in Britsch Oost-Afrika, Duitsch Oost Afrika en de Belgische Congo, terwijl plannen beraamd zijn om werk in de

1) Dit is een van de zendingsvereenigingen waarvan Dr. Kumm spreekt in Deel I afdeeling C van dit rapport.

Sudan te aanvaarden. De vereeniging heeft thans 200 zendelingen en 300 inboorling evangelisten en men werkt op 32 zendingsposten. Dit is ook een van de „faith” zendings- en zendelingen worden uitgezonden zoo snel als de Heere op 't gebed de noodige fondsen beschikbaar stelt.

8. **De Sudan Pioneer Mission. S. P. M.,** is een Duitsche zendingsvereeniging die vóór de oorlog in de Sudan arbeid verrichtte.

9. **De Mennonieten en Cambrigde University** hebben slechts een paar posten in de Sudan en wel in Nigeria.

10. **De North Africa Mission** strekt zich uit in haar arbeid van Algieria tot aan de Nijl. Het heeft 64 zendelingen in het veld.

11. **De Roomsche Katholieken** hebben enkele posten in Egyptisch Sudan. Voor nadere beschrijving van de Roomsche Zending in Afrika zie *The Christian Occupation of Africa*, pag. 17.

12. **Nederlandsche Gereformeerde Kerk van Zuid-Afrika.**

Tot op 1 Juli 1916 was het zendingswerk van de Nederlandsche Gereformeerde Kerk van Zuid-Afrika deel van de Zuid-Afrikaansche tak van de Sudan United Mission. Ofschoon deze tak van de Sudan United Mission blijft voortbestaan, is de Nederl. Geref. Kerk met goedkeuring van de Sudan United Mission op zichzelf gaan werken in Tiviland, in Nigeria, niet ver van de grens van Kamerun. Redenen van hun zelfstandig optreden wordt door de N. G. K. opgegeven in het feit dat de kerk niet het recht had invloed aangaande de leer uit te oefenen.

Een achttal zendelingen van de N. G. Kerk arbeiden thans in de Sudan aan de Benue rivier. Het werk bestaat in prediking, industrieelen arbeid en schoolonder-

wijs. De eerste inboorling bekeerlingen werden op 31 December 1917 gedoopt. Men is reeds begonnen met de vertaling van het N. Testament. Een zendeling-geneesheer heeft men niet, ofschoon men pogingen in het werk stelt om de medische zending uit te breiden. Op industrieel gebied zoekt een der zendingen (een boer) de inboorlingen te onderwijzen.

De Tivi-stam (Munchi) heeft een bevolking van ongeveer 300,000 en is een van de grotoste stammen van noordelijk Nigeria. De Nederl. Geref. Kerk werkt thans onder deze stam slechts op twee plaatsen en heeft dus een groote taak voor zich. Vijf inboorling-evangelisten worden opgeleid voor den arbeid. Daar deze stam zeer groot is en het gevaar van het Mohammedanisme dreigt, zoude het mogelijk zijn ongetwijfeld om met de Zuid-Afrikaansche kerk te arbeiden. Correspondentie dien-aangaand is reeds door de commissie met de Nederl. Geref. Kerk begonnen.

Van de twaalf genootschappen bovengenoemd arbeiden vier in de Egyptische Sudan. Die vier zijn: U. P., S. V. M., C. M. S., en Roomsche Katholieken.

III. HET WERK

A. Verschillende methoden van Arbeid. In de poging om het evangelie te brengen aan de volkeren der wereld wordt gebruik gemaakt van verschillende methoden, zooals evangelisatie, medisch werk, 't geven van school onderwijs in lagere en hogere graden, industrieel arbeid, werk van liefdadigheid, verspreiding van leestof en arbeid ten doel hebbende verbetering op sociaal gebied.

In de Sudan worden deze methoden al-
len min of meer gebruikt, ofschoon verre-
weg het meerendeel der zendelingen in
evangelisatie arbeid bezig zijn. Dit is
zeer waarschijnlijk toe te schrijven aan
het feit dat deel van den arbeid in de Su-
dan verricht wordt door „Faith Mission,”
en ten tweeden omdat de zendingsarbeid in
de Sudan slechts enkele jaren heeft be-
staan. De oudste zendingsvereeniging in
de Sudan heeft pas 25 jaar aldaar gear-
beid.

B. De methode die wij aanbevelen.
Als Commissie zouden wij willen aanbe-
velen dat althans vooreerst nadruk gelegd
wordt op de evangelisatie arbeid en me-
disch werk en stellen derhalve in een an-
der deel van dit rapport voor om minstens
drie geordende zendelingen, een genees-
heer, een onderwijzer en een ziekenver-
pleegster uit te zenden als het kleinste
getal. Dit advies is gebaseerd op de vol-
gende redenen.

a. Alle vereenigingen of kerken thans
arbeidende in de Sudan maken gebruik
van deze methoden.

b. De financieele draagkracht van on-
ze kerk schijnt op dit oogenblik geen groo-
ter werk te waarborgen.

c. Deze methode geeft de zendelingen
gelegenheid om de taal te bestudeeren, om
de Heilige Schrift zoo spoedig mogelijk in
dezelve over te zetten.

**C. Onkosten verbonden aan zulk een
zendingspost.**

Deze onkosten hangen af van den ar-
beid. Sommige vereenigingen rekenen de
onkosten per zending op \$300 per jaar
voor de oorlog en zelfs nog minder. An-
deren zooals de U. P. Church en de Sudan
United Mission rekenen op ongeveer
\$1500. Dit houdt in de onkosten verbon-
den aan het huren van inboorlingen tegen
25c per dag om arbeid te verrichten die

anders de zendeling zelf moest doen in zijn alreeds beperkten tijd gedurende den dag. Dit houdt ook in de onkosten verbonden aan vervoer.

Al de zendingsboards of vereenigingen zenden de zendelingen voor een maand of meer, indien mogelijk, naar een sanatorium in de bergen. Dit is noodig voor de gezondheid en moet gerekend worden bij de onkosten.

Daar onze kerk in het verleden hare zendelingen 'n gemiddeld salaris heeft gegeven, geven wij hier de cijfers van de onkosten der United Presbyterian Church in Anglikaansche Sudan:—

Salaris voor de geordende en niet geordende zendelingen voor het eerste termijn, \$1400 en voor het tweede \$1500. Onkosten verbonden aan een post met drie arbeiders \$1800 per jaar.

Sommige zendingsvereenigingen betalen de ongehuwde zendelingen ongeveer de helft van dat der gehuwden. Aan de gehuwden wordt \$100 bovendien gegeven voor elk kind in het gezin. 1)

D. Grootte van het werk.

Daar het veld op zichzelf feitelijk geen grenzen kent en daar het aantal zendelingen en zendeling-helpers in onze kerk een veel grooter getal is dan wij meenen dat de kerk moed zal hebben om uit te zenden, meenen wij de uitgestrektheid van het werk voor de volgende jaren te moeten meten bij de financieele draagkracht onzer kerk. Andere zaken die wij wel hebben te overdenken in dit opzicht zijn de onkosten verbonden aan:—

1. Onze Theologische School, beoogende de opleiding van mannen voor den dienst des woords.

2. Inwendig zendingswerk en Stads-zendingswerk.

1) Zie bijgaande brieven.

3. Joden zendingswerk, vooral waar zulks nu door ons als kerkgenootschap in Chicago en in Paterson wordt gevoerd en wij niet gelijk voorheen het Joden zendingswerk van een andere vereeniging steunen.

4. Al het werk der liefdadigheid, ofschoon niet strikt kerkelijk, roept om fondsen.

5. Ons Indianen zendingsveld diende een voldoende som verzekerd te worden om het zendingseigendom vrij van schuld te houden en om het werk in de toekomst op behoorlijke wijze voort te zetten.

6. Wij rekenen ook met onze Christelijke Scholen in lager en hooger onderwijs, Academies en Colleges.

Al deze zaken in het oog hebbende zijn wij overtuigd dat indien onze Kerk tien-den gaf van haar inkomen (en dit is toch wel het minste dat wij mogen geven) wij zouden aarzelen het budget voor onze buitenlandsche zending te stellen op \$3 per huisgezin per jaar voor de volgende tien jaren. Terwille van de aangroei der kerk en de nood van het veld kan dit budget door de Synode daarna verhoogd worden al naardat de Synode dan mag besluiten.

Het speciale fonds in de laatste maanden bijeenverzameld moest gebruikt worden voor de onkosten verbonden aan 't openen van het veld, vervoer van zendelingen en benodigdheden, het oprichten van gebouwen en wat dies meer zij.

E. Het Zendingspersoneel

1. Getal. Hoevele personen moeten onze eerste zendingsgezelschap uitmaken?

a. Uwe commissie zou gaarne zien dat er niet minder dan tien personen zoo spoedig mogelijk na de Synode naar de Sudan uitgezonden werden. Wij gelooven dat zulks wenschelijk zou zijn met het oog niet alleen op de schreiende behoefte op het

zendingsveld, maar ook op de goede uitkomst van de onderneming zelf. Een pionier zendingsgezelschap staat aan vele gevaren bloot, en als het getal zendelingen slechts luttel is aan het begin, dan bestaat de mogelijkheid dat de gansche onderneming op een mislukking zal uitloopen. En het is voor ons volk ook zeer wel mogelijk om zulk een getal uit te zenden. Mogelijk met het oog op de financiën, zooals in II van dit rapport, in verband met VII wordt aangetoond. Ook mogelijk met het oog op de werkkrachten die beschikbaar zijn voor de zending. (Zie Hoofdstuk VI over „Onze Student Volunteers.”)

b. Indien, echter, de Synode zou meenen dat een kleiner getal om mee te beginnen meer gewenscht is, dan zouden wij het minimum op zes meenen te moeten stellen. Het is **ongewenscht** om met een kleiner getal te beginnen, omdat er dan gevaar bestaat dat het werk eenigszins eenzijdig ontwikkeld zal worden. En het is **uiterst moeilijk** om met minder te beginnen met het oog op de noodige „furloughs.” Minder dan twee huisgezinnen konden toch moeilijk een verafgelegen post bezetten, en begint men met minder dan drie, dan blijven er geen twee over wanneer één er van een „furlough” neemt.

2. Om een post in de Sudan naar behooren te kunnen bezetten moeten er onder onze eerste zendingsgezelschap gevonden worden: dokter, geordend leeraar, nurse, onderwijzer, industriele zendeling.

3. Benoeming. De Synode belaste eenige gemeenten of groepen van gemeenten met de taak zendelingen voor dit nieuwe veld te beroepen of te benoemen. Zijn er gemeenten of groepen van gemeenten die de financieele verantwoordelijkheid voor een buitenlandsche zendeling op zich willen nemen, dan kunnen die gemeenten ook de

benoeming in handen hebben. Anders kunnen de kerken gezamenlijk verantwoordelijk staan voor de financiën.

F. Gebouwen en Benoodigdheden.

Eene woning zal noodig zijn voor elk huisgezin en sommige vereenigingen rekenen daar benevens op eene woning voor elke twee ongehuwde zendelingen. Voor een zendingsgezelschap van drie huisgezinnen en twee ongehuwde helpers zouden wij de volgende gebouwen aanbevelen, indien al de zendelingen één post gaan bezetten. De prijzen hebben wij genomen van rapporten van de verschillende vereenigingen arbeidende in de Sudan vóór den oorlog.

	A.I.M.	S.I.M.	S.U.M.	U.P.C.
Vier huizen elk....	\$500	\$500	\$2,000	\$4,000
Kapeldoor inboorl. geb.		\$2,000	\$1,000	
Dispensary als fonds toelaten		\$5,000	\$2,000	
Schuur, etc.	"	"	\$2,000	
Gereedschappen	"	"	\$ 500	
Boot	"	"	\$2,000	

Indien het zendingsgezelschap meer dan een station in beslag neemt, hetwelk zoo spoedig mogelijk dient gedaan te worden, dan moeten sommige gebouwen verdubbeld worden, zooals kapel, gereedschappen en boot.

Het groote verschil in prijzen van bovengenoemde zendingsposten ligt wederom in het feit dat de laagste prijzen die zijn van de „Faith Mission,” waar de zendelingen niet meer ontvangen dan zij absoluut noodig hebben. Deze mannen bouwen voor het meerendeel hunne eigene woningen van materiaal dat voorhanden is en worden geroepen om voor hun werk zich vele opofferingen te getroosten waartoe onze zendelingen tot dusverre niet geroepen zijn. Het geld door hen voor dispensaries en andere benoodigdheden uitgegeven hangt af van het geld door de Board

ontvangen of wat de zendelingen uit private bronnen ontvangen boven hun salaris. 2)

Verder heeft de afstand naar het binnenland en de stijl van bouw heel wat te doen met de prijzen. De S. U. M. en de U. P. Church doen gebouwen verrijzen die beide duurzaam en geriefelijk zijn terwijl anderen meer bouwen om bescherming dan geriefelijkheid.

IV. VERHOUDING TOT DE UNITED PRESBYTERIAN CHURCH

Wij gaan van de besliste overtuiging uit dat er medewerking met the United Presbyterian Church of met The Sudan United Mission of met beide moet zijn, zullen wij ons zendingsveld effectief kunnen bewerken. En wij meenen daarin op hetzelfde standpunt te staan waarop onze kerk nu staat met betrekking tot ons Indianen zendingswerk. Daar hebben wij reeds samenwerking met andere kerken, en de Synode van 1918 heeft zelfs besloten tot meerdere samenwerking, namelijk een Union Training School.

A. Er zijn verschillende graden van medewerking mogelijk:

1. De eene kerk kan voor het zendingswerk van een andere kerk collecteeren. Zoo deden bijvoorbeeld onze vaders vóór dat wij een eigen zendingsveld hadden. Collecten werden opgenomen voor de zending der Gereformeerde kerken van Nederland. Strikt genomen, echter, is dit geen medewerking. Het is slechts subsidie verleen aan het werk van een ander.

2. Een tweede mogelijkheid bestaat. De eene kerk kan zendelingen beroepen, uitzenden en financieel ondersteunen, om

2) Zie reglement van Africa Inland Mission met dit rapport gaande.

te werken op het veld van een ander, onder beheer van den „Board” van die andere kerkgenootschap. Zoo doen bijvoorbeeld verschillende kerken en corporaties, die medewerken op het gebied van “The Arabian Mission.”

3. Een derde mogelijkheid is dat een kerk haar eigen zendelingen heeft op haar eigen veld en onder haar eigen beheer, maar dat die zendelingen daar werkzaam zijn met goedkeuring van en in medewerking met de zendelingen van andere kerken die arbeiden in naastbijgelegen velden. Op die wijze werken al de voornamste zendingdrijvende kerken samen.

B. Zooals wij ons de medewerking met de United Presbyterian Church (of, *mutatis mutandis* met The Sudan United Mission) voorstellen, is zij in het algemeen als volgt:

1. In Amerika zou er geregeld correspondentie zijn tusschen The Board of Foreign Missions of the U. P. Church en de deputaten die wellicht door de Synode benoemd zullen worden om de buitenlandse zending te behartigen. Doel van zulke correspondentie is (a) dat wij profijt mogen trekken van hunne ervaringen; (b) om zooveel mogelijk tot eenheid te komen met betrekking tot zending „polities”; en (c) om vooral met hen mede te werken wanneer onderhandelingen met het Amerikaansche of Engelsche gouvernement aangegaan moeten worden.

2. In de Sudan zouden onze zendelingen zooveel mogelijk medewerken met de zendelingen der U. P. Kerk. Aan het begin reeds zou hun raad gezocht worden in het kiezen van de streek die wij bearbeiten zullen, zoowel als in het kiezen van een geschikte bouwplaats. De noodige onderhandelingen met de overheid zouden niet dan in overleg met die zendelingen ondernomen worden. In het leeren van de taal,

in het nemen van maatregelen voor de gezondheid, in het verkrijgen van „supplies,” en al soortgelijke gelegenheden, zouden onze zendelingen onnoemelijk veel geholpen kunnen worden door die welwillende broeders. Maar vooral in het houden van conferenties, waar men niet alleen het werk en de problemen kon bespreken, maar ook tot elkaars geestelijk opbouw kon arbeiden, zou de medewerking op het veld vruchtbaar zijn voor onze zendelingen. Volgens onze bescheiden meening zou onze kerk een groote fout begaan indien zij deze gelegenheid om met de U. P. broeders te arbeiden niet dankbaar aanvaardde.

Dat zulk een medewerking mogelijk is, blijkt overvloediglijk uit de actie genomen 11 Nov. 1918 door The Board of Foreign Missions of the U. P. Church. Zie Hoofdstuk I, waar dit besluit in zijn geheel weergegeven wordt. Deze broeders hebben ook al door daden bewezen wat zij in die woorden betuigden.

V. ONZE „STUDENT VOLUNTEERS”

Eén van de gronden waarop de Synode van 1918 besloot om „stappen te nemen tot het aanvaarden van een eigen zendingsveld in het buitenland,” luidt: „dewijl een genoegzaam aantal arbeiders studenten onzer school en leden onzer kerk studeerende te Brooklyn, N. Y., waarborg geven dat wij voor de toekomst genoegzame arbeiders kunnen krijgen. In verband hiermee kan het zijn nut hebben deze beweging verder toe te lichten.

Er bestaat onder de studenten van onze Theologische School en Calvin College een vereeniging, die den naam draagt van „Student Volunteer Band.” Lidmaatschap in deze vereeniging is beperkt tot diegenen, die de verklaring afleggen, „It is my

purpose, if God permit, to become a missionary." Dat wil zeggen, „het is mijn voornemen, indien God het toelaat, om zending te worden.”

Deze vereeniging werd georganiseerd bijzonder met het oog op de heiden zending. Maar toen de organisatie plaats greep in het najaar van 1915, was het getal dergenen die zich voor de heiden zending voorbereidden nog klein, dus werd het lidmaatschap open gesteld voor alle soorten van toekomstige zendelingen, n.l. stads-, binnenlandsche-, Joden-, Indianen- en buitenlandsche zendelingen. In al de werkzaamheden van de „volunteers,” echter, werd den nadruk steeds op de heiden zending geplaatst. En geheel zonder opzet of speciale bearbeiding of opwekking, was de leiding des Heiligen Geestes alzoo, dat allen die zich tot de heiden zending groepen achtten, de voorkeur gaven aan de buitenlandsche zending. Wij zeggen met opzet dat zij de voorkeur gaven aan een buitenlandsch veld, want, op enkele uitzonderingen na, hebben zij zich allen bereidwillig verklaard te gaan daar waar de kerk hen zenden zou. Zij verstonden het wel dat de mogelijkheid toen nog bestond dat onze kerk zich geheel zou toeleggen op de Indianen zending. Zij wilden bepaald de leiding des Heiligen Geestes volgen in hun eigen persoonlijk leven, maar zij hadden ook een oog voor de leiding des Heiligen Geestes in ons kerkelijk leven. En zoo immer mogelijk, wilden zij allen zendelingen worden in onze eigene kerk. Zij erkenden dat het toch ook niet buiten de voorzienigheid Gods was dat zij in de Christelijke Gereformeerde Kerk geboren en gekweekt waren.

„The Student Volunteer Band” begon met negen leden. Elk jaar kwamen er nieuwe leden bij. Vooral sinds de Synode van 1918 besloot om stappen te nemen tot

het aanvaarden van een eigen zendingsveld in het buitenland kwamen velen er toe om de Student Volunteer verklaring af te leggen. De „Band” telt nu 27 leden. Twee van hen, zelf zonen Israels, willen hun leven wijden aan de Joden zending. Eén broeder houdt zich vóór stadszending te worden. Enkelen hebben nog niet beslist aan welke tak van zendingsarbeid zij zichzelf geven willen. Maar al de anderen voelen zich geroepen om zendelingen onder de heidenen te worden — sommigen als leeraars, sommigen als medici, sommigen willen beide waardigheden bekleeden.

In Juni 1919 werden drie van deze Volunteers gegraduateerd van onze Theologische School. Twee zijn van plan om in de medicijnen te studeeren, dus zal het minstens vijf jaar duren eer zij klaar zijn voor het zendingsveld. De andere broeder is nu klaar voor het zendingsveld, maar daar onze kerk thans geen behoefte schijnt te hebben aan zendelingen, zal hij wellicht een gemeente bedienen.

In Juni 1920 zullen er waarschijnlijk twee Volunteers klaar komen met hun studies aan onze Theologische School; en voor het volgende jaar bestaat er alle kans dat er vijf zullen zijn. Wil onze kerk deze schoone gaven en talenten en deze gewijde levens gebruiken tot de uitbreiding van Gods Koninkrijk?

Maar wij hebben nog meer Volunteers. Aan „The Union Missionary Training Institute,” Brooklyn, N. Y., studeeren er thans dertien leden van Christelijke Gereformeerde kerken. Zij ontvangen daar een praktische opleiding voor zendingswerk. Die dertien jonge mannen en vrouwen hebben zich ook georganiseerd in een „Student Volunteer Band,” op denzelfden grondslag en met dezelfde verklaring als de Student Volunteers in Grand Rapids. Zij zijn allen gewillig te arbeiden waar de kerk ze

ook gebruiken wil. Onder hen zijn er ook die bepaald de voorkeur geven aan een buitenlandsch veld.

Nog meer kunnen wij toevoegen aan de lijst van onze Student Volunteers. Aan de bekende Moody Bible Institute van Chicago studeeren er thans elf leden van Christelijke Gereformeerde kerken. Twee van die elf hebben zich duidelijk uitgesproken als Volunteers voor de buitenlandsche zending. Eén, een „graduate nurse,” heeft zich voorgenomen binnenlandsch zendingswerk te verrichten voor The Presbyterian Church in Kentucky. Eén is een vrijwilliger voor ons eigen Indianen zendingswerk in het zuidwesten, en geheel haar opleiding is daarop gericht.

In dit artikel spreken wij alleen van de Volunteers die nog op school zijn, en zwijgen van die Volunteers die reeds hun studiejaren doorloopen hebben en elders een werkkring hebben moeten zoeken.

De vraag is slechts: wil onze kerk deze jeugdige krachten en heerlijke gaven gebruiken tot de uitbreiding van het Godsrijk?

Wij meenen deze feiten moeten door onze Christelijke Gereformeerde kerkleden en leiders ingedacht worden. Wij vergeten daarbij de les der historie niet. De ervaring heeft ons geleerd, dat niet allen die begonnen te studeeren voor zendeling, het zendingsveld bereikt hebben. De vraag nu daargelaten of het altijd hun schuld was of soms ook de schuld was van de kerk, de feiten die wij boven genoemd hebben blijven toch feiten. „De Geest leidt de Kerk. Maar in die leiding gebruikt de Geest ook middelen. Zijn die jonge menschen ons soms gegeven om ons op onze zendingsroeping te wijzen? Wie zal durven beweren, dat deze spontane beweging geen groote beteekenis heeft voor de Christelijke Gereformeerde Kerk?

VI. ONZE FINANCIEELE DRAAG- KRACHT

Volgens de officieele statistieken van de Vereenigde Staten heeft, „on the average,” elke man, vrouw en kind in ons land een jaarlijksch inkomen van \$400. Op grondslag hiervan willen wij eens uitrekenen of wij financieel sterk genoeg zijn om een buitenlandsch zendingsveld er bij te hebben.

In het algemeen genomen is ons volk niet rijk, en onze huisgezinnen zijn gewoonlijk groot. Dus om zeker te zijn dat wij binnen de waarheid blijven, willen wij als onze basis aannemen dat elk een van de 92,773 Christelijke Gereformeerden in Noord Amerika een jaarlijksch inkomen heeft van \$200. Zoo krijgen wij de volgende getallen:

Jaarlijksch inkomen van al ons volk tezamen	\$18,554,600.00
Indien wij allen tienden gaven aan den Heere zou dat bedragen de som van	1,855,460.00
Stel eens dat de helft van die tienden noodig waren voor alle kerkelijke onkosten	927,730.00
Dan kon de andere helft besteed worden aan zending en zaken van barmhartigheid	927,730.00
Twee derden daarvan konden dan gebruikt worden voor binnenlandsche zending en zaken van barmhartigheid	618,486.67
Dan bleef er nog over voor de heiden zending	309,243.33
Verleden jaar hebben wij voor de Indianen zending gegeven ongeveer	52,500.00
Dus kunnen wij best onze gaven voor de zending onder de Indianen bijna verdriedubbelen	150,000.00

En ook een gelijke som wijden aan de buitenlandsche zending.....	150,000.00
Dan zouden wij nog in de zendings- kas een batig saldo hebben van....	9,242.33

SLOTWOORD VAN DEEL I

Brieven en rapporten aangehaald in dit rapport hopen wij met eenige kaarten van de zendingsterreinen aan de Synode voor te leggen.

Hoofdstukken II, III en IV werden geschreven in de overtuiging dat onze argumenten in Hoofdstuk I voldoende waren. Daarom hadden wij weinig informatie aangaande China gegeven. Daar het ons bleek dat men gaarne meer informatie aangaande China had gehad laten wij als Deel II van ons rapport een meer volledige beschrijving van China als zendingsveld volgen.

De Synodale Commissie voor Zending in Midden-Afrika of China,

LEE S. HUIZENGA

J. C. DE KORNE

DEEL II.

RAPPORT VAN DE COMMISSIE VOOR ZENDING IN CENTRAAL AFRIKA EN CHINA.

CHINA.

China is een van de oudste volkeren der wereld. De vroegste geschiedenis van dit volk ligt voor duizende jaren in nevelen gehuld. Ofschoon China zijn eigen geschreven geschiedenis en literatuur had en een vrij hooge beschaving had, was dit groote land een eeuw geleden grootendeels onbekend aan het overige van de wereld.

Naam. De oorsprong van den naam China is onbekend. Volgens sommigen ontving China zijn naam van het Ch'in vorstenhuis, een vorstenhuis dat in het westen van China zich krachtig ontwikkelde. Zooals men wellicht weet, werd de naam van China voorheen onder de Chineezzen zelf niet gebruikt. Men noemde zich het Centrale Rijk of andere bloemrijke namen. In de laatste jaren is de naam China van het westen tot China overgekomen.

Provinciën. China, zooals onder ons meestal bekend, bestaat uit de volgende achttien provinciën: Chihli, Shansi, Shantung, Kansu, Shensi, Honan, Kiangsu, Anhwei, Szechwan, Hupeh, Chekiang, Yunnan, Kweichow, Kwangsi, Fukien, Kwansi, Kwantung, Hunan. Spreekt men van China in zijn geheel, dan worden de volgende groote staten nog aan de achttien provinciën van China toegevoegd: Manchuria en Mongolia ten noorden, en Sinkiang en Tibet ten westen.

Grootte. Geheel China is ongeveer 4,300,000 vierkante mijlen groot. Het is veel grooter dan Europa, en ongeveer half zoo groot als Noord Amerika. De achttien provinciën zijn slechts 1,500,000 vierkante mijlen, of ongeveer half zoo groot als de Vereenigde Staten van Noord Amerika.

Bergen. China is een land van hooge bergen in het westen, die afdalen in de vlakten van oostelijk China. China

is met het aangezicht naar het oosten gekeerd. In het noorden, in Shantung, is een bergketen 5,060 voet hoog, maar in het westen, in Tibet, zijn bergtoppen die van 10,000 tot 20,000 voet boven de zee verrijzen. In het zuiden van China zijn ook bergketenen die tot in de provinciën van Yunnan en Fukien reiken, en die in Fukien bijna 10,000 voet hoog zijn. De hooge Atlas bergen, in noordwestelijk China, zijn voor China een bescherming tegen Rusland en de Himalayas, in het zuidwesten, zijn zulks tegen Indië.

Rivieren. In deze bergen vindt men de bronnen van China's groote rivieren. China heeft vele rivieren die voor het meerendeel van het noorden en het westen in een oostelijke richting vloeien en zich in de zee ontlasten. De twee grootste rivieren zijn de Hwang-ho, of Geele rivier, en de Yangtze-kiang. De Geele rivier is ongeveer 2,400 mijl lang en de geschiedenis zegt, dat deze rivier in 2,500 jaar haar bedding negen maal heeft veranderd. Deze rivier overstroomt af en toe hare oevers. In 1887 verloren 1,000,000 menschen hun leven terwille van het hooge water. De Yangtze-kiang is China's grootste rivier. Deze rivier, 2,900 mijl lang, doorkruist China en vloeit in de Geele zee. Groote steden vindt men aan de oevers van deze rivier, die voor 1,000 mijl bevaarbaar is voor stoomschepen.

Zeekust. De zeekust van China is in een halve-cirkel vorm en is ongeveer 2,000 mijl, en heeft een aantal goede havens. Het groote eiland Formosa ligt tegenover de provincie Fukien, en wordt van Fukien gescheiden door een kanaal ongeveer 100 mijl breed. In het noord-oosten van China is een groote aangespoelde vlakte. Deel van Shantung was vroeger een eiland, maar door de aanspoeling van land is het met het vasteland verbonden. Deze streek aangespoeld land is van 200 tot 500 mijl breed, en ongeveer 750 mijl lang, zich uitstrekkende van Peking tot aan de delta van de Yangtze-kiang rivier.

Klimaat. Terwille van de hooge bergen en de vlakten, terwille van het verre noorden en het zuiden, vindt men in China een verscheidenheid van klimaat zooals wij dat ook in de Vereenigde Staten aantreffen. Het noorden van China, waarin de hoofdstad Peking gevonden wordt, heeft een matig klimaat zooals in noordelijk Europa of de noor-

delijke Staten van ons land. Het zuiden van China, waarin men Canton vindt, heeft een tropisch klimaat, de zomers heet, en de winters damp en koud, maar weinig of geen vorst. In China heeft men een droog en een nat seizoen. In zuidelijk China beginnen de regens in Maart en eindigen in Juli. Er is veel meer regen in het zuiden dan in het noorden. Wanneer China weinig regen ontvangt in het regen-seizoen, heeft men een hongersnood te wachten.

Bevolking. De bevolking van China wordt geschat op 400,000,000. De streken van China langs de Yangtze-kiang tellen ongeveer een-derde van de gansche bevolking, of ongeveer 490 per vierkante mijl, terwijl in Mongolia en Sinkiang de bevolking slechts 2 per vierkante mijl is. Shantung, in het noorden, is het dichtst bevolkt, met 683 per vierkante mijl, en Fukien, in het zuiden, met 494. Sommige deelen in het oosten van China zijn het dichtst bevolkt van geheel de wereld, terwijl in het westen er provinciën zijn die slechts een zeer kleine bevolking hebben. Het Chineesche volk emigreert gaarne, en in Mongolia, Manchuria en Tibet vindt men reeds groote Chineesche nederzettingen, waar de Chineezzen zich vooral op de landbouw toeleggen.

Op sociaal gebied is er groote verandering gekomen in China sedert de Russische-Japaneesche oorlog, in 1905-1906. Vroeger werden de blanken "westersche barbaren" genoemd; thans zoekt men de westersche beschaving snel in te voeren. Het sociaal systeem van vroeger ondergaat groote verandering. Ofschoon het huisgezin ook thans nog in China het spoeel is waar alles om draait, wordt toch in den laatsten tijd hoe langs zoo meer nadruk op den staat gelegd, zoodat de staat thans het school-systeem in handen neemt en voor het onderwijs van het kind zoowel als voor hooger onderwijs begint te zorgen.

Op politiek terrein is er nog geen vastheid. Op het oogenblik is China een republiek, maar inwendige strijd tusschen het noorden en het zuiden brengt veel onvastheid met zich mede.

De Chineezzen een Geheel Eenig Volk. In vele opzichten is China een geheel eenige natie. Het eerste dat u treft is de dichte bevolking, de massas, die als bijen in een bijenzwerm door elkaar krioelen en als een sterke solidariteit

zich openbaren, een eenheid die voor eeuwen heeft bestaan, en die dit groote volk tot een eenheid maakt zooals geen andere natie. Ofschoon er een schijnbaar onoverkomelijke kloof bestaat tusschen de verschillende klassen op sociaal terrein, is er toch boven dit alles een eenheid geheel het geele ras eigen. Ofschoon het volk over het algemeen vlijtig is, leeft nochtans een groot deel in armoede. China is een zeer conservatief land, wil van weinig verandering weten, ofschoon hierin in de laatste jaren eene aanmerkelijke verandering in is gekomen. Verder kan men niet altijd ten volle op den Chinees aan. Hij spreekt altijd de volle waarheid niet, laat u vaak in het duister, zoekt u vaak van het spoor te brengen. Er is een essentieel verschil tusschen de Oostersche en de Westersche beschaving. De Westersche beschaving weet van geen stilstand. Het is een rusteloos jagen, en ziet maar al uit naar verandering en verbetering. In het Oosten, in China bijvoorbeeld, zoekt men rust en evenredigheid. Men is tevreden met wat de voorouders hadden. Het rusteloos jagen van Westersche volken kent men er niet. Een volk nu dat eeuwen zulke karaktertrekken heeft bezeten, verrijst nu in de laatste jaren uit deze slaap. Zal het conservatieve China de progressieve Westersche beschaving kunnen hanteeren?

Nijverheid. In China legt men zich vooral toe op den landbouw, zij het dan ook nog min of meer primitief. Door irrigatie weet men het land te bewateren en is er overvloedig regen in het regenseizoen, dan is er voldoende water voor irrigatie totdat de oogst ingezameld is. Katoen, graan, rijst, suiker, boonen, thee, en groenten worden verbouwd. China is bekend terwille van de zijde en het opium, die in groote hoeveelheden de wereld wordt ingezonden.

Vervoer. China is een land met vele rivieren en van ouds werden deze gebruikt als wegen van vervoer. Een groot deel van China's bevolking woont zelfs op de vaartuigen, die de rivieren bevaren en de groote steden langs de oevers aandoen. Gelijk de groote muur in China, die China tegen de vroegere indringers van het noorden beveiligde, een belangrijk werk is, zoo is ook het Groote Kanaal in China, door de Chineezen van vroeger gebouwd, van het oogpunt van vervoer van zeer groote beteekenis. Dit kanaal is 1,200 mijl lang. Op sommige plaatsen is het 100 voet breed en

heeft van 7 tot 13 voet water. Het water komt van de rivieren en de meeren. Het oudste gedeelte van dit kanaal is geruimen tijd vóór onze Christelijke jaartelling reeds gegraven.

De wegen van China zijn over het geheel niet bijzonder geschikt voor het vervoer van groote en zware vrachten.

Spoorwégen heeft China niet veel. In 1876 werd met de bouw van spoorwegen een aanvang gemaakt. Thans heeft China ongeveer 6,000 mijl spoorbaan en 2,273 mijl in aanbouw.

Telegrafisch zijn al de groote steden van China verbonden. Ongeveer 40,000 mijl telegraaf lijnen maakt het vervoer van berichten mogelijk tot in alle belangrijke deelen van China.

De postdienst in China is vrij compleet, ofschoon de spoed wel iets te wenschen overlaat. Vóór 1897 bediende China zich in den postdienst van loopers, die brieven te voet bezorgden over geheel het land. Thans heeft men in China 9,103 postkantoren door het land verspreid.

Gezondheidstoestand van China. China heeft over het algemeen genomen, een gezond klimaat. Het klimaat levert minder bezwaren op dan wel de niet-hygienische toestand waarin het meerendeel van het volk verkeert. De cholera, de pokken, bubonische plaag en andere inheemsche ziekten, schijnen de blanken minder aan te tasten dan de Chineezzen. Tegen de tering, waaraan vele Chineezzen sterven, moet men waken. Het drooge klimaat in China is niet gunstig voor zenuwachtige menschen. Menschen wier zenuwgestel niet sterk is moeten wel overwegen of zij wel dan niet naar China mogen gaan, vooral waar in deze tijden van snelle verandering op schier elk gebied in China zoo ontzettend veel van den zendeling wordt geëischt.

Finantieel. In China wordt de Mexicaansche dollar in bijna elke provincie gebruikt. Daar de waarde van zilver aanmerkelijk is gestegen in de laatste jaren, kan men thans voor £10,000 zooveel in zilver niet koopen als in 1915 voor £400. Hierdoor kost het Zendingswerk in China thans ontzettend veel meer dan in 1914 en vóór dien tijd. De China Inland Mission, bijvoorbeeld, ontving in 1914 £82,126 en in 1918 steeg het tot £115,172, maar ofschoon de inkomsten in

goud dus £32,846 meer waren, was de waarde van de £115,-172 in 1918 aanmerkelijk veel minder dan de £82,126 in 1914.¹⁾ De C. M. S. rapporteert dat zij verleden jaar £58,-000 heeft verloren aan de "exchange," de London Missionary Society £10,000, de Wesleyan Mission £39,000 en zoo voorts.²⁾ Zendings-boards in Amerika geven gelijksoortige rapporten. Hoelang deze toestand zal duren kan niet gezegd worden.

Godsdienst. Ofschoon Confucianism de staatsgodsdienst in China is, tellen Buddhism, Taoism en het Mohammedanisme hier ook duizende aanhangers. Niet zelden vindt men in China tempels waar beelden van Confucius, Buddha, en Lao-tze naast elkaar staan en menig een Chinees aanbidt op onderscheidene tijden in Confucianist, Buddhist en Taoist tempels. Eén godsdienst is voor velen in China niet genoeg.

Confucianism heeft de meeste invloed. Het erkent wel een Opperwezen, maar leert dat de vorst slechts eenmaal in het jaar God voor zich en zijn volk heeft aan te bidden. Voor het volk is Confucianism feitelijk slechts een zedeleer.

Buddhism kwam in China van Indië. Het vult in wat in Confucianism gemist wordt, namelijk, gemeenschap met God. Het bevredigt het mystieke, het gemoedelijke. Het leert den Chinees bidden.

Taoism is pantheïstisch. "Tao" beteekent "de weg", of, een immanent, onpersoonlijk wezen, waarmede men gemeenschap kan hebben en waardoor men de zaligheid kan beërven. Het is filosofisch.

De Chinees aanbidt ook de geesten van de afgestorvenen. Elk jaar, vooral in Mei, worden de graven bezocht, bloemen gestrooid, en offers voor de dooden gebracht.

Het Mohammedanisme telt in China tusschen de 5 en 10 miljoen aanhangers.

De Roomsche Katholieke Kerk arbeidt sinds drie eeuwen in China en beweert 1,790,220 bekeerlingen te hebben.

De Protestantsche Zending dateert terug tot 1807.

Onderwijs. China heeft meer dan 40,000,000 kinderen

¹⁾ Zie China's Millions, Mei, 1919.

²⁾ Zie Foreign Missions Year Book, 1920, p. 12.

van schooljaren. Van deze zijn er slechts 4,000,000 in school. Volgens het China Continuation Committee Rapport zijn er in China 320,000,000 die niet lezen kunnen. Vóór 1905 bestond het onderwijs in de kennis van de Chineesche klassieken en eene reeks van examens werden daarin door het rijk gegeven. Thans is er een school-systeem waardoor geleidelijk onderwijs gegeven wordt in lagere, middelbare, en hooge scholen. Volgens staatswege moeten alle kinderen het lagere onderwijs waarnemen.

De vergoeding die de Vereenigde Staten van China ontving voor de "boxer" gruwelen werd door de Vereenigde Staten van China teruggegeven voor het onderwijs van bekwame Chineesche jongelieden in Amerikaansche universiteiten. Deze jongelieden terugkeerende naar hun eigen land dragen met zich mee indrukken die op China ongetwijfeld een Amerikaansch stempel zullen zetten op schier elk terrein des levens.

De drukpers doet het zijne om China te onderwijzen. In Shanghai alleen zijn niet minder dan 50 nieuwsbladen, en in Tientsin 60, terwijl er minstens 1,000 dag-, week-, en maandbladen in China zijn die elk op eigen wijze en plaats licht verschaffen.

In verband met het onderwijs in China dient hier ook met een woord gewezen te worden op het nieuwe alfabet en het fonetisch geschrift thans in China gebruikt en van gouvernementswege goedgekeurd. Het nieuwe alfabet heeft 39 letters en de schrijftaal is daardoor zoo vereenvoudigd, dat zelfs oude Chinezen het spoedig kunnen leeren. Woorden worden nu met het nieuwe alfabet geschreven volgens de uitspraak. In de scholen en in sommige plaatsen zelfs op de hoeken der straten, wordt van overheidswege de nieuwe schrijftaal onderwezen. Ongetwijfeld zal dit ook de Evangelisatie van China ten eerste te stade komen.

Christelijk onderwijs in China, vooral hooger onderwijs, is in de laatste vijf jaren aanmerkelijk versterkt door de vereeniging van verschillende Zendingsgenootschappen op het gebied van onderwijs. De Peking Universiteit is het gevolg van eene vereeniging van vier Zendingsgenootschappen. De Shantung Christian Universiteit wordt door de

Presbyterianen en Baptisten benevens een aantal kleinere Zendingsgenootschappen onderhouden, terwijl in Fukien, in Zuid-China, door eene unie van onderscheidene Zendings-vereenigingen een Christelijke Universiteit tot stand is gekomen sedert 1916.

Zendingswerk in China. Voor het Zendingswerk is China van belang van een strategisch oogpunt. Wanneer men denkt dat China in getalsterkte door geen ander volk wordt overtroffen en een-vierde van 's werelds bevolking heeft; wanneer men denkt aan de rijkdom nog onontgonnen in China; wanneer men denkt aan de eeuwenoude beschaving, geschiedenis en literatuur, dan verrijst bij ons de vraag, waarom is dit groote land gespaard? Andere volkeren zijn in dien tijd in het niet verzonken, ofschoon zij niet ouder en niet zwakker waren. Ongetwijfeld heeft God Zijn doel met China's 400,000,000.

De Oostersche en Westersche volkeren zijn twee, en in bijna elk opzicht van elkander onderscheiden. Te midden van de Oostersche volkeren neemt China de eerste plaats in wat grootte en getalsterkte aangaat. China is ongetwijfeld van groote internationale beteekenis, ook wat het Zendingswerk aangaat.

Het is 112 jaar geleden dat Robert Morrison, de eerste Protestantsche zendeling in China, voet aan wal zette. Thans zijn er in China 5,900 buitenlandsche zendingen en over 23,345 Chineesche predikers en zendeling-helpers. In 1842 waren er in China zes bekeerlingen; in 1853, 350; in 1865, 2,000; in 1876, 13,035; in 1886, 28,000; in 1906, 178,251; en thans zijn er 312,970 bekeerlingen, en 85,790 doopleden.¹⁾

Het is niet noodig de Zendings-boards en genootschappen die thans in China arbeiden in een korte schets als deze op te noemen en de plaats aan te duiden waar zij arbeiden. Zij het genoeg te melden dat er 165 verschillende Kerkgenootschappen of Zendings-vereenigingen in China arbeiden. In 21 onderscheidene provinciën wordt zendingswerk gedreven. De volgende tafel geeft de provincies, het aantal zen-

¹⁾ China Mission Yearbook, 1918.

delingen, het aantal bevolking in elke provincie, en het aantal zendingsposten in elke provincie:

	Provincie	Zendel.	Bevolking	Posten
1	Anhwei	166.....	17,300,000.....	23
2	Chekiang	343.....	17,000,000.....	30
3	Chihli (Peking).....	536.....	32,571,000.....	40
4	Fukien	466.....	13,100,000.....	42
5	Honan	391.....	25,600,000.....	54
6	Hunan	385.....	26,900,000.....	37
7	Hupeh	388.....	24,900,000.....	32
8	Kansu	75.....	5,000,000.....	15
9	Kiangsi	214.....	14,500,000.....	45
10	Kiangsu (Shanghai)	967.....	17,000,000.....	22
11	Kwangsi	71.....	6,500,000.....	8
12	Kwantung (Canton)	710.....	27,700,000.....	71
13	Kweichow	41.....	11,300,000.....	15
14	Shansi	243.....	10,000,000.....	49
15	Shantung	498.....	29,600,000.....	38
16	Shensi	123.....	8,800,000.....	30
17	Szochwan	539.....	30,000,000.....	52
18	Yunnan	75.....	8,500,000.....	13
19	Manchuria	178.....	14,917,000.....	28
20	Mongolia	12.....	2,530,000.....	3
21	Sinkiang	3.....	2,491,000.....	2

De Chineesche Kerk. Gelijk in Indië en andere landen, openbaart zich in China ook een sterke nationale-beweging onder de Christenen. Men wil een Chineesche Kerk met eigen leeraars, eigen scholen, en eigen Zendingswerk. Reeds zijn er onderscheidene zelfstandige Chineesche gemeenten die ongetwijfeld mettertijd een Nationale Chineesche Kerk zullen vormen. Ook bestaat er thans reeds een Chineesche Zending, die de groote nog niet-bereikte velden zoekt te evangeliseeren door Chineesche zendelingen. Men mag dit Chineesche Binnenlandsche Zending noemen indien men zulks verkiest, feit is dat het werk reeds begonnen is in de provincie van Yunnan in het zuidwesten, grenzende deels aan Tibet, waar een 13,000,000 inwoners zijn op een uitgestrektheid van 146,000 vierkante mijlen. Dit zendingswerk is geheel in handen van de Chineesche Kerk en wordt door eigen finantiën en zendelingen gedreven.

In de Chineesche Kerk zelve is er een aanmerkelijke groei. Waren er in 1914 66 Chineesche bedienaren des

Woords, daar zijn er volgens de laatste rapporten 864; het aantal bezoldigde Chineesche arebeiders in de kerk klom van 13,194 tot 23,345. Het ledental vermeerderde, zooals wij reeds meldde, tot 312,270. In 1914 werd er \$383,114 door de Chineesche gemeenten opgebracht en in 1917 \$546,787. Op elk gebied toont het kerkelijk leven in China een sterke neiging om zelfstandig op te treden.

Twaalf Presbyterische kerken in China vereenigden zich in één Chineesche Presbyterische Kerk met eigen belijdenisschriften. In Fukien is een overeenkomst getroffen tusschen de Reformed Church en de Engelsche Presbyterianen, dat al de bekeerlingen georganiseerd zullen worden in een Chineesche Presbyterische Kerk. Reeds is er ook een vereenigde Kerk in Fukien van Presbyterianen en Congregationalisten.

Verhouding van China tot Zendingswerk. China is het Protestantische zendingswerk niet ongenegen. Het heeft geleerd hoe Confucianism, Buddhism, en de andere Oosterse godsdiensten geen bevrediging geven. Het vereenzelvigde de Westersche beschaving met het Christendom. Zeer waarschijnlijk ziet China vanuit een politiek oogpunt heil in het Christendom en is het derhalve genegen. Het ziet wat de Zending doet in het oprichten van hospitalen en scholen en hoe de zendelingen allerlei reformatorische bewegingen steunen. China heeft thans vele invloedrijke Christenen aan het hoofd van de regeering. Voor de 400,000,000 van China's bevolking had China slechts twee afgevaardigden op het Vredescongres te Parijs—één is een Christen en de andere is het Christendom toegedaan. Vooral tusschen China en de Vereenigde Staten is er vriendschappelijke verhouding. De Vereenigde Staten zoekt zich niet te verrijken met wat China toebehoort. Het terugbetalen van \$3,000,000 "Boxer Uprising indemnity" heeft China met ons bevriend. En een zendeling, A. A. Smith, was het die er bij de regeering op aandrong om China deze som terug te geven.

China's Nood. Groote velden in China zijn geheel onbewerkt. Uit het China Mission Yearbook, 1917, waar men een zeer volledige beschrijving vindt van het zendingswerk in elke provincie, nemen wij het volgende over:

“In Kwangsi zijn 55 gemuurde steden en over 1,000 marktsteden en duizende dorpen zonder het Evangelie.”

“In Yunnan zijn ongeveer 12,000,000, waarvan slechts één in elke 200 met het Evangelie bereikt wordt. Er is slechts één dokter voor elke 2,000,000 van de bevolking.”

“In Mongolia wordt bijna geheel geen zendingswerk verricht.”

In het overige gedeelte van dit rapport over China worden eenige strêken specifiek aangegeven en beschreven in verband met de nood.

OPENE DEUREN VOOR ONS IN CHINA.

I. FUKIEN.

Het eerste veld dat wij wenschen te bespreken als een mogelijk veld voor onze Kerken, ligt in de provincie Fukien. Een reeks van omstandigheden hebben onze aandacht bij dit veld bepaald. Dr. William I. Chamberlain, secretaris van The Board of Foreign Missions of the Reformed Church in America, was de eerste die het ons in overweging gaf als zijnde een veld nabij hun eigen veld. Ds. E. C. Lobenstein, secretaris van de China Continuation Committee, gaf als zijn oordeel, dat indien onze Kerk in China wilde arbeiden, Fukien de aangewezen plaats zou zijn. Dr. Lewis Hodous, professor in de Chineesche vakken in The Kennedy School of Missions, zegt dat er geen veld in geheel China hem bekend is dat meer geschikt zou zijn voor onze eerste Buitenlandsche Zendings-onderneming. En tot op den tijd dat wij ons rapport in pamflet vorm publiceerden (December, 1919), hadden wij van geen andere streek in China de noodige vaste gegevens om het met volle vrijmoedigheid aan te bevelen als mogelijk zendings-terrein voor onze Kerk.

De provincie Fukien ligt aan de zuidoost kust van China. Zij ligt vlak tegenover het eiland Formosa, en is twee à driemaal zoo groot als dat eiland. Zij bevat 46,332 vierkante mijlen. Geheel die streek is bergachtig; de bergtoppen verrijzen tot een hoogte van één tot zes duizend voet boven de zee. Het klimaat is semi-tropisch. Daar wordt verbouwd fruit, thee, rijst, suiker, en tarwe. Het land, dat

rijk schijnt te zijn in delfstoffen, is, op dat gebied, nog onontgonnen.

In geheel de provincie is er maar één korte stoom spoorweg in gebruik, die van de stad Amoy 18 mijl in een westelijke richting loopt. De Min rivier is bevaarbaar voor ongeveer 100 mijlen, en de kleinere rivieren zijn ook bevaarbaar voor een deel. Pakdragers en draagstoelen zijn de meest gewone middelen van vervoer.

Deze provincie bevat 69 postkantoren, 324 "postal agencies," en 16 telegraaf kantoren.

De grootste stad is Foochow, met een bevolking van meer dan 600,000. Er zijn nog drie andere steden, die elk meer dan een honderd duizend inwoners tellen. Eén van die drie is Amoy, hoofdstation van de Chineesche Zending van de Reformed Church in America.

De bevolking van geheel de provincie is meer dan 13,000,000, waarvan de meesten gevonden worden langs de kust en in de vallei van de Min rivier.

Volgens de laatste statistieken die wij konden krijgen van deze provincie, wordt gerapporteerd dat 12 genootschappen of kerken daar arbeiden, met 403 buitenlandsche zendelingen, 3,027 inboorling arbeiders, en 29,917 belijdende leden.

De Vereenigingen en Kerken die in deze provincie arbeiden zijn:

Church Missionary Society;
London Missionary Society;
American Board of Commissioners for Foreign
Missions;
Methodist Episcopal Foreign Board;
English Presbyterian Mission;
Reformed Church in America;
Church of England Zenana Mission;
International Y. M. C. A.;
National Bible Society of Scotland;
Seventh Day Adventists;
British and Foreign Bible Society;
en enkele andere op zichzelf staande groepen zendelingen.

Behalve de bovengenoemde Protestantsche arbeiders, rapporteeren de Roomschen dat zij in Fukien hebben: 1 Bisschop, 54 Europeesche priesters, 29 Chineesche priesters, 53,574 Roomsche christenen, en 14,339 catechumenen.

In Fukien heeft men het ver gebracht wat betreft de samenwerking van de verschillende Kerken en Vereenigingen. Dit blijkt vooral in de zaak van Christelijk onderwijs. Op elk gebied van onderwijs is er samenwerking. Hier volgt een lijst van sommige van de voornaamste scholen in Fukien, die elk beheerd wordt door twee of meer Kerken: Foochow Union Theological School, Union Theological School at Amoy, Middle School at Amoy, Fukien Christian University, Foochow Union Medical College, Union Kindergarten Training School, Union Normal School, Women's Bible Training School, en Talmadge College.

Het veel moeilijker probleem van samenwerking in evangelisatie werk is ook gedeeltelijk opgelost. Er zijn "Religious Tract Societies" in beide het noordelijke en het zuidelijke gedeelte van de provincie, en door middel van "Federation Committees" houdt men nauw verband tusschen de verschillende groepen arbeiders in direkte evangelisatie. De China Continuation Committee, die in geheel China functioneert, houdt er een sterke evangelisatie department op na, met Dr. A. L. Warnshuis aan het hoofd, en oefent dus ook in deze provincie een krachtigen invloed in de richting van samenwerking.

Zelfs in de zaak van kerkelijke organisatie is deze richting sterk ontwikkeld. Een tijdlang werden de bekeerlingen die ingezameld werden door de Presbyterische en Gereformeerde Kerken apart georganiseerd onder de benaming: "South Fukien Presbyterian Church," maar daarin is in den laatsten tijd ook verandering gekomen. Wanneer die bekeerlingen nu in gemeenten georganiseerd worden, wordt die gemeente genoemd, "Chinese Christian Church," juist zooals het geval is met de bekeerlingen van de andere aldaar zendingdrijvende Kerken.

De "Chinese Christian Church" heeft al een binnenlandsche zendings-beweging op touw gezet. Uit hun eigen midden zijn al zendelingen uitgegaan om het Evangelie te

prediken in streken die door de buitenlandsche zendelingen nog niet bereikt waren.

Deze feiten brengen wellicht velen tot de gedachte dat Fukien dan toch wel tamelijk goed bezet is met zendelingen. Dat is ook zoo. Feit is, dat naar evenredigheid van grootte en bevolking gerekend, Fukien beter bedeed is met zendelingen dan eenig andere provincie van China.

Desniettegenstaande blijft het toch ook waar dat de nood voor meerdere zendelingen in Fukien groot is. Het is niet lang geleden dat een genootschap met 64 zendelingen in Fukien vroeg voor 36 nieuwe arbeiders. Zelfs in Fukien, zoo goed bezet in vergelijking met de andere provincies, zijn er nog duizenden, die met het Evangelie niet zoo voldoende bekend zijn dat zij het kunnen aannemen of verwerpen. Ja, zelfs zijn er vele duizenden, die den Naam van Jezus nooit hebben hooren noemen, al wonen zij niet meer dan vijftig mijlen van een zending.

Daarom is er voor ons plaats in Fukien. Sinds dat ons gedrukt rapport het licht zag, hebben wij uitnoodigingen ontvangen van twee andere "Boards" die daar werkzaam zijn, namelijk, de Congregationalisten en de Methodisten. Dit behalve de vriendelijke uitnoodiging van de Reformed Church, waarvan wij vroeger melding maakten.

Ons prospectief veld in Fukien zou dan liggen aan de grenslijn tusschen Fukien en Kiangsi, in het noordwestelijke gedeelte van de provincie. Onze "buren" zouden dan zijn: London Missionary Society ten zuiden; Gereformeerden en Methodisten zuid en oost; The Church Missionary Society en The American Board (Congregationalist) ten noorden.

Aangaande de onkosten aan het werk in Fukien verbonden kunnen wij het volgende rapporteeren:

The Reformed Church heeft pas een nieuw veld in Fukien voor hare rekening genomen. Dat nieuwe veld beslaat ongeveer 2,000 vierkante mijlen. Dit willen zij vanuit één station bewerken. Om dit te kunnen doen, meenen zij de volgende gebouwen te moeten oprichten:

Twee huizen voor twee zendelingen-leeraars.....	\$10,000
Eén huis voor ongehuwde vrouwen zendelingen.....	5,000
Een huis voor een dokter.....	5,000
Twee "Boarding Schools" voor jongens.....	10,000
Een "Boarding School" voor meisjes.....	5,000
Een Hospitaal	12,000
Gereedschap voor het Hospitaal.....	3,000

Te zamen.....\$50,000

Zij rekenden er op dat de salarissen voor bovengenoemd personeel hen \$5,000 per jaar zou kosten.

Sinds dit plan gemaakt is, echter, is er zoo een ongunstige verandering gekomen in "rates of exchange," dat het ons nu ongeveer tweemaal zooveel zou kosten om soortgelijke gebouwen op te richten.

Van lateren datum zijn de gegevens van The American Board of Commissioners for Foreign Missions. Voor een nieuw station in het noordelijk gedeelte van Fukien, pas door hen aanvaard, rekenden zij voor nieuwe gebouwen en onderhoud voor die gebouwen voor vijf jaren als volgt:

Evangelisatie werk:—

Twee huizen voor zendelingen.....	\$12,000
Onderhoud	400
"Woman's Welfare Building".....	4,000
Onderhoud	400

Christelijk Onderwijs:—

Twee huizen voor onderwijzers.....	12,000
Drie schoolgebouwen	15,000
Onderhoud	1,450

Medisch Werk:—

Een Hospitaal	\$10,000
Onderhoud	600
Een "Dispensary"	6,000
Onderhoud	400

Te zamen.....\$62,250

Ook deze cijfers zouden weer verhoogd moeten worden omdat "rates of exchange" zoo ongunstig zijn op het oogenblik. In Januari, 1920, zeide een ervaren zending van The American Board, dat het vandaag \$11,000 zou kosten om een geschikt pastorie te bouwen in een van de steden van Fukien. Het land waarop men bouwt is hierbij inbegrepen.

In vele steden is het mogelijk een geschikt gebouw te huren voor ongeveer \$200 per jaar.

Voordat de nieuwe "rates of exchange" zoo ongunstig waren, werden de salarissen van de zendelingen van The American Board aldus geregeld:

\$1,000 per jaar voor elk gehuwd zendeling. Hieraan werd \$50 per jaar toegevoegd voor elk kind beneden vijf jaar. Voor kinderen tusschen vijf en twaalf jaren oud, klimt dit cijfer gestadig, zoodat elk kind van twaalf jaren oud \$250 per jaar extra wordt toegestaan totdat hij 20 jaar bereikt heeft; dan houdt het op. Vervolgens wordt elk persoon \$120 per jaar toegestaan voor het huren van een taal-onderwijzer. Voor elke zomer vacantie werd elk persoon \$50 toegestaan. Dit is alles berekend in Amerikaansch geld. Voor één Amerikaansche dollar kreeg men toen \$2.50 in Mexicaansch geld; zooals het nu staat (Januari, 1920) krijgt men voor een Amerikaansche dollar slechts \$0.86 in het Mexicaansch geld, dat in China gangbaar is.

II. YUNNAN.

Toen wij ons Engelsch rapport uitgaven, was er maar één veld in China dat wij ons volk met volle vrijmoedigheid konden aanbevelen. Sinds dien tijd hebben wij de verzekering gekregen van invloedrijke mannen in de Chineesche zendingswereld, dat er zonder twijfel gelegenheid voor ons zou zijn in de provincie Yunnan. Bespraken wij eerst Fukien, op zendings gebied de meest-bezette provincie van China, nu komen wij tot een provincie, die een van de minst-bezette velden is.

Yunnan ligt in de zuidwestelijke hoek van China. Zij beslaat 146,718 vierkante mijlen, en heeft een bevolking van ongeveer 8,500,000. Zoo bergachtig is ze dat ze genoemd wordt "het Zwitserland van China." De hoogste bergen worden gevonden in het westen; in het midden is een breed tafel-land. Er is veel grasland, en fruit en groenten worden ruimschoots verbouwd. Het klimaat wordt gezegd zeer gezond te zijn, behalve in het verre Zuiden.

De voornaamste steden zijn: Yunnanfu, Chao-tung-Yun, en Tung-chan-Yun, elk met een bevolking minder dan

50,000. Twee rivieren, de Ta en de Red, zijn bevaarbaar voor kleine schepen. Vervoer is meestal per paard of draagstoel. Een korte stoom spoorweg lijn is in gebruik, maar, zooals een zendeling het uitdrukte, "freight rates are prohibitive."

Er zijn in de provincie 41 postkantoren, 148 "postal agencies," en 33 telegraaf kantoren.

De voornaamste Zendingsgenootschappen, die daar arbeiden zijn: China Inland Mission, United Methodists (vroeger genoemd Bible Christians), Pentecostal Missionary Union, Church Missionary Society, Y. M. C. A., British and Foreign Bible Society, Assemblies of God. De zendingstatistieken van deze provincie zijn: 75 zendelingen, 183 inboorling arbeiders, en 1,413 belijdende leden.

Het zendingswerk in Yunnan werd al begonnen in 1881 door de China Inland Mission. Vanaf het begin tot aan de Revolutie van 1911, was het een ploegen op rotsen. De afgunst tegen de buitenlanders was zoo groot, dat zij geen voortgang konden maken. Met de Revolutie werd dat anders, en velen zijn sinds gekomen om den Christus te belijden.

Met geen van de Boards die in Yunnan arbeiden zijn wij in correspondentie geweest. Daar is er ook niet één onder met wien wij als Kerk goed genoeg bekend zijn om te zeggen dat wij liever met den één dan met den ander in samenwerking zouden treden. Wij stellen het onze Kerk voor als een veld waar de nood groot is. Er is geen twijfel aan of wij zouden in Yunnan een arbeidsveld kunnen vinden waar wij gerust een eenmaal begonnen werk zouden kunnen uitbreiden zonder vreeze dat wij op een ander man's gebied zouden komen.

Aangaande onkosten aan het werk in Yunnan verbonden hebben wij geen vaste gegevens. Voorzoover wij weten, is er geen verschil tusschen de onkosten in Yunnan en die in de andere provincies.

III. KIANGSI.

In de provincie Kiangsi, die ten noordwesten grenst aan de provincie Fukien, zijn er nog groote velden die braak liggen op zendings gebied. Onze aandacht werd bij Kiangsi

bepaald juist omdat zij grenst aan Fukien, waar onze zusterkerk, de R. C. A., druk bezig is. Indien Fukien eens door de Synode gekozen werd, en later onderzoek ons leeren zou dat er in Fukien niet genoeg onbezette ruimte was om gelegenheid voor gewenschte uitbreiding te geven, dan zou de weg misschien nog open zijn om over de grenslijn te stappen en ons in Kiangsi neder te zetten. Hoe groot een moeilijkheid het zou opleveren, daar een tamelijk hooge bergketen de grenslijn uitmaakt, is ons op het oogenblik onbekend.

De provincie Kiangsi beslaat een ruimte van 68,498 vierkante mijlen. De bevolking wordt geschat op 14,500,000, dat is 208 menschen per vierkante mijl, dus dik bevolkt. Ook deze provincie is bergachtig, maar het klimaat is drukkend heet en veel malaria wordt er gevonden.

Er zijn in de provincie 77 postkantoren, 352 "postal agencies," en 24 telegraaf kantoren.

De Kerken en Genootschappen die daar arbeiden zijn: American Baptist North, Protestant Episcopal, Basel Mission, Berlin Mission, Brethren, China Inland Mission, Methodist Episcopal North, English Presbyterian, Seventh Day Adventist, enkele Bijbel Genootschappen, en de Y. M. C. A. In het geheel zijn er in die provincie 209 zendelingen, 544 inboorling arbeiders, en 4,785 belijdende leden.

Door Dr. A. L. Warnshuis, Evangelistic Secretary of the China Continuation Committee, werd ons de verzekering gegeven dat onze kerken een welkom zouden ontvangen van de andere Boards daar werkende, indien Kiangsi gekozen werd.

In het algemeen zouden de onkosten gelijk staan met die in de provincie Fukien.

IV. HONAN.

De provincie Honan, met een bevolking van 25,600,000, of 376 per vierkante mijl, is een ander veld in China waarop onze aandacht werd gevestigd. In deze provincie zijn 54 zendingsposten en 320 zendelingen. Nochtans zijn er groote streken onbezet. De Augustana Synode van de Luthersche Kerk werkt hier, benevens een 17-tal andere Zendingsgenootschappen. In een vergadering onlangs te New Haven

gehouden, werd ons door de Secretaris van de Buitenlandsche Zending der Augustana Synode en de pionier-zending van die Synode in Honan de verzekering gegeven, dat zij op alle mogelijke wijze ons behulpzaam zouden zijn indien wij als Kerk ons vestigden dicht bij hun zendings-terrein in Honan. Zelfs konden zij ons een zending, die daar jaren had gearbeid, tijdelijk afstaan om ons behulpzaam te zijn in het openen van het veld.

Honan ligt in het noordoostelijke gedeelte van China. Een van de voornaamste spoorwegen van China, die van Hankow naar Peking, loopt door heel de lengte van Honan, en door zij-takken worden de voornaamste steden met die spoorweg verbonden.

Honan heeft een oppervlakte van 67,954 vierkante mijlen; is bergachtig en gezond; en geniet telegraaf- en postdienst. In de provincie zijn twaalf steden, elk met een bevolking van 25,000 tot 75,000. Het volk in deze provincie is het zendings-personeel zeer genegen.

Met eerbied onderworpen,

Synodale Commissie voor de
Buitenlandsche Zending,

LEE S. HUIZENG,
JOHN C. DE KORNE.

RAPPORT XII

HOLLANDERS IN ZUID AMERIKA.

Deputaten ad hoc kunnen nog geen rapport en advies geven, wijl er nog brieven uit Nederland en uit Zuid Amerika te wachten zijn inzake aansluiting der Z. A. gemeenten aan de Geref. Kerken in Nederland, en verdere subsidie. Zoodra die brieven ontvangen en overwogen zijn, wordt hun rapport gepubliceerd.

Sedert de laatste Synode is dusver uitgegeven aan Buenos Ayres \$800, aan Tres Arroyos, \$1,000, en aan Rosario \$250.

J. WYNGAARDEN, Scriba.

RAPPORT XIII

RAPPORT VAN DE COMMISSIE, DOOR DE SYNODE BENOEMD, OM DE ZAAK "MARANATHA" AANHANGIG TE MAKEN EN TOE TE LICHTEN BIJ DEN KERKERAAD VAN MUSKEGON I.

Bovengenoemde Commissie heeft haar taak verricht. Die taak bestond hierin, dat ze naar synodaal besluit de zaak "Maranatha" bij den kerkeraad van Muskegon I aanhangig maakte en toelichtte. Meer mocht de Commissie niet doen. Had ze den macht gehad om verder te handelen en te onderhandelen, ze had het zeker niet noodig geacht om nu reeds met een verslag te komen. Doch waar de Commissie niet verder kan en naar haar oordeel de zaak niet moet blijven hangen, wijl ze een hoogst gewichtige is en van belang voor heel de Kerk, oordeelde ze het wijs en billijk heel de Kerk met den uitslag van haren arbeid in kennis te stellen.

Zooals reeds gezegd is, de Commissie volbracht haar taak. De kerkeraad van Muskegon werd bezocht, en officieel werd zijn aandacht gevestigd op het besluit der Synode, terwijl hem tevens verzocht werd zijn leeraar in behandeling te nemen. Nadat nog eenige discussie had plaats gehad en verlangde toelichtingen door de Commissie aan den kerkeraad werden gegeven, beloofde de kerkeraad de zaak te zullen behandelen, en de Commissie in kennis te stellen met den uitslag. Hieraan heeft de kerkeraad thans voldaan, en het volgende verslag werd de Commissie toegezonden:

Muskegon, Mich., 11 October, 1918.

Wel Eerw. Broeders:—

Op aandrang uwer Comm. heeft de kerkeraad van de 1ste Chr. Geref. Gemeente te Muskegon, Michigan, zijn Leeraar Ds. H. Bultema in behandeling genomen, en brengt thans volgens belofte U het volgende ter kennis.

Volgens de aanwijzing uwer Comm. had onze Leeraar zich in tweëerlei opzich vergrepen, namelijk, in leerstellingen en in kerkrechterlijken zin. En blijkens de Acta raakt het leerstellige

twee punten: De eenheid van Israël en de Kerk en Christus' Koningschap.

In betrekking tot punt 1, verklaarde Zijn Eerw. dat hij nooit bedoeld of gezegd heeft, dat Israël en de Kerk absoluut gescheiden zijn, en dat, voorzóóver de uitdrukking *wezensverschil* tot die meening' aanleiding gaf, hij deze gewraakte uitdrukking wel als onjuist wil terugnemen.

Inzake het tweede leerstellig punt verklaarde onze Leeraar (a) dat hij nimmer het Koningschap van Christus als zoodanig in twijfel heeft getrokken; (b) dat hij in den zin van de Belijdenis wel kan spreken van het Koningschap van Christus over de Kerk, daar het toch duidelijk is dat de Belijdenis dit Koningschap bloot geestelijk, middellijk en figuurlijk neemt, zooals Christus namelijk door Zijn Woord en Geest Zijn volk regeert; (c) dat hij niet bedoelde de Belijdenis te bestrijden, maar wel de onjuiste gedachte wilde afweren (1) alsof er voor het theocratisch volk Israël geen herstel en geen Koning meer is; (2) alsof de nauwste relatie tusschen Christus en Zijne Gemeente, als het lichaam van Christus zou zijn aangegeven in het Koningschap van Christus aan haar, en (3) alsof Christus reeds thans in den zin van Openb. 11: 15 het Koninklijk bewind zou hebben aanvaard. Eindelijk erkent onze Leeraar ten volle, dat in het hoog gezag van Christus over de Kerk het heerlijk beginsel van alle kerkrecht en kerkregeering gelegen is. (Zie Acta, punt 2, pag. 77.)

Wat de kerkrechterlijke zijde dezer zaak betreft, stemt Zijn Eerw. toe, dat hij plechtig beloofd heeft, om, ingeval van twijfel aan eenige waarheid, gravamen in te dienen langs kerkrechterlijken weg, doch dat dit voor hem persoonlijk ten eenenmale onmogelijk was om de eenvoudige reden dat er voor zijn bewustzijn geen tegenspraak bestond. Alleen als men bezwaren heeft, kan men bezwaren indienen. Wel is hij zich bewust van dingen geleerd te hebben, waarover de Belijdenis zich volstrekt niet uitlaat. Naar zijne beschouwing is onze Geref. Belijdenis wel uit de Schrift geput, maar put zij geenszins de gansche Schrift uit.

Eindelijk, verklaart onze Leeraar dat het hem leed doet, dat hij zijne gedachten niet aanstonds nader geformuleerd heeft in verband met onze Belijdenisschriften, daar hij overtuigd is, dat hij te dien opzichte zich onvolledig en onvoorzichtig heeft uitgedrukt; alsmede dat hij desverlang nog te eeniger tijd bereid is om zijne gevoelens in dezen nader te ontvouwen.

De Kerkeraad meende deze verklaringen van zijn Leeraar als voldoende te moeten beschouwen, te meer daar hij in zijn ambtelijken arbeid volstrekt niet met deze dingen drijft of dweept en er naar het bescheiden oordeel des Kerkeraads zoowel hier als ten opzichte van andere waarheden, toch ook verschil van opinie kan bestaan, en vooral in zaken waarover naar het oordeel van Kuyper en andere bekwame mannen onze Geref. Belijdenisschriften zich eenigszins onvolledig uitlaten.

Eindelijk wenscht de Kerkeraad in verband met punt (c) van het besluit der Eerw. Synode de verzekering te geven, dat al mag het ook waar zijn dat de rust op andere plaatsen verstoord is, dit toch geenszins het geval is met de Gemeente door Ds. Bultema bediend.

Het is de ernstige wensch en bede des Kerkeraads dat God de Heilige Geest ons steeds meer in alle waarheid mag leiden en dat onze kerken in ware vrede en liefde Hem tot eer mogen bloeien en groeien.

Met eerbied onderworpen,
Kerkeraad der 1ste Chr. Geref. Gem.,
A. H. SCHOLTENS, Scriba.

Veel opheldering is niet noodig. Wat we vreesden is werkelijkheid geworden. De schrijver van *Maranatha*, inplaats van ridderlijk in te trekken wat hij verkeerdelijk publiceerd, tracht nu zich vrij te pleiten. Hij tracht dit te doen door drieërlei:

- a) Door zich te beroepen op zijn *bedoelingen*. Hij heeft nooit bedoeld om de Belijdenis te bestrijden. Nooit heeft hij het Koningschap van Christus in twijfel getrokken. Voor zijn geest bestond er geen tegenspraak tusschen hetgeen hij schreef en de Belijdenis.
- b) Door den indruk te geven alsof de Belijdenis wel zóó kan, en zelfs zóó moet worden verklaard, dat ze in overeenstemming is met de ongereformeerde gevoelens van den schrijver. In den zin van de Belijdenis kan hij wel spreken van het Koningschap van Christus. De Belijdenis drukt zich immers onvolledig uit!
- c) Door een enkele uitdrukking: "wezensverschil", terug te willen nemen en zijn bereidheid te verklaren om zijn gevoelens nog nader te ontvouwen.

Uwe Commissie meent nogmaals de aandacht te moeten vestigen op het feit, dat het niet gaat om de *bedoelingen* van Ds. Bultema, nog veel minder op een *enkele* gewraakte uitdrukking, maar louter en alleen om hetgeen hij *duidelijk* en *helder* in zijn boek heeft beweerd omtrent het Koningschap van Christus en de eenheid der Kerk. Is hij nog van dezelfde gevoelens als toen hij zijn boek schreef, welnu dat is zijn zaak. Alleen maar, dan is hij naar het besluit der Synode kennelijk censurabel. Ook gaat het niet aan om de Belijdenis te wringen in het cachet van *Maranatha*. De twee staan lijnrecht tegenover elkander. Zoo heeft de Synode geoordeeld.

In de tweede plaats wenscht de Commissie de aandacht der Kerk te vestigen op het feit dat de leerstellige zijde der kwestie is afgehandeld. Het is nu de tijd niet meer voor discussie. De breedste vergadering der Kerk heeft uitgesproken dat *Maranatha* in strijd is met de Belijdenis, en dat Ds. Bultema zich heeft vergrepen aan het verbindings-formulier. De Synode heeft niet gezegd dat hij dat *bewust* gedaan heeft. Alleen maar was de Synode van oordeel, dat een *gereformeerd* predikant er zich van bewust *behoorde* te wezen, dat hij in strijd komt met de Belijdenis als hij het Koningschap van Christus en de eenheid der Kerk loochent. In elk geval, het is nu geen tijd voor discussie. De vraag was of de kerkeraad van Muskegon I het besluit der Synode aanvaardde en naar dat besluit wil handelen, ja dan neen.

In de derde plaats vestigt de Commissie de aandacht der Kerk op het feit, dat de kerkeraad de zijde van zijn leeraar heeft gekozen, door genoeg te nemen met het terugtrekken van een enkele gewraakte uitdrukking. Wie het besluit der Synode vergelijkt met dat des kerkerads, zal dat terstond toestemmen.

En eindelijk wenscht de Commissie uit te spreken, dat het *nu* zeer zeker allereerst op den weg van een der kerkeraden van Classis Muskegon ligt, om protest aan te teekenen tegen Muskegon I, doch dat het voorts een zaak is die door iederen kerkeraad met recht kan worden opgenomen. Laat toch de zaak niet verwaarloosd worden. Met alle liefde voor den broeder, zij het gezegd, dat indien het Premillennialisme met al den aankleve van dien in onze kerken plaats kan vinden voor het hol van zijn

voet, ja, zelfs door onze predikanten mag worden verkondigd, het gereformeerde gehalte der Christelijk Gereformeerde Kerk in Amerika daarbij groote schade zal lijden.

De Commissie,

H. HOEKSEMA,

J. DOLFIN,

S. VOLBEDA.

RAPPORT XIV

RAPPORT VAN DE COMMISSIE OM VERSTROOING TE VOORKOMEN.

Eerwaarde Broeders:—

De Commissie om Verstrooing te voorkomen, heeft het volgende te rapporteeren:

Daar de laatste Synode het getal leden vermeerderde tot een achtstal, wonende zeer ver van elkander verwijderd, kon er van een onderlinge samenspreking geen sprake zijn. Daaruit volgt dat elk lid, persoonlijk naar eigen inzicht, de gevraagde inlichtingen gegeven heeft en dus ook persoonlijk de verantwoordelijkheid draagt.

Sommige leden kregen veel brieven om inlichting; anderen slechts zeer weinig. De verzoeken om inlichting kwamen meest uit de Oostelijke Staten; enkele kwamen uit Nederland. Alles saamgenomen, blijkt uit de vragen om inlichting het volgende:

Dat in de Oostelijke Staten in den laatsten tijd bijzondere belangstelling is in den Staat Californië.

Dat in Nederland meer belangstelling is in de Midden Westelijke Staten.

Dat er bij velen schromelijk misverstand is ten opzichte van de toestanden in het Westen.

Dat de Commissie voorziet in eene werkelijke behoefte.

Met eerbied onderworpen,

HENRY J. HEYNEN, President.

INHOUD

DEEL I.—Rubrieken

I. Theologische School Zaken; II. Inwendige, Joden en Heiden Zending; III. Buitenlandsche Zending; IV. Publicatie Zaken; V. Kerkenorde Zaken; VI. Varia en Bezwaarschriften.

DEEL II.—Rapporten

I. Examen-Zaak Commissie	1
II. Commissie in zake Art. VIII, D. K. O.....	26
III. Commissie voor Tractaat-Literatuur.....	28
IV. Missionary Lesson Committee.....	30
V. Commissie in zake "Field Secretary" voor de Zending	31
VI. Classis Illinois Joden Zending.....	34
VII. Centrale Commissie voor het Behartigen van de Geestelijke Belangen van de Mannen in 's Lands Dienst	37
VIII. Church Order Report.....	40
IX. Committee for the Improvement of our Liturgy.....	57
X. Emeriti Verzorging Regeling.....	77
XI. Rapport Commissie voor Buitenlandsche Zending.....	81
XII. Commissie voor de Hollanders in Zuid Amerika.....	152
XIII. "Maranatha" Commissie Rapport.....	153
XIV. Commissie ter Voorkoming van Verstrooiing.....	158